

Camellia

夜凌都 เย่หลิงซี เขียน

ไผ่กวนอิม แปล

N.Wata วา

天价齐妃

ทอดทิ้ง
ชายา
ผู้สูงศักดิ์

บทที่ 1 บทนำ

แสงไฟหลากสีสัณยฆาตรัศวีแสงซ้ันต้งโอบหน้าด้านข้าง
ของสตรีผู้หนึ่ง ผมลอนยาวสีไวน์แดงของเธอสยายงดงาม
ทำให้ท่าทางดูเอื่อยเฉื่อยทว่าต่อต้านคน สีหน้าเย็นชาราวกับ
น้ำแข็ง นัยน์ตาสีน้ำตาลที่ปกคลุมด้วยแพขนตาหนาเป็น
ประกายเยือกเย็นอันผลักใสให้ผู้คนไม่กล้าเข้าใกล้ ชุตราตรี
เกาะอกสีดำเลื่อมเพชรเม็ดเล็ก ๆ ขับเน้นส่วนโค้งเว้าแผ่นหลัง
อันสมบูรณ์แบบของเธอ เสริมส่งให้รูปร่างดูโดดเด่นเป็นสง่า

ครั้นเสียงเคาะประตูข้างหลังดังขึ้น เธอคนนั้นก็เอ่ย
เสียงเย็นชาว่า “เข้ามา” จากนั้นก็หมุนตัวกลับมาองบุรุษผู้เดิน
เข้ามา ในที่สุดโอบหน้าดวงนั้นจึงปรากฏรอยยิ้ม

“ซาโดว์ เรื่องที่คุณให้ผมไปตรวจสอบ ผมได้ตรวจสอบ
เรียบร้อยแล้วครับ” หล่หมีงฆางน้่งบนโซฟาอย่างถื่อวิสาสะ
มองไปยังหญิงสาวผู้้งดงามราวกับไม่เคยปรากฏขึ้นใน
โลกมนุษย์ที่อยู่ตรงหน้า อดไม่ได้ที่จะลอบถอนหายใจ หากไม่มี
คนบอก ใครจะคิดว่าเธอคือเจ้าแม่ของกลุ่มอิทธิพลมืด...ซาโดว์

หลี่หมิงซางเลิกคิดแล้วพูดต่อ “เพชร ‘โฮป’ ที่คุณต้องการนั้นจะถูกจัดแสดงในลาสเวกัสในวันพฤหัสบดีหน้า และชายที่เราตามสืบเมื่อไม่นานมานี้ก็บังเอิญไปที่นั่นในวันนั้นเหมือนกันครับ”

‘โฮป’ ได้ชื่อว่าเป็นเพชรแห่งความโชคร้าย ว่ากันว่าผู้ที่ได้ครอบครองจะเสียชีวิตด้วยสาเหตุประหลาดไปตามๆ กัน เป็นอัญมณีที่มีชื่อเสียงระดับโลก และเป็นสิ่งที่ชาโดว์อยากได้มาโดยตลอด

“โอ้ บังเอิญขนาดนี้เชียว” ชาโดว์คลึงแก้วไวน์ในมือ เหลือบมองของเหลวสีแดงในแก้วพร้อมกับหัวเราะเบาๆ แล้วถามอย่างเป็นกันเองว่า “เป็นฝีมือนายหรือเปล่า”

หลี่หมิงซางยกริมฝีปากขึ้นเป็นรอยยิ้ม พยักหน้ารับนิ่งๆ “ผมปล่อยข่าวลือว่าจะมีเกมการพนันที่เราจะจัดขึ้นที่ลาสเวกัสในวันนั้น และผู้ชนะจะได้รับรางวัลห้าสิบล้าน”

หลังจากได้ฟังคำพูดของหลี่หมิงซาง ชาโดว์ก็หันกลับไปด้วยรอยยิ้มบางๆ และก้มมองทิวทัศน์ยามราตรีต่อไป อาคารสูง

ชั้นที่ยี่สิบสามเป็นสถานที่โปรดของชาโดว์ เธอชอบยืนอยู่บนที่สูงแล้วก้มมองผู้คนด้านล่างที่เดินขวักไขว่ไปมาไม่ต่างจากมด

ดวงตาคู่งามฉายแววเยือกเย็น ปกติชาโดว์มักจะเกลียดชังคนที่ติดหนี้ของเธอแล้วไม่ยอมคืนมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าอันที่จริงนั้น เธอประสงค์จะมองชายคนนั้นด้วยตาของเธอเอง เธออยากเห็นว่าเขาเป็นเศรษฐีจนชนิดใดกันแน่ ถึงได้ใช้บริษัทของตัวเองทำสัญญากู้ยืมเงิน ให้ลูกสาวมาอยู่กับเธอเพื่อเป็นแพะรับบาป และที่ทำทั้งหมดนั้นก็เพียงเพราะต้องการเงินไปเล่นพนันเท่านั้น

‘เพชรโฮป’ กับชีวิตของชายผู้นั้น จะต้องตกอยู่ในกำมือของเธอในวันพฤหัสบดีหน้าอย่างแน่นอน...

เรือยอร์ชสุดหรูคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย ชาโดว์ชำเลื่องมองไปรอบๆ ห้องโถงด้วยแววตาเฉียบคม เธอกวาดสายตาฝ่าฝูงชนแต่ละชั้นไป และในที่สุดก็มาหยุดที่หน้าบูธเครื่องประดับที่มีผู้คนสัญจรไปมา หลังจากนั้นก็เยื้องกรายมาถึงด้านหน้าของบูธ ยืนอยู่นอกวงล้อมสีแดง ชาโดว์จ้องมองเพชรสีน้ำเงินเม็ดโตด้วยแววตาลึกล้ำ พลังชำเลื่องมองหล่หมีงชาวที่เดินมาอยู่ข้างๆ ตน แล้วกระซิบถามด้วยรอยยิ้ม “คืนนี้

หลังจากที่ได้สิ่งนั้นมา นายลองทายดูสิว่าพวกคนอเมริกาหัวล้านเลียนพวกนั้นจะใช้ข้ออ้างอะไรในการเผชิญหน้ากับนักข่าวซุบซิบในวันพรุ่งนี้”

“มันใจขนาดนั้นเลยหรือครับว่าจะได้สิ่งนั้นมา” หลีหมีงซางเล็กคิ้วเบาๆ แล้วย้อนถามด้วยรอยยิ้ม “ระวังจะโดนจี้จอกเฒ่าพวกนี้แวงกัต์เอานะครับ หากเป็นอย่างนั้นคงไม่สนุกแน่”

“ถ้าพวกเขาสามารถกัต์ฉันได้ คงไม่ต้องลำบากอยู่ที่นี่หรอก” ซาโดว์มองนาฬิกาบนข้อมือด้วยรอยยิ้มเหยียดหยามภายในสิบนาทีหรือมากกว่านั้น เธอก็จะได้ครอง ‘เพชรโฮป’ ที่เป็นสมบัติล้ำค่าที่เธออยากได้มานั้นนาน และหัวของชายคนนั้นก็เช่นกัน

เวลาค่อยๆ ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ซาโดว์อดทนรอเวลาที่将会มาถึง ทันใดนั้นภาพเบื้องหน้าพลันมืดสนิท ทั้งห้องโถงตกอยู่ในความโกลาหลอลหม่าน ได้ยินเสียงระเบิดนอกประตูเป็นระยะ ซาโดว์กับหลีหมีงซางหันมามองหน้าแล้วส่งยิ้มให้กัน

ซาโดว์จ้องมองไปยังเพชรสีน้ำเงินในกระจกใสผ่านแว่น
มองกลางคืน รอคอยเวลาที่จะมาถึงอย่างเงิบงัน รอยยิ้มจางๆ
ผุดขึ้นที่มุมปาก เธอแอบคำนวณเวลาที่ใกล้เข้ามาในใจ จากนั้น
เมื่อเห็นร่างแปลกๆ สองคนที่ด้านนอกประตูและเดินเข้ามาหา
อย่างเงิบงัน ซาโดว์ก็เดินตามหลังหลี่หมิงซางออกจากสถานที่
ตรงนั้นด้วยรอยยิ้มบาง เธอออกไปหาชายผู้ที่ติดหนี้เธอ
มากกว่าแปดสิบล้าน

ขณะที่นั่งอยู่ในรถ ซาโดว์มองออกไปนอกหน้าต่าง
เห็นฉากที่ไม่คุ้นเคยขึ้นเรื่อยๆ อดไม่ได้ที่จะตั้งข้อสงสัยอยู่ในใจ
หันไปมองหลี่หมิงซางที่กำลังตั้งอกตั้งใจขับรถ พร้อมกับขมวด
คิ้วและถามเบาๆ ว่า “จะไปที่ไหน”

“เมื่อครู่ผมเพิ่งได้รับรายงานว่าลูกน้องจับชายคนนั้น
ได้แล้วครับ ตอนนี้รอรู้อยู่บนภูเขาข้างหน้า ที่นี่มีคนพลุกพล่าน
ผมเกรงว่าถ้าลงมือที่นี่จะเกิดปัญหาโดยไม่จำเป็น”

เมื่อฟังคำอธิบายที่เข้าใจยากของหลี่หมิงซางแล้ว ซาโดว์
ก็ลดศีรษะลงอย่างสงบ ปกปิดแสงเย็นที่วาบผ่านในดวงตา
คนที่เธอซาโดว์ต้องการฆ่า มีใครบ้างที่จะไม่สร้างปัญหา
นอกจากนี้ข่าวการสูญหายของ ‘เพชรโฮป’ ในคำคืนนี้ก็ทำให้

ตำรวจทั้งลาสเวกัสไม่ได้อยู่ว่างแน่นอน ดังนั้นเป็นไปได้
ที่พวกเขาจะมาสนใจเธอ!

ชาโดว์กำหน้าลงครุ่นคิด ไม่ได้สังเกตเห็นรอยยิ้มชั่วร้าย
บนใบหน้าของหลี่หมิงซางที่อยู่ข้างๆ

“หยุดรถ” น้ำเสียงอันน่าครั่นคร้ามระคนต่อต้าน
ไม่ยินยอมของชาโดว์ดังขึ้น เธอมองหลี่หมิงซางด้วยสายตา
เย็นชา “ฉันอยากกลับ”

“มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้ากลับไปอีกจะไม่น่าเสียดายเหรอ
คุณเคยบอกไม่ใช่เหรอว่าต้องการกำจัดชายคนนั้นด้วยตัวเอง”
หลี่หมิงซางที่ไม่ได้เหยียบเบรกถามชาโดว์ด้วยความสงสัย
จนกระทั่งถูกบีบเย็นเฉียบจ่อเข้าที่ศีรษะ เขาจึงจำใจต้องหยุดรถ
จากนั้นก็มองเธออย่างขมขื่น “คิดไม่ถึงว่าผมติดตามคุณมา
ตั้งนานขนาดนี้แล้ว คุณก็ยังไม่ไวใจผมอีก”

“ในโลกนี้ ฉันไวใจแค่ตัวเองเท่านั้น” เธอยิ้มเย็นชา

ท่าทางที่เด็ดเดี่ยวของชาโดว์ทำให้หลี่หมิงซางรู้สึกแสบ
กว่าเดิม เขาทำตามคำสั่งของเธอ เริ่มกลับรถและขับไปทาง
ใจกลางเมือง

หลังจากผ่านไปประมาณสองนาทีก่อนที่ ซาโดว์ก็รู้สึกได้ว่า มีบางอย่างผิดปกติอีกครั้ง อากาศในรถทำให้เธอรู้สึกคลื่นไส้ อยากอาเจียนและวิงเวียนศีรษะ จึงยกมือข้างหนึ่งปิดปากและ จมูกอย่างระมัดระวัง ซาโดว์รู้ว่าตอนนี้เธอไม่ควรเปิดกระจกรถ เพราะอาจมีอันตรายซ่อนอยู่นอกหน้าต่าง หลังจากปลดเซฟปิ่น แล้ว ซาโดว์ก็ถามหลี่หมิงซางทันทีว่า “นายจะทำอะไรกันแน่!”

“คิดไม่ถึงว่าเธอจะสังเกตเห็นเร็วขนาดนี้ ไม่เสียทีที่ได้ ชื่อว่า ‘ซาโดว์’ ผู้เป็นเจ้าแม่ของกลุ่มอิทธิพลมืด” หลี่หมิงซาง เหยียบเบรกด้วยรอยยิ้มเยือกเย็น เป็นเหตุทำให้รถหยุดอย่างกะทันหัน ซาโดว์จึงเสียการทรงตัวไปชั่วขณะ

ปิ่นในมือซาโดว์ถูกหลี่หมิงซางแย่งไปอย่างรวดเร็ว ในพริบตานั่นเองเขาก็จ่อปิ่นใส่ทรวงอกเธอแล้วยิงทันที ดวงตางามทั้งคู่เบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อ ซาโดว์หายใจอย่างยากลำบาก พยายามดึงมิดสันที่ซ่อนอยู่บนตัวออกมา แล้วแทงใส่ลำคอของหลี่หมิงซางอย่างรวดเร็ว แต่น่าเสียดายที่ชายหนุ่ม ไหวตัวหลบทัน มิดจึงกรีดไปหน้าเขาเป็นแผลลึกแทน

การโต้กลับเป็นการใช้กำลังทั้งหมดของชาโดว์แล้ว
กอบกับหลี่หมิงซางได้เตรียมยาหลอนประสาทไว้ในรถ จึงยิ่ง
ทำให้เธอไร้แรงตอบโต้

ชาโดว์ถูกหลี่หมิงซางพาขึ้นไปบนยอดเขาที่หนาวเย็น
และมีลมกระโชกแรง เธอกำหมัดอย่างอ่อนแรง นอนบนพื้น
ในสภาพอนาถ เลือดที่ไหลรินจากหน้าอกเปียกโชกไปทั่ว
ชุดราตรีของเธอ และยังเปลี่ยนดินแห้งใต้ร่างเธอให้ชุ่มฉ่ำ
แดงฉาน ร่างกายหนักอึ้งราวกับถูกใส่ปรอทจนเต็ม ชาโดว์
เงยหน้าขึ้นมองชายตรงหน้า กัดริมฝีปากล่างอย่างขมขื่น
จิตสังหารอันเยือกเย็นระเบิดออกมาจากดวงตาทั้งคู่ ถ้าทำได้
เธอจะลบความทรงจำทั้งหมดเกี่ยวกับชายคนนี้ทิ้ง และฆ่าเขา
อย่างไร้ความปราณีทันทีที่เธอพบเขาแน่นอน แทนที่จะ...
เลิยงเลื้อยร้ายให้กลายเป็นภัยกับตนเองอย่างนี้!

“ทำไม อยากฆ่าฉันนั้นหรือ” หลี่หมิงซางหัวเราะเยาะ
พร้อมกับย่อตัวลง ตบแก้มซีดขาวของชาโดว์ แล้วกระตุก
มุมปากขึ้นอย่างเย้ยหยัน “น่าเสียดายจริงๆ สภาพเธอแบบนี้
ถ้าขึ้นพุดออกไปจะมีใครเชื่อ จู้ๆ ฉันอยากจะเอากล้องมาถ่ายรูป
ส่งไปให้พวกนักข่าวซุบซิบตุนักเชียวว่า ชาโดว์ผู้เป็นเจ้าแม่
ของกลุ่มอิทธิพลมืดที่ปกติมักจะวางท่าสูงส่งสง่างาม แต่ตอนนี้

กำลังดิ้นรนด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้าย ดูซิว่าใครจะยังยกย่อง
เธอจนเกินจริง ยกย่องว่าไม่มีอะไรที่เธอทำไม่ได้อีก!”

ขณะที่พูดเยาะเย้ย เขาก็หวนนึกถึงตลอดระยะเวลา
หลายปีที่ผ่านมา สำหรับสตรีที่อยู่ตรงหน้าคนนี้ เขาต้องทน
บาดเจ็บเพราะเธอมาก็ครั้งแล้ว รับกระสุนแทนมาตั้งกี่หน ทว่า
ท้ายที่สุดแล้วเขาก็ยังเป็นเพียงผู้ได้บังคับบัญชาที่ไม่รู้แม้กระทั่ง
ชื่อจริงของเธอ เรียกเธอได้เพียงรหัสว่า ‘ซาโดว์’ เหมือน
คนอื่น ๆ! เมื่อนึกถึงเรื่องเหล่านี้ แววดตาของหลี่หมิงซางก็ยิ่ง
มืดมน

“หึ ๆ” เมื่อได้ฟังคำพูดของหลี่หมิงซาง เธอคนนั้นก็แค้น
เสียงหัวเราะ คนที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คนสนิทที่ร่วมเป็นร่วมตาย
กันมานานหลายปีแล้ว คุณธรรมน้ำมิตรและการสนับสนุนที่เธอ
มอบให้เขาในอดีต วันนี้ได้กลายเป็นกระสุนปืนฝังอกกลับมา
แทน

ซาโดว์หรือตาพยายามอดทนบอกตัวเองในใจว่าต้อง
ไม่ตายที่นี่ เธอมองซ้ายข้างๆ ที่ใช้กลอุบายได้สำเร็จอย่าง
เหยียดหยาม พูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ “ถึงฉันตาย แกก็ไม่มี
ทางนั่งแทนที่ของฉันได้ หลายปีก่อนแกยังเป็นแค่หมาขอทาน

ข้างถนน และหลายปีต่อมา แกก็ยังเป็นแค่หมาเลียรองเท้าของ
ฉันเท่านั้น! อย่าลืมแผลจากมีดสั้นที่ฉันกรีดหน้าแกเมื่อครู่ล่ะ
แกน่าจะรู้ดีนะ ว่ามีดสั้นที่ฉันพกติดตัวไว้ไม่เคยมีมีดเล่มไหน
ที่ไม่อาบยาพิษ”

“ระยำ!” หลีหมีงาช้างลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธเกรี้ยว ฟาด
เท้าเตะซาโดว์อย่างบ้าคลั่ง จากนั้นก็คว้าคอเสื้อของเธออย่าง
ดุจัน แล้วลากไปที่ขอบหน้าต่างราวกับลากเศษขยะ หลีหมีงาช้าง
จิกหัวเธอให้เธอมองหน้าเขาให้ชัดๆ พร้อมกับกัดฟันและพูดว่า
“เธอหมดโอกาสแล้ว รู้ไหมว่าตลอดห้าปีที่ผ่านมามีคนถ่มตัว
อยู่เคียงข้างเธอ เชื่อฟังคำสั่งเหมือนหมา! ซาโดว์ ฉันอยากให้
เธอมองให้ชัดๆ ว่าวันนี้เธอตายด้วยน้ำมือของใคร!”

ร่างบอบบางถูกผลักตกจากหน้าผา ซาโดว์ได้ยินเสียง
หัวเราะอย่างบ้าระห่ำของชายคนนั้น รู้สึกถึงแรงโน้มถ่วงของ
ร่างกายที่กำลังร่วงลงไป เธอค่อยๆ หลับตาด้วยความเศร้าโศก
เต็มหัวใจ

ไม่นึกไม่ฝันว่าเธอที่อยู่ท่ามกลางการต่อสู้และเช่นฆ่า
ผู้คนมาหลายปี สุดท้ายแล้วก็ไม่อาจรอดพ้นจากมหันตภัยแห่ง
ความตายได้...

บทที่ 2 ข้ามมิติ

ในคุกใต้ดินที่มีมืดและอับชื้น สตรีที่ถูกมัดไว้กับหลักไม้ร่างกายเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ เสื้อผ้าอาภรณ์เปื้อนเลือดชาดรุงรัง ใบหน้าดูซีดเซียวไร้ชีวิตชีวา

“สาदन้า ปลุกนางขึ้นมา!” เสียงเล็กแหลมของสตรีนางหนึ่งดังขึ้น นางชำเลืองมองหญิงที่กำลังหมดสติอย่างไม่พอใจ ใบหน้านางแสดงสีหน้าเหยียดหยาม มือทั้งคู่เท้าสะเอวยิ้มเยาะหญิงผู้ที่ถูกปลุกด้วยน้ำเย็น และสืบเท้าเข้าไปใกล้สองก้าว ออกแรงดิงผมของหญิงผู้นั้นอย่างแรง เอ๋ยเสียงเย้ยหยันขึ้น “นางแพศยา ดูซิว่าเจ้าจะทนได้ถึงเมื่อใด!”

ชาโดว์ลืมหันด้วยความงุนงง ความรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงของร่างกายทำให้เธอตื่นตัวมากขึ้น คิ้วงามขมวดมุ่น เพราะไม่สามารถยับยั้งได้ ชาโดว์ก้มหน้ากวาดสายตาสังเกตสภาพแวดล้อมที่อยู่อย่างระมัดระวัง คาดเดาว่าที่นี่คือที่ซ่อนของศัตรูคนไหน แต่จากที่ปรากฏสู่สายตากลับทำให้เธอต้องตกตะลึง

ทันใดนั้นชาโดว์ก็เงยหน้าขึ้นและกวาดตามองไปยังคนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้อง หญิงสาวใส่ชุดโบราณงดงามที่สามารถเห็นได้ทางโทรทัศน์เท่านั้น ชายสองคนในชุดสีดำก็แต่งกายแปลกประหลาดเช่นกัน ส่วนชาโดว์เอง แขนขาถูกมัดยึดไว้กับหลักไม้

หวนนึกถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้วมองไปยังคนตรงหน้า นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ชาโดว์รู้สึกหวาดกลัว ไม่มีทางที่เธอจะยังมีชีวิตอยู่! ความรู้สึกของกระสุนที่เจาะหน้าอก ยังคงตราตรึงอยู่ความทรงจำ ภาพด้านหลังของบุรุษที่เตะเธอ ตกดหน้าผาแล้วหันหลังให้ เธอไม่มีวันลืมเด็ดขาด! แต่ตอนนี้...

ชาโดว์ก้มหน้ามองเสื้อผ้าบนร่างตัวเองเงิบๆ ฉากที่ไม่คุ้นเคยตรงหน้า สมองอันฉลาดอยู่เสมอเริ่มประมวลผลด้วยความเร็วสูง พยายามระงับความตกใจในตอนนี้อย่างไม่สนใจความเจ็บปวดที่เกิดจากการเฉียนตี้ ดวงตาของชาโดว์ฉายแววซับซ้อน แม้เรื่องที่จินตนาการไว้เหล่านี้จะเป็นไปไม่ได้ แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้น เธอ...ข้ามมิติ!

“มองอะไร นางสาวเลว! ถือดนว่าเป็นองค์หญิงแห่งแคว้นซางฉง ก็จะทำเรื่องชั่วช้าในจวนอ๋องได้เช่นนั้นรี ข้ามมองออก

ตั้งแต่แรกแล้วว่าเจ้าเป็นนางจิ้งจอก นี่ไม่ถึงว่าจะแพศยาถึงชั้นไปหาบุตรเองเช่นนี้ ยามนี้ยังมีอะไรจะพูดอีก นางสาวเลว กำลังคิดอะไรของเจ้า” ครั้นเห็นหญิงสาวยังนิ่งเงียบ หลีหลินซานก็ยิ้มเป็นสัญญาณให้ชายทั้งสองหยุดลงมือ ดวงตาจ้องสตรีที่กำลังเงียบด้วยสายตาเกลียดชัง ตะโกนถามบ่าวรับใช้ที่อยู่ด้านหลังว่า “พวกเจ้าคิดว่า พระชายาของเราดงามหรือไม่”

เมื่อได้ยินคำถามของหลีหลินซาน บ่าวรับใช้ทั้งสองก็อดไม่ได้ที่จะมองหน้ากันด้วยความสงสัย แต่ไม่กล้าให้นางสังเกตเห็นปฏิกิริยาของตน หากพวกเขาตอบว่า ‘งาม’ ก็กลัวว่าหลีหลินซานจะโกรธ แต่หากตอบว่า ‘ไม่งาม’ ก็กลัวว่าคำตอบนี้จะไม่ใช่คำตอบที่นางต้องการ...

ขณะที่ทั้งสองอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ในที่สุดหลีหลินซานก็พูดเสียงเนิบช้าต่อว่า “พวกเจ้ายังไม่รู้กระมัง พระชายาของเราใจกว้างยิ่ง กล้าเข้าไปสำเร็จสำราญกับองค์รัชทายาทถึงในวัง คนธรรมดาอย่างพวกเราจะเทียบเคียงได้อย่างไร!”

เสียงของหลีหลินซานหยุดลงชั่วขณะ มองหน้ามู่เยียนด้วยรอยยิ้มเหยียดหยาม ถามอย่างประชดประชัน “เจ้าคิดได้

แล้วใช่หรือไม่ ยอมรับว่าตนเองเคยมีความสัมพันธ์กับชายอื่นแล้ว หรือว่านอกจากองค์กรชทายาทแล้ว เจ้ายังมีความสัมพันธ์กับชายอื่นที่พวกเรายังจับไม่ได้อีก ข้าจะบอกเจ้าให้ หากคิดได้แล้วก็รีบสารภาพออกมา ไม่นานว่าท่านอ่องจะใจกว้างให้อภัย ยอมละเว้นชีวิตของเจ้าก็เป็นไปได้!”

เสียงพูดเจ็ยแจ้วกระทบโสตประสาทของชาโดว์ ทำให้เธอซึ่งหงุดหงิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งอารมณ์เดือดปุดๆ ขึ้นมา ดวงตาทั้งคู่หริ่ง ทั้งร่างเผยเจตนาสังหารอย่างชัดเจน สายตายุ่งเหยิงสบตากับหลี่หลินซาน เธออยากตะโกนว่า ‘ไสหัวไป!’ แต่ลำคอและปากที่มีเลือดกบเต็มทำให้ไม่สามารถเปิดปากพูดอะไรได้

“เจ้ามองอะไร ทำไม คิดว่าเรื่องอื้อฉาวของเจ้ายังฉาวโฉ่ไม่พอหรือ วันนี้ข้าจะจัดการแทนท่านอ่องเอง! เขียนต่อไป!”

ชาโดว์มองไปยังหลี่หลินซานด้วยสายตาแน่วแน่ อดทนต่อสิ่งที่เขียนใส่ตัวเองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ แม้จะโดนเขียนจนเนื้อปริ แต่เธอก็ไม่ส่งเสียงใดๆ ทำเพียงจ้องทั้งสามคนที่อยู่ในห้องด้วยสายตาคมกริบเจียบๆ ทำให้ทั้งสามรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

แต่หลังจากนั้นไม่นาน บ่าวรับใช้ทั้งสองก็หยุดเฉยตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่เดินมาอย่างเนิบช้าของผู้ชายอีกคนหนึ่ง ชาโดว์รู้สึกหายใจได้คล่องขึ้นครู่หนึ่ง เธอเงยหน้าขึ้นมองและแน่นอนว่าเขาก็ใส่ชุดโบราณอีกคน...

ชายคนนั้นใส่เสื้อสีขาวที่ทำจากผ้าไหมคุณภาพสูง ผมหาสีดำสนิทถูกเกล้าขึ้นสูงด้วยกวานทอง ในมือถือพัดกระดาษ กำลังเดินตรงมาทางชาโดว์ด้วยท่าทางเอื่อยเฉื่อยและสงบเย็นชา เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอด้วยท่วงท่าสง่างามพร้อมกับเชิดกางขึ้นเล็กน้อย ดวงตาเรียวยาวตั้งเมลิตซึ่งมองสำรวจตัวชาโดว์อย่างไม่ไยดี จากนั้นก็เอื้อมมือมาบีบคางของเธอ และส่ายยิ้มชั่วร้าย ดวงตาสีนิลเยือกเย็นดั่งน้ำแข็ง พันปีที่ไม่มีวันละลายทำให้ผู้คนรู้สึกหนาวเหน็บ

ชายคนนั้นค่อยๆ ขยับริมฝีปากพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ ชาโดว์ไม่สามารถคาดเดาอารมณ์ของเขาได้ “มูเยียน บอกข้ามาสิ ในหนึ่งคืนเขาทำให้เจ้ามีความสุขได้กี่หน”

ชาโดว์ตกใจ ไม่คิดว่าชายตรงหน้าจะถามคำถามเช่นนี้ ตั้งแต่ประโยคแรก เธอกัตรีมฝีปากล่าง รู้สึกได้ว่าชายคนนี้

จัดการได้ไม่ง่ายเลย ฟังจากเสียงผีเท้าของเขาที่เดินเข้ามา เธอก็ฟังออกแล้วว่าวายุฤทธิ์ของเขาต้องสูงมากแน่นอน

ซาโดว์ลัดสายตาลง บังคับตัวเองไม่ให้สบตากับชายคนนั้น เธอไม่รู้ว่า ‘เขา’ ในคำพูดของชายคนนั้นคือใคร และในขณะที่เดียวกันก็ไม่อาจเผยพิรุณได้ ไม่อาจให้คนที่รู้ว่าเธอไม่ใช่ ‘มูเยียน’ ในสายตาของพวกเขาแล้ว หากเธอพูดความจริงออกไป ชายผู้เฉลียวฉลาดที่อยู่ตรงหน้าคนนี้อาจคิดว่าเธอกำลังแสดงละครอยู่ และยิ่งเกิดโทสะอาจลงโทษถึงขั้นประหารชีวิตก็เป็นได้

ซาโดว์นิ่งเงียบไม่ปริปากพูด เธอเพิ่งมาถึงสถานที่ที่ไม่รู้จักนี้ หากคนที่ซึ่งระมัดระวังตัวอยู่เสมออย่างซาโดว์ยังไม่เข้าใจและไม่มั่นใจในสถานการณ์อย่างชัดเจน จะไม่มีวันเคลื่อนไหวกระทำการอะไรโดยพลการเด็ดขาด การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของมิติเวลา ทำให้ซาโดว์ต้องคิดให้มาก ค่อยๆ เริ่มยอมรับตัวตนอื่นของตัวเอง เธอเข้าใจว่านับจากนี้ไป เธอจะไม่ใช่ซาโดว์ที่เคยเป็นอีกต่อไป แต่เป็นสตรีโชคร้ายที่ชื่อ ‘มูเยียน’

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง มู่เยียนก็ขยับริมฝีปากอัน
สันเทา เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “หากอยากรู้ความจริงก็ไป
ถามเขาดูสิ ข้าจะไม่พูดอะไรทั้งสิ้น”

“เช่นนั้นหรือ” ชายคนนั้นเลิกคิ้วหนา และเอ่ยเหินบแนม
“นึกไม่ถึงว่าชายาของข้าจะเสียสละเพื่อเขามากเพียงนี้ แต่ที่ข้า
ไม่เข้าใจก็คือ ในเมื่อชายาไม่อาจทนโดดเดี่ยวในห้องหอได้
เหตุใดเจ้าจึงไม่เมตตาคนใกล้ตัวอย่างพวกบ่าวรับใช้ในจวน
ที่ต้องทนทุกข์อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน แทนที่จะถ่อไปหาคนไกล
เช่นนั้น”

ชายคนนั้นมองมู่เยียนที่ไร้ปฏิกิริยาตอบสนองเงียบๆ
ก่อนจะพยักหน้าพร้อมกับยิ้มเยาะ แล้วเหลือบมองไปยังบ่าว
รับใช้สองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ กระซิบเสียงเบา “เมียนางต่อไป
จากนั้นไปหาพวกบ่าวรับใช้สักหลายๆ คนมาปรนนิบัติชายา
ของข้า จำไว้ว่า ‘ปรนนิบัติ’ เข้าใจหรือไม่”

ปรนนิบัติหรือ! หลังจากได้ยินคำพูดของชายคนนั้น
บ่าวรับใช้ทั้งสองต่างก็มองหน้ากันด้วยสีหน้าตื่นตระหนก
ถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นถึงพระชายา หากมีอะไรผิดพลาด ต่อให้
พวกเขามีสักสิบหัวก็ไม่พอตัด!

เมื่อสังเกตเห็นความลำบากใจของป่าวชายทั้งสอง ชายคนนั้นก็หรีตาแล้วถามอีกครั้ง “ว่าอย่างไร คำพูดของข้า พวกเจ้ายังเคลือบแคลงอีกรี”

“เรียนท่านอ๋อง ไม่พะยะคะ...” ทั้งสองพยักหน้ารับอย่าง จพอใจ และไม่กล้าพูดอะไรอีก เพราะพวกเขารู้ว่าในยามนี้ หากพูดมากไปแม้เพียงคำเดียว เกรงว่าตนอาจลงเอยด้วยการ ไปอยู่ในปรโลกทันที

ชายคนนั้นเดินไปที่เก้าอี้ตัวเดียวในห้องแล้วนั่งลง อย่างสบายใจ ยกน้ำชาสมุนไพรขึ้นจิบ ขณะที่จิบก็มองสภาพ อันน่าอดสูของมู่เยียนด้วยรอยยิ้มจางๆ ดวงตาเยือกเย็นคู้่นั้น สุกสกาวพราวเสน่ห์อันชั่วร้าย

“ท่านอ๋อง ท่านดู ดูสายตาของนางสิ ทำทางเหมือนจะ ไม่ยอมเลยพะคะ!” ขณะที่หลีหลินซานกระตุกเสื้อของชายคนนั้น ก็ทำตัวอ่อนปวกเปียกไปซบอกของเขา ก่อนจะเอ่ยน้ำเสียง เย้าวน “ใช่สินะ ถึงอย่างไรพระชายาของเราก้ยังเป็นองค์หญิง แคว้นหนึ่ง เมื่อถูกจับได้ว่าแอบนัดพบกับชายคนหนึ่ง ถึงอย่างไรก็ต้องเสียเกียรติ แต่ท่านอ๋อง หากครั้งนี้ท่านปล่อย นางไปจริง ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะต่อไปเมื่อมีเวลาว่างนางจะคลานไป

อุ่นเตียงให้ชายอื่นหรือไม่ หากไม่แสดงให้นางเห็นถึงความร้ายกาจ เช่นนั้นต่อไปจนต้องเสียของเรากงมีหนุ่มน้อยที่นางพามาเดินสวนกันเต็มไปหมด หากทำให้บรรยากาศภายในจนเลวร้ายไปจะทำอย่างไรเพคะ”

“หลินซานพูดถูก ทำตามที่เราว่าเถิด” ชายคนนั้นส่ายยิ้มเล็กน้อย ร้องเอวบางของหลี่หลินซานเข้ามาอดไว้ในอ้อมแขนของตน แล้วจุมพิตแก้มของนาง

มู่เยียนมองชายหญิงทั้งสองที่กำลังพลอดรักกันด้วยสายตาเป็นชา ความโกรธในใจกำลังจะระเบิด แต่ที่เขียนติกระทบร่างของนางครั้งแล้วครั้งเล่า ยิ่งลงส่ำโหดเหี้ยมมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้ร่างกายของมู่เยียนที่ซึ่งกำลังจะตายทนไม่ไหวมากขึ้นเท่านั้น นางกัดริมฝีปากของตนเองอย่างแรง เลือดสีแดงสดไหลตามรอยส่ำเป็นทางยาวนานเกลียด ทำให้สภาพของมู่เยียนดูน่าเกลียดประมาณ

มู่เยียนรู้สึกวิงเวียนศีรษะ รู้สึกเพียงว่าโลกตรงหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีดำ แต่ถึงน้ำเย็นที่ราดบนศีรษะทำให้นางสะดุ้งตื่นอย่างเสียมิได้

เมื่อมู่เยียนมองไปยังชายหญิงที่กำลังคลอเคลียกัน ก็เห็นพวกเขากำลังมองมาด้วยสายตาเย้ยหยันและรอยยิ้มยิยในในความเจ็บปวดของนาง มู่เยียนก้มหน้าลงเล็กน้อย ปกปิดประกายประหลาดในแววตา พยายามอดทนต่อการเยียนตีของบ่าวรับใช้ทั้งสองคนสุดกำลัง

เนื่องจากบาดแผลบนร่างกายที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดมู่เยียนก็ทนไม่ได้และสลบไปอีกครั้ง ชายคนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้ มองมู่เยียนที่ไม่มีท่าทีว่าจะตื่นแม้จะถูกสาดน้ำเย็นไปสองถึงแล้วก็ตาม เขาขมวดคิ้วด้วยความผิดหวัง จากนั้นก็สะบัดชายเสื้อแล้วยืนขึ้น โอบไหล่ของหลี่หลินซานที่อยู่ข้างๆ แล้วกล่าวด้วยความไม่พอใจ “ไปเถิด วันนี้ไม่มีเรื่องสนุกให้ดูแล้ว กลับไปนอนพักดีกว่า เดี่ยวค่อยกลับมาใหม่” หลังจากหยุดชะงักครู่หนึ่ง ชายคนนั้นก็หันไปสนใจบ่าวรับใช้สองคนที่เพิ่งถอนหายใจด้วยความโล่งอก “พวกเจ้าสองคนอย่าลืมต้องไปเรียกบ่าวรับใช้คนอื่นมาด้วย อย่าปล่อยให้ชายาของข้าต้องโดดเดี่ยวลำพัง เข้าใจหรือไม่”

การจากไปของชายคนนั้นกับหลี่หลินซานทำให้คุณไต้ดินตกอยู่ในความเงิบสงัดอีกครั้ง

บ่าวรับใช้สองคนยืนอยู่หน้าเสายึด ต่างมองมู่เยียนที่มีสภาพชวนสังเวชใจด้วยสีหน้าเป็นกังวล หลังจากล้งเลอยู่หลายครั้ง ในที่สุดพวกเขาก็รวบรวมความกล้าก้าวไปข้างหน้า เอื้อมมือไปอังจมูกของมู่เยียนทดสอบการหายใจของนาง

ลมหายใจอันแผ่วเบาทำให้หัวใจที่แขวนอยู่บนเส้นด้ายของคนทั้งสองกลับมาสงบได้ในที่สุด พวกเขาถอนหายใจอย่างจนปัญญา ก่อนจะวางแผ่นหนังที่เปื้อนเลือดลง จากนั้นถึงค่อยเดินออกจากห้องซังไปทำตามคำสั่งผู้เป็นนายด้วยใบหน้าขาวซีด นั่นคือไปเรียกบ่าวรับใช้คนอื่นเข้ามา...

บทที่ 3 ชายชุดดำ

มู่เยียนลืมตาขึ้นอย่างสะลึมสะลือ เนื้อหนังตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าและเทหะไม่มีขึ้นดี นางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ค่อยๆ ปรับสายตามองให้ชัดๆ แล้วสังเกตห้องข้างอย่างระมัดระวังอีกครั้ง ท่ามกลางยามราตรีเงียบสงัดไร้ผู้คน ในคุกใต้ดินที่มีแต่มู่เยียนอยู่คนเดียวเช่นนี้ให้ความรู้สึกมืดมนนัก

มู่เยียนถูกมัดไว้กับหลักไม้จึงไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ ทำได้เพียงแค่อู้งตรงนั้นอย่างไร้ประโยชน์ จดจ่ออยู่กับความคิดของตนอย่างแน่วแน่

ในคุกใต้ดินที่เงียบสงบเช่นนี้ชวนให้ผู้คนรู้สึกหวาดหวั่น ทว่าความเงียบสงบเช่นนี้ก็กลับเป็นสิ่งที่มู่เยียนผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ในเมืองที่พลุกพล่านไม่เคยสัมผัสมาเป็นเวลานานแล้ว นางใช้ชีวิตอย่างรุ่งโรจน์ในกลุ่มอิทธิพลมีตมาหลายปี แต่สุดท้ายก็ถูกผู้ชายข้างกายที่ไวใจที่สุดทำร้ายจนตาย

แม้สวรรค์จะเห็นใจมู่เยียน ให้โอกาสนางได้มาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ แต่มิติแปลกประหลาดนี้และสภาพตนเองในปัจจุบัน

เป็นเหตุให้มู่เยียนต้องยิ้มอย่างขมขื่น เรื่องนี้ทำให้นางรู้สึกปวดศีรษะมากกว่าเดิม เพราะทันทีที่ลืมตาตื่นก็โดนคนเขียนตึฉวนเนื้อตัวเต็มไปด้วยแผลเหวอะหวะแล้ว สถานการณ์และประสบการณ์เลวร้ายเช่นนี้ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้สัมผัส

มู่เยียนก้มหน้าตั้งใจฟังการเคลื่อนไหวรอบตัวอย่างระมัดระวัง ทันใดนั้นเสียงฝีเท้ารีบร้อนที่ดังมาจากไกลๆ ก็ดึงดูดความสนใจของนางทันที ครั้นเสียงฝีเท้านั้นเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ มู่เยียนเงยหน้าขึ้นก็เห็นชายหลายคนที่เปิดประตูเข้ามา พวกเขายืนเรียงรายอยู่ตรงหน้านาง พวกเขามองหน้ากันด้วยสีหน้าลำบากใจ แล้วสายตาทั้งหลายมาหยุดที่ตัวนาง มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย ถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “มีอะไรหรือ”

“พระชายาได้โปรดให้อภัยด้วย นี่เป็นคำสั่งจากท่านฮ่องพวงบ่าวไม่กล้าขัดคำสั่ง!” ชายที่เป็นหัวหน้ากล่าวอย่างจำใจ จากนั้นทุกคนก็จ้องมู่เยียนด้วยสายตาเย็นชา ต่างเข้ามาห้อมล้อมรอบตัวนาง เตรียมจะลงมือปลดเปลื้องเสื้อผ้าอาภรณ์ที่อยู่บนร่างนาง

เนื่องจากบาดแผลบนตัวมู่เยียนยังคงมีเลือดแห้งเกรอะกรัง เสื้อผ้าบางส่วนจึงติดยึดเนื้อหนังไม่สามารถถอดได้

บรรดาบ่าวรับใช้ไม่กล้าออกแรงฉีกเสื้อผ้าของนาง ทำได้เพียงค่อยๆ ทำให้เสื้อผ้าเปื่อยขึ้น จากนั้นจึงค่อยดึงออก ในไม่ช้าทุกคนก็ถอดเสื้อผ้าชั้นนอกของนางออกได้

มู่เยียนผู้ซึ่งไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ทำได้เพียงเฝ้ามองเหล่าบ่าวรับใช้ลงมือด้วยสีหน้าว่างเปล่า ขณะที่พวกเขา กำลังจะถอดเสื้อผ้าที่เหลือบนร่างตนเองออก ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ อยู่นอกประตูคุก

มู่เยียนรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นหญิงนางหนึ่งวิ่งเข้ามาจากประตูห้อง แล้วกระแทกร่างใส่ชายที่อยู่ตรงหน้าด้วยความเร็ว แวตตาของมู่เยียนฉายความมึนงง นางไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ท่านพี่ ข้าจะช่วยท่านออกไป!” หญิงสาวเปิดประตูคุกอย่างรีบร้อน บนใบหน้าเป็นนคราบน้ำตาชัดเจน รีบแก้เชือกให้มู่เยียนเป็นพัลวัน จากนั้นก็พยุงร่างอันอ่อนปวกเปียกของมู่เยียนขึ้นมาใส่เสื้อผ้าให้นางด้วยมืออันสั่นเทา หญิงสาวตรงหน้ากอดพันพูดว่า “เขี่ยอีเฟิงคนเดรัจฉาน ข้าต้องฆ่าเขาด้วยมือของข้า เพื่อทวงความยุติธรรมให้พวกเรา!”

เชยอีเฟิงหรือ

ครั้งนี้ได้ยินหญิงสาวนางนี้โพล่งชื่อนั้นออกมา แววดา
อิมคริมของมู่เยียนก็เป็นประกายวาวโรจน์ นางเชื่อมโยงชื่อนี้
กับชายในชุดขาวที่เคยมาที่นี่และนึกถึงสิ่งที่พวกเขาพูด มู่เยียน
ค่อยๆ หาข้อสรุปได้ว่า เชยอีเฟิงน่าจะเป็นเจ้าของที่นี่ เขาเป็น
ท่านอ๋อง และสถานะปัจจุบันของตัวเองก็คือพระชายาของ
ท่านอ๋องผู้เยอหยิ่งและใจดำอำมหิตคนนั้น...

นางถูกหญิงสาวแปลกหน้าพาออกไปจากคุกใต้ดินโดยที่
ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ แม้มู่เยียนจะรู้ว่าต่อจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น
บ้าง แต่นางเหนื่อยทั้งกายทั้งใจไม่ยากอยู่ในสถานที่อย่าง
คุกใต้ดินนี้อีกต่อไป และแอบจดจำว่าคุกใต้ดินที่ออกมาหน้านั้น
อยู่ที่ไหน หญิงสาวคนนั้นพามู่เยียนเดินหลบหลีกกลุ่มองครักษ์
ที่เดินลาดตระเวนระลอกแล้วระลอกเล่า จนกระทั่งเดินไปถึง
เรือนหลังหนึ่งได้อย่างราบรื่น ขณะที่กำลังจะเปิดประตูเรือน
มู่เยียนก็สังเกตเห็นเงาดำเงาหนึ่งแวบผ่านสายตาไป

หญิงสาวที่อยู่ข้างๆ นางล้มลงกับพื้นด้วยการโจมตี
เพียงครั้งเดียว มู่เยียนฟังหลังชนกำแพงอย่างระมัดระวัง ตั้งท่า
ป้องกันตามสัญชาตญาณ แล้วมองไปยังชายในชุดดำบนต้นไม้

ข้างหน้าต่าง หน้ากากประหลาดบนใบหน้าของชายคนนั้น ทำให้มู่เยียนไม่เห็นใบหน้าของเขา ดวงตาทั้งสองคู่สบตากัน อย่างเจียบงัน ทว่าในใจของมู่เยียนกลับเต็มไปด้วยความรู้สึก สะทอนใจในเรื่องราวต่าง ๆ สำหรับการต่อสู้ระยะประชิดตัวนั้น นางไม่เคยสงสัยในฝีมือของตนเองเลย แม้จะเป็นสมัยโบราณ ที่ไม่รู้จักนี้ มู่เยียนยังคงมั่นใจว่ามีคนเพียงไม่กี่คนที่สามารถ ทำร้ายนางได้! แต่สิ่งที่เรียกว่าวิชาตัวเบานี้กลับไม่ใช่สิ่งที่นาง สามารถรับมือได้

และการเคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณของมู่เยียนทำให้นัยน์ตาของชายชุดดำฉายแววระยับ เขาสำรวจเสื้อผ้าอาภรณ์ ที่ขาดรุ่งริ่งของนางผาดเทียวแล้วกระโดดลงมา เพียงชั่วพริบตา ก็มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้ามู่เยียน พร้อมกับพูดโพล่งด้วยน้ำเสียง ชั่วร้าย “กลางดึกเช่นนี้ คงไม่เหมาะกระมังที่พระชายาเซียจะมา อยู่ที่นี่”

“เจ้าเป็นผู้ใด!” มู่เยียนขมวดคิ้วถามด้วยเสียงแหบแห้ง

ชายในชุดดำจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของหญิงสาวที่อยู่ ตรงหน้า ไม่ได้ตอบคำถามของนางในทันที แต่หลังจากจ้องอยู่ ครู่หนึ่ง เขาก็หันหลังกลับและจากไปพร้อมกับรอยยิ้มในดวงตา

ก่อนจะกล่าวทิ้งท้ายด้วยน้ำเสียงคลุมเครือประโยคหนึ่ง “พระชายารักษาร่างกายตนเองก่อนดีกว่า ในภายหน้าพวกเรา ยังต้องพบกันอีก” หลังจากกล่าวจบร่างของเขาก็กลืนหายไปในความมืด

มู่เยียนยืนตัวแข็งทื่อหนึ่งงันอยู่ที่เดิม มองตามทิศทางที่ชายชุดดำเพิ่งจากไป อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจเฮือกใหญ่ จากนั้นก็ก้มมองหญิงสาวที่หมดสติไป นางย่อตัวลง ใช้แรงทั้งหมดประคองหญิงสาวขึ้น แล้วผลักประตู่เรือนตรงหน้าอย่างระแວดระวัง แล้วเดินเข้าไปอย่างระวังตัว

ทั้งสองนั่งฟังพัก่อนด้วยความเหนื่อยล้าทั้งคืน ในเช้าวันต่อมาทันทีที่ฟ้าสว่าง มู่เยียนก็ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงเปิดประตู่

หนึ่งชายหนึ่งหญิง เมื่อมู่เยียนเห็นสองคนนี้ปรากฏตัวต่อหน้าอีกครั้ง นางก็ต้องปวดศีรษะขึ้นมา

“จู่ๆ ข้าว่าพระชายาของเราเป็นดังหยกล้ำค่าจริงๆ จึงทนทรมาณไม่ไหว! ทำไม นอนเพียงคืนเดียวก็ทนไม่ได้จนต้องวิ่งกลับมาแล้วหรือ เช่นนั้นเจ้าจงบอกข้ามา ว่าเตียงของเจ้า

สบายหรือว่าเตียงของข้างนอกสบายกว่า” หลีหลินซานกล่าว
ถากถางแฝงความนัยว่ามู่เยียนไม่สำรวมกิริยา แล้วเดินนวย
นาดไปหยุดอยู่ข้างๆ เชี้ยอี้เฟิง จากนั้นกอดแขนของเขาก่อนจะ
เอ่ยด้วยรอยยิ้มเย้ายวน “ท่านอ๋องเพคะ นางมีความผิดเพิ่มอีก
ข้อแล้ว ท่านคิดว่าควรจัดการเช่นไรดี หรือพวกเราควรใจกว้าง
มากกว่านี้ หาบุรุษสักสองสามคนมาปรนเปรอให้พระชายา
มีความสุขอีกสักเล็กน้อย แล้วค่อยไล่นางออกจากจวนอ๋องเชี่ย
ดีหรือไม่เพคะ”

เชี้ยอี้เฟิงฟังหลีหลินซานพูดโดยไม่เอ่ยคำใด ไม่แม้แต่
จะมองหน้าคนพูด เอาแต่จ้องมู่เยียนเจีบบๆ ยกมุมปากขึ้นเป็น
รอยยิ้มชั่วร้ายที่ทำให้คนหัวน้เกรง เขาแค่จ้องใจถอนกำลัง
องครักษ์ในคุกเพื่อจะดูว่าสตรีคนนี้จะดึงดูดคนอื่นมาหรือไม่
แต่น่าเสียดายที่เขาประเมินนางสูงเกินไป คนที่ควรจะมา
กลับไม่มา ส่วนคนโง่มั่งที่ไม่ควรมากลับปรากฏตัวได้ทันเวลา

ทันใดนั้นรอยยิ้มที่มุมปากของเชี้ยอี้เฟิงก็พลันเลือน
หายไป สายตาเย็นชา เป็นความเยือกเย็นที่ชวนให้หนาวสะท้าน
ทั่วร่าง เขาออกคำสั่งเสียงเจีบบขาด “ลากสองคนนี้ออกไปโบย
คนละสามสิบไม้!”

บทที่ 4 กัณระบม

กระดานไม้แข็งที่อกระแทกบันท้ายของพวกมู่เยียนทั้งสอง
ครั้งแล้วครั้งเล่า สำหรับเด็กสาวที่เรียกมู่เยียนว่า ‘ท่านพี่’
แม้ในตอนแรกนางจะพยายามต่อต้านสุดกำลัง แต่สุดท้าย
ก็ถูกเชยอี้เฟิงจี้สกัดจุดจนทำอะไรไม่ได้

ทั้งสองคนนอนคว่ำหน้าบนเตียงยาว นี่เป็นครั้งแรก
ที่มู่เยียนมีประสบการณ์กับสิ่งที่เรียกว่า ‘กัณระบม’ ด้วยตัวเอง
แสงแดดเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แผดเผาร่างกายของมู่เยียน
นางเหลือบไปมองเชยอี้เฟิงกับหลี่หลินซานที่กำลังหัวร่อ
ต่อกระซิกกัน พร้อมกับสั่งคนพัดให้พวกเขาที่อยู่ตรงนั้น ก่อนจะ
ดื่มชาสมุนไพร มองนางที่กำลังรับโทษด้วยสีหน้ามีความสุข
มู่เยียนค่อยๆ หลับตาลง เก็บหน้แค้นนี้ไว้ในใจเงียบๆ

บันท้ายของนางเต็มไปด้วยเลือดไหลรินที่เกิดจากการ
ถูกโบยตี มู่เยียนที่ไม่สามารถยับยั้งได้ นางพลิกตกจากเตียงยาว
อย่างอ่อนแรง จากนั้นรองเท้าปักส้นชมพูอ่อนคู่หนึ่งก็ปรากฏอยู่
ตรงหน้า

“จู้จๆ ช่างน่าเสียดายจริง ๆ!” หลีหลินซานสะบัดผ้าเช็ดหน้าในมือ มองกางเกงที่ชุ่มเลือดของมู่เยียนด้วยท่าทางแปลกๆ แล้วถอนหายใจเสียดัง “นี่คือจุดจบของคนที่ยืนในกายนอก! ขึ้นมีคราบน้ำอีก ข้าจะให้ท่านต้องเปลื้องผ้าของเจ้าออกแล้วให้เดินประจานทั่วถนน! นางแพศยาหน้าไม่อาย ข้าจะดูซิว่าเจ้าจะวิ่งโร่ออกไปหาชายอื่นได้อย่างไร!”

สายตาจากรอบด้านจับจ้องมาที่มู่เยียน นางคว่ำหน้ากับพื้น ยอมรับการปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรมทั้งหมดด้วยสีหน้าเฉยชา ไม่ร้องไห้ ไม่หัวเราะ ไม่โวยวาย ไม่สร้างปัญหา นางรู้ว่ายามนี้ตนไม่มีต้นทุนต่อต้าน และก็รู้ด้วยว่าตนไม่มีโอกาสหนีจากจนอ้อมที่เหมือนนรคนี้ในระยะเวลาอันสั้นได้แน่นอน

มู่เยียนกำหมัดแน่น หลังจากรวบรวมกำลังได้ก็ยื่นมือออกไปตบใบหน้าของหญิงสาวข้างๆ เบาๆ ยามนี้นางหมดสติ จึงไร้ปฏิกิริยาตอบสนอง หลังจากที่รู้สึกตัวแล้ว ทั้งสองก็ค่อยๆ คลานกลับเข้าไปในห้องท่ามกลางสายตาและเสียงหัวเราะของทุกคน

หลังจากพยายามยื้อยั้งผิงผิง มู่เยียนก็ขยับขาด้วยความยากลำบาก แต่ก้าวไปได้เพียงก้าวเดียว นางก็ล้มลงบนเตียงที่อยู่ใกล้ๆ

มู่เยียนเจ็บปวดและอ่อนแรงไปทั้งตัว หันกลับไปมองหญิงสาวที่ยังคงนอนอยู่บนพื้น ยิ้มให้อีกฝ่ายด้วยความรู้สึกผิดก่อนจะเอ่ยว่า “ข้าไม่มีแรงพอที่จะช่วยพยุงเจ้าขึ้นได้ เจ้าขึ้นมาเองได้หรือไม่”

“ท่านพี่ไม่ต้องเป็นห่วงข้า ตราบใดที่ท่านไม่เป็นอะไร ถองเอ๋อร์กี้วางใจแล้วเจ้าคะ!” รอยยิ้มสดใสที่ปรากฏบนใบหน้าของหญิงสาวที่มีนามว่าถองเอ๋อร์คนนี้ ทำให้กระแสดความอบอุ่นค่อยๆ ไหลผ่านหัวใจของมู่เยียน

มู่เยียนไม่ยากคิดเรื่องอื่น หลับตาลงโดยไม่คำนึงถึงการอักเสบของบาดแผลบนร่างกาย นางแค่อยากนอนหลับให้สบาย เท่านั้นเอง...

ตลอดระยะเวลาสามวันที่มู่เยียนกับถองเอ๋อร์อยู่ในห้องมืดสนิทนั้น ทั้งสองรู้สึกราวกับเวลาผ่านไปนานนับปี บาดแผลหลายแห่งบนร่างกายเริ่มอักเสบเนื่องจากขาดการรักษา มู่เยียน

มองเพดานด้วยสีหน้าเรียบเฉย ตลอดสามวันนี้นางครุ่นคิดเรื่องต่างๆ มากมาย ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องแบกรับปัญหาอันยุ่งเหยิงเหล่านี้ แม้เสียอู่เฟิงผู้นั้นจะรับมือได้ไม่ง่าย แต่สิ่งที่ทำให้รู้สึกสบายใจก็คือนางโชคดีที่มีคนสนทนอย่างถ่วงเออร์อยู่เคียงข้าง

ทั้งสองนอนขำๆ กันบนเตียง มู่เยียนพูดคุยกับถงเออร์ไปเรื่อยเปื่อย แม้จะพยายามปกปิดเรื่องที่ว่านางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้เลย แต่ถงเออร์ผู้เฉลียวฉลาดก็ยังสังเกตเห็นความผิดปกติของมู่เยียน

ทันใดนั้นมู่ถงก็ลุกขึ้นนั่งโดยไม่สนใจบาดแผลที่ปริแตกบนร่างกาย มองหน้ามู่เยียนอย่างกระวนกระวายใจ พร้อมกับถามด้วยความสงสัย “ท่านพี่...ท่านเป็นอะไรไป...”

มุมปากของมู่เยียนยกขึ้นด้วยท่าที่แข็งกร้าว จากนั้นรอยยิ้มเศร้าหมองก็ปรากฏบนใบหน้าของนาง แววตาโศกเศร้าอย่างไม้อาจปกปิดได้มิด มู่เยียนเผยอริมฝีปากน้อยๆ บอกความจริงที่ถงเออร์ยอมรับไม่ได้ “ขอโทษนะ ข้าจำอะไรไม่ได้เลย”

หลังจากมู่เยียนจ้องถงเอ๋อร์ด้วยสีหน้าว่างเปล่าเป็นเวลานาน ถงเอ๋อร์จึงค่อยๆ เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ช่วงเวลานั้น นางก็บ๊ากล้นทันที ลูกขึ้นพรวดหมายจะกระโจนออกจากห้องไป “เชี่ยอีเฟิง! แม้ข้าต้องแลกด้วยชีวิต ก็ต้องทวงคืนความยุติธรรมให้พี่สาวของข้า!”

ครั้งมู่เยียนเห็นท่าทางเกรี้ยวโกรธของถงเอ๋อร์ ก็รีบเอื้อมมือไปจับมืออีกฝ่ายไว้ นางเพิ่งมาถึงที่นี่และไม่รู้ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไร จึงไม่อยากจะสร้างปัญหาเพิ่ม นอกจากนี้ยังเคยเห็นฝีมือของเชี่ยอีเฟิงผู้นั้นมาก่อน จึงไม่โง่เขลาไปเผชิญหน้ากับชายผู้นั้นด้วยความผลีผลามโดยไม่เตรียมการก่อน ไม่เช่นนั้นก็ไม่ต่างจากการเอาไข่ไก่ไปกระทบหินและรันทาที่ตายก็เท่านั้น

“ถงเอ๋อร์ เรื่องอื่นพวกเราค่อยคุยกันทีหลัง ยามนี้ข้าแค่อยากจะฟังเจ้าเล่าเรื่องในอดีตของข้า เพราะในเมื่อข้าสูญเสียความทรงจำไปแล้ว หากเชี่ยอีเฟิงและผู้อื่นรู้เรื่องนี้ ข้าเกรงว่าจะนำมาซึ่งข้อพิพาทมากมายในภายหลัง” ว่าแล้วมู่เยียนก็จับข้อมือของถงเอ๋อร์พลงยืมบางๆ ทำให้ถงเอ๋อร์สงบอารมณ์ลง

มู่เยียนตั้งใจฟังถงเอ๋อร์เล่าเรื่องทั้งที่นางยังไม่รู้ด้วย
น้ำเสียงเศร้าสร้อย

เซียอี้เฟิงเป็นองค์ชายคนโปรดของฮ่องเต้ในรัชสมัยนี้
เขาหยิงยโสถึงขั้นเคยนอนในท้องพระโรงอย่างโจ่งแจ้ง แต่ก็
ไม่ได้รับการลงโทษใดๆ และมู่เยียนเป็นภรรยาของเซียอี้เฟิง
เป็นพระชายาเซียผู้สูงศักดิ์ที่ในสายตาของคนนอกนั้นไม่มีใคร
เทียบนางได้ แน่หนอนว่านอกจากฐานะนี้แล้ว มู่เยียนยังมีอีก
ฐานะหนึ่ง นั่นคือองค์หญิงแห่งแคว้นซางฉง

สาเหตุที่ครั้งนี้ต้องมีจุดจบเช่นนี้ก็เพราะมู่เยียนทำตาม
คำขอขององค์รัชทายาท เข้าวังไปพบหน้าเขาสักครั้ง
แต่สุดท้ายเซียอี้เฟิงก็รู้เข้า ทำให้เซียอี้เฟิงผู้ซึ่งไม่ลงรอยกับ
องค์รัชทายาทมาโดยตลอดถึงได้ลงโทษมู่เยียนเป็นเรื่องใหญ่โต
เช่นนี้

และหญิงสาวที่ชื่อถงเอ๋อร์ตรงหน้านางไม่ใช่แค่สาวใช้
คนสนิทของมู่เยียนเท่านั้น ตัวตนที่แท้จริงของนางคือมู่ถง
น้องสาวต่างมารดาของมู่เยียน...

มู่เยียนหรีดตาเล็กน้อย พังมู่ถงเล่าจนจบด้วยความตกใจ นอกจากจะตกใจแล้วยังสังเกตเห็นความผิดปกติของหญิงสาวอีกด้วย หากนางเป็นองค์หญิงต่างแคว้น ไม่ว่าจะด้วยอารมณ์หรือเหตุผลข้อใดเชื้ออี้เฟิงก็ไม่ควรปฏิบัติต่อนางเช่นนี้ หากเป็นเพราะเขาหยิ่งผยองเกินไปจริง เช่นนั้นบ่าวรับใช้คนอื่น ๆ ในจวนแห่งนี้ รวมถึงหญิงงามที่อยู่ข้างกายเชื้ออี้เฟิงต่างก็คงไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้วกระมัง

เชื้ออี้เฟิงเป็นที่รักของฮ่งเต้ แต่ฮ่งเต้กลับไม่ได้ส่งต่อบัลลังก์ที่สำคัญที่สุดให้เขา ทั้งยังไม่ลงรอยกับองค์รัชทายาทด้วย...

เมื่อคิดตามเส้นเรื่องนี้ ยิ่งมู่เยียนคิดถึงเรื่องนี้มากเท่าไร นางก็ยิ่งรู้สึกว่เรื่องนี้น่ากลัวมากขึ้นเท่านั้น ดูเหมือนว่าจวนอ๋องเชื้อแห่งนี้จะเป็นสถานที่กินคนไม่คายนกระดุก หากนางคิดจะออกไปจากที่นี่อย่างปลอดภัย คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปได้ในทันทีทันใด

นัยน์ตาพราวแสงระยับล้าลึก หลังจากมู่เยียนครุ่นคิดเป็นเวลานานก็หลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน กล่าวกันว่าอยู่ใกล้ฮ่งเต้ก็เหมือนดังอยู่ใกล้เสือ แต่ในสายตาของมู่เยียน เชื้ออี้เฟิง

ผู้ที่ยังยโสและใจต่ำคนนี้เป็นเหมือนเสือที่ซ่อนกรงเล็บแหลมคม เป็นเรื่องยากมากที่จะไม่ถูกชายประเภทนี้จับพิรุณได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าในใจของมู่เยียนยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่ยากทำ

นั่นคือการก่อตั้งเขตอิทธิพลมืดที่อยู่ใต้อาณัติของนาง
อีกครั้ง

บทที่ 5 อย่างมาอยู่กับข้าอีก

วันเวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า เพียงพริบตามู่เยียนก็อยู่ที่นี้มา
ได้ระยะหนึ่งแล้ว นางที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส นอกจากจะทนรับ
การยั่วยุจากหล่หลินซานทุกวันแล้ว นางยังทนรับการเยาะเย้ย
ถากถางดูถูกของเซี่ยอี้เฟิงเป็นครั้งคราว รวมไปถึงการปฏิบัติ
อย่างเฉยชาจากบ่าวรับใช้

มู่เยียนเก็บตัวอยู่ในห้องเงียบๆ รอให้บาดเจ็บบ่นร่างกาย
ฟื้นตัวอย่างเชื่องช้า รอให้นางคุ้นชินกับร่างกายที่ไม่คุ้นเคยนี้
มากกว่านี้ อดทนต่อนิสัยที่ไร้เหตุผลและทวีความรุนแรง
ขึ้นเรื่อยๆ ของหล่หลินซาน กว่าที่จจะรู้ตัว มู่เยียนก็ตรวจสอบ
สถานการณ์ภายในจวนอ่องเซี่ยจนทั่วถึงแล้ว

หล่หลินซาน คนที่ดูเผินๆ จะเป็นสตรีที่เซี่ยอี้เฟิงรักใคร่
มากที่สุดนางนี้เป็นคนที่เซี่ยอี้เฟิงรับเข้าจวนหลังจากมู่เยียน
แต่งเข้าจวนอ่องเซี่ยได้เพียงสองวัน หล่หลินซานถือตนว่ามี
เซี่ยอี้เฟิงคอยหนุนหลัง นางจึงหลงระเหิรในอำนาจภายในจวน

อ่องนี้ถึงขีดสุด จากที่ลอบสังเกตอีกฝ่าย อย่างน้อยก็เห็นว่า
อีกฝ่ายมักแสดงอำนาจข่มผู้อื่นตลอด

สำหรับเรื่องที่เหล่านักรับใช้ในจวนวิพากษ์วิจารณ์กัน
อย่างลับๆ ว่าเชี้ยอี้เฟิงรักหลี่หลินซานหรือไม่นั้น ส่วนตัวมู่เยียน
เองกลับนึกเขี่ยหยันนัก เขานะหรือจะรักนาง หากเขารักนางจริง
แล้วเหตุใดจึงแต่งหลินเซียวเซียวนางนั้นเข้าจวนมาอีกคนเล่า

บางทีในจวนอ่องแห่งนี้ ผู้ที่น่าสงสารที่สุดก็คือ
หลี่หลินซานที่อยู่ตรงหน้านางนี้เอง เหตุผลที่เชี้ยอี้เฟิงแต่ง
มู่เยียนเข้าจวนเพราะนางมีผลประโยชน์ต่อเขา เหตุผลที่เขา
แต่งหลินเซียวเซียวเข้าจวน เพราะเขามีความรักต่ออีกฝ่าย
ส่วนเหตุผลที่แต่งหลี่หลินซานคนนี้เข้าจวนก็เพราะไว้เป็นโล่
กำบังให้หลินเซียวเซียว และนั่นจึงเป็นเหตุผลที่เชี้ยอี้เฟิง
ส่งเสริมหลี่หลินซานอย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้ อย่างน้อยในใจของ
มู่เยียนก็เห็นว่าเรื่องราวควรจะเป็นเช่นนี้

มู่เยียนนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องประทินโฉมด้วยสีหน้าสงบ
มองไปหานาวลลอที่สะท้อนอยู่ในกระจกทองแดง มุมปาก
ยกขึ้นเล็กน้อย

ใบหน้าขาวราวไขปอก ริมฝีปากแดงตุจดอกอิงฮวา คิ้วเข้มงามดั่งหมึกวาด ใบหน้าอ้อมเอิบประหนึ่งธารายามสารทฤดู แม้ใบหน้าของหญิงสาวในกระจกจะบวมช้ำและมีสะเก็ดแผลที่ยังไม่จางหายไป ทว่าผิวพรรณก็นุ่มนวลสุดพรรณนา ผมยวสลายลู่ลง หลังจากกายหยาบของหญิงสาวถูกเปลี่ยนวิญญานร่างนั้นก็ฉายความหยิ่งยโสอย่างเด่นชัด ทำให้ทั้งตัวคนดูน่าเกรงขามและเย้ายวนขึ้นกว่าเดิม

มู่เยียนยกมือขึ้นลูบไล้แก้มตนเองอย่างแฉะชุ่ม รู้สึกถึงสะเก็ดแผลที่หายบกร้านเหล่านั้น แสงเย็นวาวผ่านดวงตาคู่งาม โทษทัณฑ์ที่นางได้รับตลอดหลายวันที่ผ่านมานี้ ไม่ช้าก็เร็ว นางจะให้พวกเขาชดใช้เป็นเท่าทวีคูณ!

ขณะที่มู่เยียนกำลังก้มหน้าจมอยู่ในความคิดของตนเอง ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกเสียงดังเอี้ยดอ้าด เมื่อหันไปมองก็เห็นหลี่หลินซานที่เดินเข้ามาคนเดียว รอยยิ้มจางๆ พลันปรากฏขึ้นที่มุมปากของนาง

“จู่ๆ ร่างกายเพ็งดีขึ้น พระชายาก็ใจร้อนอยากจะออกไปยั่ววนบุรุษแล้วหรือ” หลี่หลินซานเอื้อมมือไปลองกลอนประตูอย่างแน่นหนา เดินนวนขนาดมาหยุดอยู่ตรงหน้ามู่เยียนที่นั่งบน

แก้อีด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง เอื้อมมือไปเชยคางของมู่เยียนขึ้น มองดวงหน้าที่ประณีตงดงามของนาง ดวงตาของหลี่หลินซาน ฉายแวววาวริษยา เอ่ยเสียงเย้ยหยัน “หญิงแพศยาก็คือหญิงแพศยา ไม่ว่าจะถูกทำลายโฉมหรือร่างกายบาดเจ็บก็ยังหลงตัวเอง ไม่เลิก ข้าว่าใบหน้านี้นะของเจ้าในยามนี้ ต่อให้จ้ะร้านจันทอน พลิกกายรอบนเตียง บุรุษก็คงไม่สนใจเจ้า”

ขณะที่พูดหลี่หลินซานก็ยื่นนิ้วไปจิ้มหน้าผากของมู่เยียน ก่อนจะพูดต่อด้วยสีหน้าอำมหิต “หากข้าเป็นเจ้า ข้าคงไม่มีหน้า มีชีวิตอยู่ และกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตายไปนานแล้ว! ข้าคิดว่า ทั่วทั้งเมืองหลวงหรือแม้แต่ในแคว้นอี่เซวี่ยนของเรา คงหาหญิง หน้าด้านไร้ยางอายมากกว่าเจ้าไม่มีอีกแล้ว!”

มู่เยียนฟังถ้อยคำดูถูกเหยียดหยามของหลี่หลินซานโดยไม่ปริปาก นางผู้ซึ่งไม่เคยได้ยินผู้ใดพูดกับตนเองด้วยถ้อยคำร้ายกาจมานานแล้วหรือตาเล็กน้อย แววตาวูบไหว จากนั้นก็มองไปยังประตูที่หลี่หลินซานลงกลอนไว้โดยไม่เผยพิรุณใดๆ

หลี่หลินซานดิ่งป็นมุกออกจากมวยผมด้วยใบหน้าที่ชั่วร้าย ก่อนจับมือเรียวของมู่เยียน ขณะที่กำลังจะแทงป็นใส่นางด้วย

กำลังทั้งหมดที่มี ทันใดนั้นมู่เยียนก็ออกแรงพลิกข้อมือของ หลี่หลินซานไว้ได้ทัน

หลี่หลินซานตะลึงงัน ไม่คิดว่ามู่เยียนจะตอบโต้ หลังจาก มีนงอยู่นานถึงค่อยรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น นางแม่มริมฝีปาก มอง มู่เยียนแล้วถามประชิดประชันว่า “ทำไม หญิงแพศยาก็นั่นไม่ได้ ที่ถูกผู้อื่นว่ารี เจ้าอยากตอบตีข้าหรือ มาสิ มาตอบตีข้าสิ! ข้าอยาก เห็นนักเชียวว่าเจ้าจะทำร้ายข้าได้อย่างไร! นางสาวเลย!”

เสียงเผียะดังสนั่น เมื่อหลี่หลินซานพุดจบ มู่เยียนก็ตบ หน้านางอย่างไม้ออมแรงทันที แรงตบฉาดนั้นทำให้หลี่หลินซาน ล้มพับลงไปกับพื้น เลือดค่อยๆ ไหลออกมาจากมุมปาก

หลี่หลินซานนั่งอยู่ที่พื้นอย่างไม่อยากเชื่อ ยกมือขึ้น กุมแก้มขวาของตนเอง ก่อนหันไปมองมู่เยียนด้วยสีหน้า พรันพริ้ง นางไม่อยากจะเชื่อว่าตบเมื่อครู่มาจากมู่เยียนจริงๆ! มู่เยียนผู้อ่อนแอที่เป็นดังลูกพลับอ่อนนี่มร่อให้นางขยำมาตลอด วันนี้ถูกอะไรเข้าสิง เหตุใดจึงได้กล้าลงมือกับนางเช่นนี้!

“เจ้าตบหน้าข้ารี สตรีสาสน์อย่างเจ้ากล้าได้อย่างไร มาตอบข้า!” หลี่หลินซานลุกขึ้นจากพื้นด้วยความโกรธเกรี้ยว

ยืนอยู่ต่อหน้ามู่เยียนอย่างก้าวร้าว จากนั้นก็แยกเขี้ยวยิงฟันพูดว่า “หากขึ้นข้ายังไม่แสดงความร้ายกาจให้เจ้าเห็น เจ้าคงไม่รู้ว่าผู้ใดเป็นผู้มีสิทธิ์ขาดในจวนอ๋องเซียแห่งนี้! วันนี้ข้าจะฉีกหน้าเจ้าเป็นชิ้นๆ ดูว่าเจ้าจะออกไปยั่ววนบุรุษได้อย่างไรอีก!”

“คำก็ยั่ววนบุรุษสองคำก็ยั่ววนบุรุษ เจ้าไม่ลองส่องกระจกมองตัวเองบ้างว่าเป็นอย่างไร แล้วค่อยมาวิจารณ์ข้าในทางลบ” มู่เยียนจับข้อมือหลี่หลินซานที่กำลังจะตบลงมาไว้แน่น และออกแรงโดยพลัน ทำให้ข้อมือนางหักทันที ครั้นได้ยินหลี่หลินซานกรีดร้องเสียงดัง ใบหน้าซีดขาว มู่เยียนก็ยิ้มเย็นแล้วผลักอีกฝ่ายจนล้ม จากนั้นก็ย่อตัวลงสบตากับคนบนพื้น พร้อมกับพูดเสียงเย็นชาว่า “นี่เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่ข้าจะเตือนเจ้า อย่าพยายามท้าทายความอดทนของข้า อย่าพยายามยั่วโมโหข้าอีก ไม่เช่นนั้นเจ้าจะทนรับผลที่ตามมาไม่ไหว ต่อให้เป็นเชื้ออัสเฟิง ข้าก็ไม่อาจรับประกันได้ว่าเขาจะปกป้องเจ้าให้อยู่รอดปลอดภัยได้”

บทที่ 6 อัมพาลข้างถนน

หลี่หลินซานเหวี่ยงกาฬเปียกโชกไปทั่วทั้งตัว กุมข้อมือตนเอง
ที่หักไปแล้ว ได้ยินคำขู่ของมู่เยียนชัดเจนทุกถ้อยคำ
หลี่หลินซานเบิกตากว้างด้วยความประหลับพรึบพรึง
มองมู่เยียนราวกับเห็นผี เพราะนางไม่ยากเชื่อเลยว่ามู่เยียน
ผู้อ่อนโยนและอ่อนแอมาตลอดจะลงมือกับตนได้ อีกทั้งยังเอ่ย
วาจาเช่นนั้นออกมา!

มู่เยียนยิ้มหยันให้หลี่หลินซานที่เบิกตากว้างจ้องนาง
ก่อนจะก้มไปหยิบปืนมุกที่ตกอยู่บนพื้น แล้วกรีดแขนของตัวเอง
โดยไม่กะพริบตา มองเลือดที่ไหลหยดลงจากแขนเจี๊ยบๆ
รอยยิ้มมุมปากที่น่ากลัวของมู่เยียนทำให้หลี่หลินซานตัวสั่น
สะท้าน

มู่เยียนหมุนตัวเดินไปทางประตู เปิดสลักเบาๆ จากนั้นก็
หุบยิ้มในสีหน้า แล้วกลับไปแสดงสีหน้าเศร้าสร้อยเช่นก่อนหน้า
นี้ นางผลักประตูเปิด มองมู่ถงที่กำลังจะพังประตูแล้วยิ้มให้
เล็กน้อย ก่อนจะก้าวข้ามธรณีประตูไปหยุดอยู่ตรงหน้ามู่ถง

พร้อมกับพูดเสียงแผ่วเบา “ถงเอ๋อร์ พวกเราออกไปเดินเล่นกันเถิด”

มู่ถงเดินผ่านร่างของมู่เยียน มองหลี่หลินซานในห้องด้วยสายตาเย็นชา จากนั้นก็มองแขนที่ยังมีเลือดไหลของมู่เยียน ช่วงขณะนั้นดวงตาของนางก็คล้ายมีเปลวไฟลุกโชนด้วยความเดือดดาล

“ถงเอ๋อร์ ช่างเถิด” มู่เยียนเอื้อมมือไปรั้งตัวมู่ถงที่กำลังทะยานเข้าไปในห้อง นางขมวดคิ้วและส่ายหน้า “นางก็ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ปัญหาบ่อยลงดีกว่าเพิ่มปัญหา ช่างเถิด”

มู่เยียนที่ใบหน้าซีดเซียวเล็กน้อย ซ้ำยังมีเลือดยังไหลหยดจากแขน ทั้งหมดทั้งหมดนั้นทำให้นางดูน่าสงสารยิ่งกว่าเดิม มู่ถงหยุดอยู่ข้างมู่เยียนด้วยความไม่ค่อยยินยอมนัก แล้วจึงไปที่หลี่หลินซานด้วยความโกรธ พูดอย่างแค้นเคืองว่า “จำไว้ หากเจ้าฉวยโอกาสยามข้าไม่อยู่รังแกพี่สาวข้าอีกล่ะก็ เจ้าได้เห็นดีแน่!”

หลังจากพูดจบ มู่ถงก็พา มู่เยียนกลับไปห้องของนาง และช่วยทำแผลให้ ทั้งหลี่หลินซานก็นั่งอยู่ตรงนั้นอย่างคนโง่

หลี่หลินซานมองตามหลังของมู่เยียนกับมู่ถงจนกระทั่งพวกนางเดินห่างออกไปไกลแล้ว นางก็ยังไม่วายจะเชื่อเลยว่าคนที่ทำสิ่งเหล่านี้กับนางได้คือมู่เยียน... ครั้นก้มมองข้อมือของตนเองที่หักไปแล้ว หลี่หลินซานก็ยังสับสน หากนางบอกว่ามู่เยียนเป็นคนหักข้อมือของนาง ผู้ใดจะเชื่อ!

หลังจากมู่ถงทำแผลให้มู่เยียนเสร็จ นางก็พาพี่สาวเดินทอดน่องออกจากจวนอ๋องเซีย่ไปตามถนนที่มีเสียงดังอีกที

ในขณะที่มู่เยียนกำลังดูเครื่องประดับบนถนน นางก็สังเกตบรรยากาศโดยรอบอย่างเจียบๆ ไปด้วย

“ถงเอ๋อร์ คนพวกนั้นเป็นใคร” มู่เยียนกระทั่งแขนมู่ถงมองกลุ่มคนที่อยู่ไม่ไกลด้วยสีหน้าสนใจ ถามเสียงแผ่วเบาว่า “ท่าทางจองหงอนัก”

“ก็แค่พวกอันธพาลข้างถนน ไม่มีอะไรพิเศษหรอกเจ้าคะ” หลังจากมู่ถงมองตามสายตาของมู่เยียนไป นางก็บ่นปาก “พวกเขาอาศัยว่ามีพรรคพวกและกำลังมาก คอยรังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าและหวาดกลัวผู้แข็งแกร่งกว่าตนเท่านั้น หากสู้กันจริงๆ คงสู้ไม่ไหว”

“อ้อ” มีแสงประหลาดวาบผ่านนัยน์ตาของมู่เยียน นางสบตามู่ถงด้วยรอยยิ้มบางๆ “แล้วหากพวกเขาสู้ได้แล้ว จะเกิดอะไรขึ้น”

มู่ถงตกใจไม่คิดว่าพี่สาวผู้อ่อนแอจะถามเช่นนั้น มู่เยียน หันไปมองมู่ถงที่ตกใจเพราะคำถามของตน รอยยิ้มชั่วร้าย ก็ปรากฏขึ้นที่มุมปากของนาง แล้วกระซิบต่อไปอีกว่า “อย่าประมาทพวกคนอันธพาลเชียว ความแข็งแกร่งของพวก เขามีมากเกินกว่าที่ผู้ใดจะประเมินได้”

ใช่แล้ว ที่นางสามารถยืนอยู่บนจุดสูงสุดของกลุ่มอิทธิพล มืดได้นั้น ก็เพราะนางมีพวกอันธพาลนับไม่ถ้วนอยู่ใต้บังคับบัญชา และมีพี่น้องอีกนับไม่ถ้วนที่ยินดีมอบกายถวายชีวิตเพื่อ นาง เมื่อนึกถึงทุกสิ่งในอดีต มู่เยียนก็ปล่อยกลิ่นอายพรางพราย ชนิดหนึ่งออกมา ทำให้มู่ถงที่จ้องนางตลอดต้องรู้สึกปวดแสบตา

เมื่อมู่เยียนกวาดสายตามองไปรอบๆ ก็ไปหยุดอยู่ที่ร้าน เสื้อผ้าตรงหน้า นางยิ้มน้อยๆ แล้วหันไปมองมู่ถง ก่อนจะเดิน ตรงไปทางร้านนั้น

มู่งเดินตามมู่เยียนเข้าไปในร้านด้วยความมุงนง มองพี่สาวที่ใส่ชุดบุรุษอย่างไม่ลังเล และเมื่อนางปรากฏตัวต่อหน้าตนเองอีกครั้ง มู่งก็ยังไม่ว่าไม่ว่ามู่เยียนคิดจะทำอะไร

“ยังจะยืนป้ออยู่ตรงนั้นอีก ไปเปลี่ยนชุดเสีย!” ว่าแล้วก็ผลักมู่งเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า มู่เยียนมองคนในเงากระจกทองแดงตรงหน้าแล้วพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ จากนั้นก็โยนเงินให้เจ้าของร้านที่ยืนเฝ้าอยู่ข้างๆ อย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะดึงตัวมู่งออกจากร้านไป

“ท่านพี่ นี่พวกเรากำลังจะไป...”

“เรียกคุณชาย” มู่เยียนใช้ด้ามพัดเคาะศีรษะของมู่งเบาๆ ดวงตาของนางเปล่งประกาย

“คุณ...ชาย...” เมื่อมู่งมองมู่เยียนซึ่งแต่งกายด้วยชุดบุรุษที่ดูหรูหรา นางก็หันแดงด้วยความลำบากใจ “ยามนี้พวกเรากำลังจะไปไหนกัน”

มู่เยียนเงยหน้ามองท้องฟ้า รู้ว่าวันนี้มีเวลาไม่มากนัก หากอยากรู้สถานการณ์ของพวกอันทพาลในเมืองหลวงว่ามี

กองกำลังฝ่ายใดปะทะกันบ้าง แม้จะไม่ได้ทำให้เสียเวลา
มากมายอะไร แต่ก็ไม่สามารถทำได้ภายในหนึ่งหรือสองชั่วยาม

มู่เยียนหลับตาลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะก็ถอนหายใจ
แล้วพูดว่า “เดินดูรอบๆ แล้วหาอะไรกินก่อนกลับเถิด”

ณ หอจួយวิ้น สถานที่ซึ่งเป็นหอสุราที่ดีที่สุดในเมืองหลวง

ทั้งสองยืนอยู่ชั้นล่างและเงยหน้าขึ้นไปมองป้ายอันโอ้อ่า
ดวงตาขุ่นมัวของมู่เยียนก็หริ่งเล็กน้อย นางเริ่มมีแผนอื่นในใจ
แล้ว

“ทั้งสองท่าน เชิญด้านในขอรับ!” เสี่ยวเอ๋อร์กวางดสายตามองคนทั้งสองอย่างรวดเร็ว เขาผู้รอบรู้ก็รีบยิ้มกว้างและ
ต้อนรับมู่เยียนกับมู่ถงทั้งสองเข้ามาด้านในด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

มู่เยียนโบกพัดในมือแล้วเดินเข้าประตูอย่างสำราญใจ
นางมองสภาพแวดล้อมที่สบายตาและงดงาม ก่อนจะพยักหน้า
ด้วยความพึงพอใจ จากนั้นถึงค่อยมองขึ้นไปชั้นบน เมื่อเห็นว่า
พื้นที่ชั้นสองเองก็ถูกใช้เพื่อจุดประสงค์เดียวกับชั้นแรก นั่นคือ

ใช้สำหรับรับรองลูกค้าที่มารับประทานอาหาร ข้อแตกต่างเพียงอย่างเดียวคือชั้นสองเต็มไปด้วยโถ๊ะพิเศษ แต่ละโถ๊ะจะเป็นห้องแยกต่างหากที่มีผ้า màn โปร่งกันฉาก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่บังคับทัศนียภาพของชั้นล่าง และชั้นสามคิดว่าต้องเป็นห้องสำหรับใช้พักผ่อน

“เสี่ยวเออร์ ข้าคิดว่ากิจการเจ้าดูไม่เลวเลย แล้วเหตุใดชั้นสองถึงได้เจียบเหงาเช่นนั้นเล่า”

“หึๆ ท่านคงไม่รู้” หลังจากเสี่ยวเออร์กวาดสายตามองไปรอบๆ อย่างชาญฉลาด เขาผู้เป็นคณานของร้านก็เอนตัวเข้ามาใกล้พวกนางสองคนและพูดอย่างระมัดระวัง “วันนี้มีบุคคลบางท่านจองชั้นสองทั้งชั้น! ยามนี้ก็อยู่บนนั้น ท่านดูสิขอรับโถ๊ะนั้นอย่างไรเล่า...” ขณะที่พูด เขาก็ยกนิ้วชี้ให้มู่เยียนกับมู่ถงดูเจียบๆ “คนที่นั่งอยู่ที่โถ๊ะนั้นล้วนแต่เป็นคนใหญ่คนโต!”

มู่เยียนหันกลับไปมองหน้าเสี่ยวเออร์ที่บอกขานี้ให้นางร้องอย่างไม่ปิดบัง จึงถามด้วยความสนใจ “คนใหญ่คนโตเพียงไร”

“โธ่ นายท่านของข้า!” เมื่อได้ยินมู่เยียนถามด้วยเสียงอันดัง เสี่ยวเออร์ก็นำมือมาหมายจะปิดปากนางด้วยความ

ตกใจ แต่มูถรรวดเร็วกว่า รีบยื่นมือมาขวางไว้และพูดขัดขึ้น
เสียก่อน “อย่าเสียมารยาท!” ภายใต้การจ้องมองด้วยสายตา
เยือกเย็น เสี่ยวเอ๋อร์ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากฝืนสนทนากับ
ทั้งสองต่อ ทุกคนที่มาที่นี่ล้วนไม่ใช่คนที่เขาจะล่วงเกินให้
ขุนเคื่องใจได้...

เสี่ยวเอ๋อร์ยิ้มอย่างเก๋ๆ แล้วพูดต่อ “ชั้นบนคือคุณชาย
หลิวจากจวนอัครเสนาบดี กับคุณชายสวีจากจวนผู้ตรวจการ
กรมราชทัณฑ์ ยังมีคุณชายจากจวนมู่หรงคหบดีผู้มั่งคั่งของ
เมืองหลวง พวกเขาเป็นลูกค้าประจำของร้านเราอรับ!”

บุตรชายของอัครเสนาบดี กับบุตรชายของผู้ตรวจการ
กรมราชทัณฑ์ และบุตรชายของตระกูลคหบดีผู้มั่งคั่ง สาเหตุที่
ทั้งสามคนมารวมตัวกันเช่นนี้จะเป็นเพราะเรื่องอะไรกันนะ

บทที่ 7 ใต้หล้าวกวักไขว่แสวงหาผลประโยชน์

มู่เยียนมองร่างของคนที่อยู่ชั้นบนอย่างครุ่นคิด ในใจก็พลันมีความยุ่งเหยิงไม่ขาดสาย

แม้วันนี้เชียวอี้เฟิงจะไม่ได้อยู่ในจวน แต่ถึงอย่างไรที่นี้ก็คืออาณาเขตของเขา และถึงแม้คนของเชียวอี้เฟิงจะ 모르 แต่ข้างกายยังมีเจ้าเด็กมู่ถงคนนี้อยู่ด้วย หากทำให้นางเห็นว่าตนเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม นางจะยอมรับได้หรือไม่ แต่หากไม่ขึ้นไปก็ไม่ว่าครั้งหน้าจะเจอพวกเขาอีกเมื่อไร...

“ขออนุญาตนายท่านทั้งสอง พวกท่านยังต้องการสังอาหารหรือไม่” หลังจากนำทางทั้งสองไปที่โต๊ะแล้ว แต่เห็นทั้งคู่นั่งลงโดยไม่เอื้อนเอ่ยคำใด เสี่ยวเอ๋อร์จึงจำต้องเอ่ยถึงเรื่องสำคัญสำหรับเขาขึ้น

มู่เยียนนั่งเฝ้าทางประหนึ่งรอบข้างไร้ผู้คน ดวงตาคู้งามมองขึ้นไปยังกลุ่มคนที่อยู่ชั้นบนด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม หลังจากนั้นไม่นาน ในที่สุดนางก็ละสายตา แต่พูดอะไรบางอย่างที่ทำให้มู่ถงกับเสี่ยวเอ๋อร์ที่ยืนอยู่ข้างๆ ต้องประหลาดใจ

มู่เยียนหยิบเงินก้อนหนึ่งออกมาจากเอวเสื้อแล้วโยนให้เสี่ยวเอ๋อร์ ยกพัคซีไปยังชั้นบน “ขึ้นไปบอกพวกเขาที่อยู่ข้างบนว่ามีคุณชายมู่อยากจะกินข้าวกับพวกเขาสักมื้อ ไม่ทราบว่าคุณเขาจะยอมไว้หน้าได้หรือไม่”

“ฮะ นี่!” เสี่ยวเอ๋อร์ก้มมองเงินในมือของตน แล้วมองขึ้นไปยังคนที่อยู่ชั้นบน เขากระวนกระวายจนเหงื่อโชก และในที่สุดก็เดินขึ้นไปชั้นบนด้วยสีหน้าสิ้นหวัง ครั้นมู่เยียนเห็นเช่นนั้น ก็เกือบจะหัวเราะลั่น

ขณะที่มู่ถงมองมู่เยียนเงิบๆ ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยอารมณ์ซับซ้อนโดยไม่เอ่ยคำใด ไม่รู้ว่าด้วยเหตุผลประการใด นางมักจะรู้สึกว้าววันนี้มู่เยียนแปลกไปเล็กน้อย...หรืออาจเป็นเพราะความจำเสื่อมกระมัง

“คุณชายมู่หรือ”

คนทั้งสามในห้องส่วนตัวมองหน้าเสี่ยวเอ๋อร์ที่ซีดเซียว และทั้งร่างซุ่มโขกไปด้วยเหงื่อ ก่อนจะหันมามองหน้ากัน จากนั้นจึงมองลงไปที่ชั้นล่าง

พวกเขาไปที่นี้ไม่ใช่แค่ครั้งหรือสองครั้ง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเจอคนที่กล้าพูดว่าอยากจะกินข้าวกับพวกเขาสักมื้อ! หากนับทั่วทั้งเมืองหลวง ชายที่บังอาจเช่นนี้มีหรือที่พวกเขาจะรู้จัก

เรือนผมยาวสลวยมัดรวบไว้ด้านหลังอย่างหลวม ๆ ภายใต้วงวนทรงกระป๋องดวงตาสีน้ำตาลเข้มกระซิบกระซาบวิญญานคู่หนึ่ง ริมฝีปากบางแดงเข้มน้อย ๆ คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ผิวพรรณขาวผ่องยิ่งกว่าหิมะ ดูนุ่มนวลและสดใสราวกับไข่มุก ดวงหน้างดงาม รูปร่างสะอิดสะเออง แต่ที่เห็นได้ชัดที่สุดคือรอยแผลเป็นบนใบหน้าที่ยังไม่หายสนิท...

นี่คือความประทับใจแรกที่พวกเขามีต่อมู่เยียน

หลิวอี้เจินหรือตาพิจารณาเด็กหนุ่มที่มีนามว่ามู่เยียนอย่างละเอียดรอบคอบ เขาเชื่อว่ามู่เยียนต้องรู้ภูมิหลังของพวกเขาทั้งสามคนอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงเป็นคนเริ่มขอขึ้นมามาพบหน้าพวกเขาก่อน แต่ในเมืองหลวงแห่งนี้ นอกจากเชื้อพระวงศ์ในวังแล้ว ผู้ใดบ้างที่เห็นพวกเขาแล้วไม่แสดงสีหน้าเกรงกลัวหรือเคารพนับถือ แต่สิ่งที่หลิวอี้เจินเห็นในตัวเด็กหนุ่มคนนี้ไม่มี

อะไรนอกจากความเจ็บสบ รวากับว่าพวกเขาเป็นเพียง
คนธรรมดาที่เขาจะเข้ามาพูดคุยด้วยเท่านั้น

“เหตุไฉนยังยืนตรงนั้น นั่งลงสิ” มู่หรงจื่อเซวียนสนใจคนที่
เข้ามาอย่างยิ่ง ซึ่งแตกต่างจากอีกสองคนที่นั่งเฉยไม่เอื้อนเอ่ย
คำใด “พวกเจ้าช่างกล้าจริง ๆ นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนกล้ามาขอ
กินข้าวกับพวกเรา ฮ่า ๆ”

“ขอบคุณคุณชายที่กล่าวชม ข้าคนแหม่มรู้สึกละอายใจนัก”
มู่เยียนพูดแล้วก็กวาดสายตามองทั้งสามคน ยิ้มเล็กน้อย
“ข้ามีนามว่ามู่เยียน ผู้นี้คือมู่ถ่งน้องชายของข้า พวกข้าทั้งสอง
เพิ่งเดินทางมาถึงเมืองหลวงได้ไม่นาน หากวันนี้ข้ากระทำการ
บุ่มบ่าม จนไปล่วงเกินทั้งสามท่าน โปรดอภัยให้ข้าด้วย” คำพูด
คำจาสุภาพเกรงใจ ทว่ามู่เยียนกลับนั่งลงบนเก้าอี้อย่าง
ไม่เกรงใจแม้แต่หน่อย

“คุณชายมู่ไม่ต้องเกรงใจ” หลิวอีเจินยื่นมือออกไปรินสุรา
ให้ตนเอง ก่อนจะยกขึ้นดื่มด้วยรอยยิ้ม “แค่กินข้าวเท่านั้น จะมา
เพิ่มสักสองคนหรือน้อยลงสองคนก็ไม่สำคัญ เพียงแต่ข้ารู้สึกว่
ที่คุณชายมู่มาในวันนี้ไม่ใช่แค่อยากจะกินข้าวกับพวกข้าเท่านั้น
กระมัง”

ด้วยความเคยชินกับเหตุการณ์ในวงราชการตั้งแต่เด็ก หลิวอีเจินไม่เชื่อว่าชายหนุ่มทั้งสองคนมาที่นี่โดยปราศจาก จุดประสงค์อื่น และชายที่มีนามว่ามู่เยียนผู้นี้ ดูจากท่าทางที่เขา สามารถมานั่งที่นี่ได้และพูดคุยกับพวกเขาโดยไม่ต้องถ่อมตัว หรือต่อต้าน ก็เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่คนธรรมดาแน่นอน

“หากข้าบอกว่าวันนี้ข้าแค่อยากกินข้าวกับทุกท่าน และเป็นสหายกันเล่า นอกจากนี่...” มู่เยียนเบิกตากว้างอย่าง ไร้เดียงสาขณะที่มองไปยังชายสามคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม แล้วก้มลงมองฝูงชนที่ชั้นล่าง ก่อนกล่าวอย่างไร้หนทาง “นอกจากนี้ ผู้คนด้านล่างก็ยังส่งเสียงดัง กินข้าวแล้วอาหาร จะไม่ย่อยได้”

“ฟรีด” มู่หรงจื่อเซวียนสาลักสุราที่เพิ่งดื่มเข้าไป ใบหน้า แดงกำมองไปยังมู่เยียน แล้วถามอย่างไม่อยากเชื่อ “เหตุผล ที่เจ้าขึ้นมาก็เพราะคนด้านล่างรบกวนการกินข้าวของเจ้ารึ!”

ครั้นเห็นมู่เยียนพยักหน้ารับโดยไม่สะทกสะท้าน สวีจิงอวี่ที่เงิบมาตลอดก็เผยรอยยิ้มที่มีความหมายลึกซึ้ง เจ้าหนุ่มกะล่อนคนนี้ถูกใจเขามากทีเดียว แม้ยามนี้จะไม่รู้ แน่ชัดว่าคนแซมมู่นี้มีจุดประสงค์ใดกันแน่

“เมื่อครูเข้าไต่ยีนจากเสี้ยวแอร์ด้านล่างบอกว่าท่านทั้งสามเป็นลูกค้าประจำของที่นี่หรือ” มู่เยียนจิบสุราในจอกพร้อมกับพูดคุยกับทั้งสามอย่างเป็นธรรมชาติ

“ใช่แล้ว พวกข้าสามคนชอบที่นี่มาก แต่น่าเสียดายที่พวกข้าสามารถกินอาหารขึ้นชื่อทั้งหมดที่นี่ได้เพียงเดือนละครั้งแฮ้อ ไม่รู้จริงๆ ว่าถ้าแก่ที่นี่คิดอะไรอยู่” ครั้นไต่ยีนมู่เยียนเอ่ยถึงเรื่องนี้ มู่หรงจื่อเซวียนก็ชิงตอบคำถามก่อน และตอนที่พูดถึงเรื่องที่ไม่ได้ตั้งใจ มู่หรงจื่อเซวียนก็เบะปากด้วยความไม่สบอารมณ์

เขาไม่เคยคิดว่าในเมืองหลวงนี้มีสิ่งที่คนอย่างเขา มู่หรงจื่อเซวียนไม่สามารถใช้เงินซื้อกินได้! เพื่ออาหารบนโต๊ะนี้เขาต้องรอจนกระทั่งวันนี้ วันที่ผมของเขาแทบจะเปลี่ยนเป็นสีเทาอยู่แล้ว แต่ถ้าแก่ของหอจ๋วยอวี่นก็ไม่เคยปรากฏตัว แม้พวกเขาจะถามคนงานในร้านแล้ว ทว่าก็ได้แค่คำตอบเดียวกันว่าไม่เคยเจอถ้าแก่มาก่อน! ด้วยเหตุนี้จึงยิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของมู่หรงจื่อเซวียน ดังนั้นหากมีเวลาว่าง เขาก็จะมาที่นี่ และค่อยๆ เริ่มไม่คุ้นชินกับการกินอาหารจากที่อื่น

“ผู้แหม่มมีข้อเสนอ ข้าและท่านทั้งสี่คนร่วมกันซื้อที่ดิน ไม่ทราบว่าคุณท่านคิดเห็นอย่างไร” มู่เยียนกล่าวโดยที่รอยยิ้มจางๆ ไม่เคยหายไปจากใบหน้า เผอิญหน้ากับคนสามคนที่มองมาอย่างไม่สะทกสะท้าน จากนั้นนางก็ยึดเส้นยึดสายด้วยความรู้สึกเมื่อยล้า การพูดคุยกับคนที่มึนกลืนอายแครงกล้าเช่นนี้ช่างเหน็ดเหนื่อยจริงๆ “ได้หล้าขวกไขว่แสวงหาผลประโยชน์ ผู้คนคับคั่งแสวงหาผลกำไร ข้าคิดว่าพวกท่านทั้งสามน่าจะเข้าใจกิจการของหอจู้ยววินดีกว่าข้า หรือว่าพวกท่านไม่อยากจะบั่นเหน็ดอดมันขึ้นนี้เข้ากระเป๋าทนเองเช่นนั้นหรือ”

“เรื่องบางอย่างไม่ควรพูดมากเกินไปจะดีกว่า” สวีจิงอวี่มองมู่เยียนอย่างมีเลศนัย ก่อนจะก้มดื่มสุราของตนต่อ “จนปานนี้แม้แต่พวกข้าก็ยังไม่เคยเห็นเถาแก่หอจู้ยววินตัวจริงแล้วเจ้ามีวิธีการใดที่จะตามหาเขาเพื่อพูดคุยซื้อขายหอสุราแห่งนี้”

“แล้วหากข้ามีวิธีเล่า” มู่เยียนเคาะนิ้วชี้ลงบนโต๊ะเป็นจังหวะ ทันใดนั้นนางก็พลันลุกขึ้น “วันนี้ในเดือนหน้า ผู้แหม่มจะรอทั้งสามท่านอยู่ที่นี่ และวันนั้นหอจู้ยววินจะกลายเป็นของพวกเรา” หลังจากพูดจบก็จากไปพร้อมมู่ถง ปล่อยให้ชายหนุ่มทั้งสามมองเพียงแผ่นหลังสง่างามของตนเท่านั้น

“พี่อีเจิน ท่านจะไม่ส่งคนติดตามไปตรวจสอบประวัติของ เขาหน่อยหรือ” อาหารที่เต็มปากมู่หรงจื่อเซวียนไม่ได้ทำให้ คำพูดของเขาชัดเจนน้อยลง ขณะที่พุดนัยน์ตาก็กินยแวนสนใจ ในตัวมู่เยียนอย่างปิดไม่มิด หากหอยจู้ยอวินยอมให้เขาเป็น ถ้าว่แก่จริง เช่นนั้นเขาจะสามารถกินอาหารแสนอร่อยนี้ได้ทุกวัน ไม่ใช่หรือ

“เดี๋ยวกี้ได้พบกันอีก เหตุใดต้องกังวลด้วย” ในหัวของ หลิวอีเจินคิดทบทวนคำพูดของมู่เยียน เขาเริ่มตั้งตารอให้ วันเวลาผ่านไปเร็วขึ้น เพราะดูเหมือนว่ามู่เยียนคนนี้จะนำความสุขมากมายมาให้เขาได้ชม...

หลังจากออกจากหอยจู้ยอวินแล้ว มู่ถงยังคงนั่งเงิบ ไม่เอ่ยคำใด มู่เยียนก็ไม่ได้เริ่มสนทนากับนางก่อน เพราะ อย่งไรนางก็เป็นแค่เด็ก คงต้องใช้เวลาระยะหนึ่งกว่าจะยอมรับ การเปลี่ยนแปลงของตนได้

มู่ถงปรายตามองมู่เยียนที่เดินอยู่ข้างๆ เป็นครั้งคราว นางอธิบายความรู้สึกคลุมเครือในใจออกมาไม่ได้ แม้จะไม่เข้าใจ ว่าเหตุใดมู่เยียนจึงเปลี่ยนไปเช่นนี้ แต่มู่เยียนที่อยู่ตรงหน้า คือพี่สาวของนาง ซึ่งเป็นความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

อีกทั้งนางก็ยังชอบพี่สาวที่เป็นเช่นนี้ เพราะอย่างน้อยอีกฝ่าย ก็ไม่ต้องร้องไห้ทุกวันเพราะเหตุการณ์ในอดีตเหล่านั้น...

มู่ถงพยายามปรับลมหายใจให้สงบ ทันใดนั้นคำถามหนึ่ง ก็พลันผุดขึ้นในใจนาง ครั้นหันไปก็เห็นมู่เยียนที่เดินสบายๆ อยู่ข้างๆ จึงถามอย่างสงสัย “ท่านพี่ ถ้าแก่ของหोजั๋วอินจะมา พบพวกเราหรือ ชายสามคนนั้นบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าแม้แต่ พวกเขากียังไม่เคยเห็นตัวจริงของแก่หोजั๋วอินเลย คนที่ไม่ ไว้หน้าแม้กระทั่งอัครเสนาบดี ผู้ตรวจการกรมราชทัณฑ์และ คหบดีที่ร่ำรวยในเมืองหลวงเช่นนี้ จะมาพบพวกเราได้อย่างไร”

“ไม่ใช่เขาจะมาพบพวกเรา แต่พวกเราไปหาเขา ต่างหาก” มู่เยียนเลิควมสงสัยมู่ถงอย่างมีลบลมคมใน คลื่นยิ้ม เล็กน้อย จากนั้นก็พูดต่ออีกว่า “จำพวกอันธพาลข้างถนนที่เห็น ในเมืองหลวงแสนวุ่นวายวันนี้ได้หรือไม่ หากอยากจะรู้ข่าวของ แก่หोजั๋วอิน พวกเราจะต้องเริ่มจากพวกเขาก่อน”

ยังเป็นสถานที่มืดมนมากเท่าไร วิธีการได้รับข่าวสาร ก็ยังฉับไวมากขึ้นเท่านั้น นี่คือนสิ่งที่มู่เยียนเข้าใจมานานแล้ว และ ที่วันนี้นางเป็นคนเริ่มเข้าหาพวกเขาทั้งสามคนก่อนนั้นก็เพื่อ เตรียมการสำหรับแผนการในอนาคต ขุนนางกับโจรเป็น

ครอบครัวเดียวกัน นี่เป็นกฎที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงมานานกว่า ร้อยปีแล้ว หากนางต้องการสร้างโลก สร้างอาณาจักรอิทธิพลมืด ของนางที่นี่ เช่นนั้นก็สมควรละเลยคนในแวดวงราชการด้วยความสัมพันธ์กับพวกเขาจะเป็นอย่างไรนั้น นั่นเป็นคำถาม พื้นฐานที่สุดว่าจะสามารถยืนหยัดได้ในอนาคตหรือไม่

บทที่ 8 หลัวอีอี

มู่เยียนเดินตามมู่ถงไปยังจวนอ๋องเซียโดยไม่เอ่ยคำใด ตอนที่ทั้งสองเดินผ่านป่าแห่งหนึ่ง จู่ๆ มู่เยียนก็หยุดแล้วมองไปโดยรอบ เมื่อเห็นว่าไม่มีใคร นางก็นั่งยองๆ แล้วนำห่อผ้าที่พกออกมาคลี่เปิด จากนั้นหยิบชุดสตรีของตนเองกับมู่ถงที่เตรียมไว้ออกมาผลัดเปลี่ยนอย่างใจเย็น

“ท่านพี่ ที่นี่...” มู่ถงมองการกระทำของมู่เยียนอย่างตกตะลึง กระทั่งลิ้มที่จะหยุดยั้งนาง จนอีกฝ่ายผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว มู่ถงก็ส่ายหน้าด้วยความตื่นตระหนกและพูดอย่างกังวลว่า “กลางวันแสกๆ หากมีคนเห็นเข้าจะทำเช่นไรเจ้าคะ”

“กลัวอะไร ไม่มีคนไม่ใช่หรือ” มู่เยียนว่าแล้วก็ยิ้มอย่างไม่ยี่หระ นางเหลือบมองมู่ถงอย่างครุ่นคิด “หรือเจ้าอยากให้คนในจวนอ๋องเซียเห็นเจ้ากับข้าแต่งกายเช่นนี้กลับไปหรือ เชียอีเฟิงคงรีบมาหาเรื่องเลยทีเดียวนะ”

หลังจากที่ได้ยินมู่เยียนกล่าวเช่นนั้น แต่มู่ถิงก็ยังคงงุนงง อยู่บ้าง แต่ไม่ได้พูดอะไร ก่อนจะกวาดตามองสภาพแวดล้อม โดยรอบอย่างระมัดระวังอีกครั้ง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่จริง ๆ มู่ถิงก็เริ่มหน้าแดง ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นชุดสตรีชุดเดิมของตนเอง แล้วเดินตามมู่เยียนกลับไปยังจวนอ๋องเซี่ย

เมื่อแผ่นหลังของหญิงสาวทั้งสองเดินออกไปไกลแล้ว เสียงนกหวีดก็ดังขึ้นกลางป่า ตามมาด้วยเสียงหัวเราะและ เสียงกระโดดลงจากต้นไม้ สตรีในชุดผ้าโปร่งสีเขียวย่อหงายหน้า ขึ้นมองคนที่ยังคงซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ นางพูดด้วยรอยยิ้ม ในดวงตาว่า “นี่ไม่ถึง นี่ไม่ถึงจริง ๆ ว่าพระชายาจวนอ๋องเซี่ย จะน่าสนใจถึงเพียงนี้ เฟิง ดูท่าว่าคำพูดของท่านจะไม่ถูกต้อง!”

เซี่ยอี้เฟิงมองตามเงาร่างทั้งสองที่หายลับไปด้วยแววตา มีตม่น ก่อนจะหันไปมองสตรีได้ต้นไม้ที่มองมาด้วยความสนุกใน ความทุกข์ของผู้อื่น เขาลอบถอนหายใจ รู้แต่แรกแล้วว่าระยะนี้ ชายาของตนดูแปลกไป แต่ไม่คิดว่าจะเจอด้วยตาของตนเอง ซ้ำยังเจอยามที่อยู่กับหลิวอี้ฮีสตรีผู้ชอบจู้จี้จ้านเรื่องผู้อื่นด้วย...

เมื่อเสียงผีเท้าเจียบลง พรึบตาเดียวเซี่ยอี้เฟิงก็มายืนอยู่ ข้างหลังหลิวอี้ฮีแล้ว ครั้นเห็นนางหุบปากไม่ทันและเห็นประกาย

แห่งความประหลาดใจในดวงตา เชียอี่เฟิงก็ยกมูมปากขึ้น เป็นรอยยิ้มขี้เล่น จากนั้นเดินมุ่งหน้าไปยังทิศทางจวนของตน เชียอี่เฟิงโบกมือให้สตรีที่อยู่ข้างหลังแล้วพูดเสียงดัง “ช่วงนี้ต้อง ยกเรื่องทั้งหมดให้เจ้าจัดการแล้ว ข้ายังมีเรื่องต้องสะสางอีก”

“อืม ๆ เข้าใจแล้ว!” แนนอนว่านางรู้ว่าเขายังมีเรื่อง ต้องทำ ทั้งยังเป็นเรื่องใหญ่อีกด้วย หลัวอี่ยี่นฟังต้นไม้ มอง ร่างที่หายไปของเซียอี่เฟิงด้วยรอยยิ้ม รู้สึกอารมณ์ดีอย่างยิ่ง แม้วันนี้นางจะยังไม่เห็นท่าทางที่เขาซักสีหน้า แต่แววตามีตม่น ในยามนั้นก็เพียงพอให้นางแหย่เขาได้ครู่หนึ่งแล้ว จะว่าไป นางก็รู้จักเซียอี่เฟิงมาสิบปีแล้ว แต่เหมือนจะไม่เคยเห็นเขา ไร้ร้อนเช่นนี้เลย ปกติมักจะทำสีหน้าเย็นชาไม่แยะ ไม่ว่า เรื่องใดก็ไม่สามารถทำให้เขาลำบากใจได้ แม้ความจริงจะเป็น เช่นนั้นก็เถิด...แต่คราวนี้...

จวนอ๋องเซีย เมื่อมู่เยียนก้าวเข้าสู่ประตูนี้อีกครั้งก็รู้สึกได้ทันที ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

บ่าวรับใช้ยืนเรียงสองแถวอย่างเป็นระเบียบอยู่ข้างประตู และเมื่อเท้าขวาของมู่เยียนเพิ่งก้าวข้ามธรณีประตู พวกเขา ก็กล่าวเสียงดังกังวานอย่างพร้อมเพรียงว่า “ยินดีต้อนรับ พระชายากลับจวน” ทำให้มู่เยียนตกอยู่ในภวังค์ชั่วขณะ คิดว่า ตนเองเข้ามาผิดจวน

มู่เยียนหยุดชะงักอยู่ที่เดิม มองคนที่ยืนเรียงแถวข้างๆ อย่างระแวง จากนั้นก็หันไปมองหลี่หลินซานที่อยู่ด้านหน้า ไม่ไกลนัก นางหลุบตาลง ไม่คิดอะไรอีก แล้วเดินไปยังห้องของตน

บรรดาบ่าวรับใช้เหล่านี้ทำตามคำสั่งผู้ใด มู่เยียนแค่คิดเล่นๆ ก็ได้คำตอบแล้ว หลี่หลินซานนะหรือ ไม่ใช่แน่นอน เพราะนางไม่มีความกล้าหรือสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้น นอกจากนี้นางเพิ่งหักข้อมือของอีกฝ่ายไป ดังนั้นคงไม่มีอารมณ์มาเล่นใหญ่เช่นนี้ หรือจะเป็นหลินเซียวเซียวที่ยังไม่เคยเจอหน้ากัน แต่อีกฝ่ายก็ไม่มีตำแหน่งและไม่มีเหตุผลใดๆ หากเป็นหลินเซียวเซียวจริงๆ มู่เยียนพูดได้เพียงว่าสตรีนางนี้จะต้องเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมมาก และเป็นนางที่ประเมินอีกฝ่ายต่ำเกินไป

ดังนั้นคนเดียวที่จะทำเช่นนี้ได้ก็มีเพียงบุรุษอย่าง
เซียอี้เฟิงเท่านั้น...

“นางसारเลว! เฟิงจะดีขึ้นไม่เท่าไรก็ไม่ลืมออกไป
ยั่ววนบุรุษแล้ว!” หลีหลินซานเดินตรงมาหา ออกมารับหน้า
มุ่เยียนที่กำลังเดินเข้าไปด้านใน ‘เผียะ’ นางเงื้อมือซ้าย
ตบใบหน้าที่ของมุ่เยียนด้วยแรงทั้งหมด แก้มของมุ่เยียนบวมแดง
ขึ้นทันที

มุ่เยียนแอบร้องตัวมุ่ถงที่กำลังจะพุ่งเข้าไปใส่หลีหลินซาน
เอาไว้ นางยืนอยู่ตรงนั้นโดยไม่เอ่ยคำใด มองคนที่ตบหน้า
ตนเองอย่างเฉยเมย

ครั้นหลีหลินซานเห็นมุ่เยียนไม่ตอบโต้ก็หัวเราะกำแหง
กว่าเดิม ก่อนหน้านี้นางคิดมากไปจริงๆ มุ่เยียนที่เป็นเหมือน
สุนัขไร้เจ้าของ จู่ๆ จะเปลี่ยนนิสัยได้อย่างไร จะกล้าขัดแย้ง
กับตนเองเช่นนั้นหรือ ต้องเป็นเพราะระยะนี้สตรีตรงหน้าโดน
เยียนตีมากเกินไปแน่ๆ สมองถึงได้เลอะเลือนและทำอย่างนั้น
กับนาง!

“นางสารเลวมากับข้า ท่านอ่องกำลังร่ออยู่ในสวน บอกว่าอยากกินข้าวด้วยกัน” พุดแล้วมองหน้ามู่เยียนด้วย สายตาเย้ยหยัน นางตะคอกอีกหลายครั้ง จากนั้นก็ถุยนํ้าลาย ใส่หน้าของมู่เยียนโดยไม่มีผู้ใดคาดคิด มู่เยียนยังคงยืนนิ่งอยู่ อย่างนั้นไร้การโต้ตอบ หลี่หลินซานเห็นแล้วก็หัวเราะไม่หยุด ก่อนจะหันหลังแล้วเดินจากไป ปากก็พรีไม่หยุดว่า “สุนัขไร้เจ้าของก็คือสุนัขไร้เจ้าของ ความจริงเปลี่ยนแปลง ไม่ได้!”

มู่เยียนเซ็ดสิ่งสกปรกบนใบหน้าอย่างเย็นชา รอยยิ้ม จางๆ ค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก รีบจับข้อมือของมู่ถงไว้แน่น จากนั้นก็เดินตามหลี่หลินซานไปที่สวนอย่างเอื่อยเฉื่อย

บทที่ 9 กับดัก

ภาพของเชียวอี้เฟิงปรากฏขึ้นในใจมู่เยียน นางพลางเดินพลางครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง แม้จะรู้ว่าการเผชิญหน้ากับเขาจะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้าก็เร็วแน่นอน แต่เหตุใดวันนี้เชียวอี้เฟิงถึงแสดงออกมาในแง่นี้ ตนเผยแพร่ให้เขาจับได้อย่างนั้นหรือ มู่เยียนก้มหน้าเดินช้า ๆ จนกระทั่งมู่ถงที่อยู่ข้าง ๆ ดึงแขนเสื้อนางพร้อมกับปรายตาไปยังด้านหน้าที่อยู่ไม่ไกลนัก มู่เยียนถึงค่อยสังเกตเห็นว่ามิโตะจัดเลี้ยงในสวนด้านหน้าด้วย ผู้ที่นั่งอยู่ที่โตะนั้นมีเชียวอี้เฟิง หลีหลินซาน และหลินเชียวเชียว

“ท่านพี่ พวกเราจะไปหรือไม่” เมื่อเห็นใบหน้านัยม้ายิ้มแจ่มใสของเชียวอี้เฟิง มู่ถงก็แอบรู้สึกไม่พอใจ สักวันหนึ่งนางจะต้องฆ่าชายผู้นี้ให้ได้!

“ไปสิ! เหตุใดจึงไม่ไป!” มู่เยียนยิ้มบาง ๆ กล่าวเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา สายตาจับจ้องไปยังที่นั่งว่างด้านขวาของเชียวอี้เฟิง แม้จะเป็นการชักกระบี่ค่าอาหาร แต่นางก็ยังต้องดูว่า

เขาจะมาหลอกขายอะไร และหากตนไม่ซื้อสินค้าของเขา
เกรงว่าคืนนี้คงนอนไม่หลับ

“ฮูหยินออกไปข้างนอกมาหรือ” เซี่ยอี้เฟิงมองมู่เยียนที่นั่งอยู่บนที่นั่งว่างข้างกายด้วยรอยยิ้มกริมที่ดูไร้การเสแสร้ง
แสงเย็นแวบผ่านดวงตาของเขา ท่าทีที่มีต่อมู่เยียนเปลี่ยนไป
จากเมื่อก่อน เซี่ยอี้เฟิงวางจอกสุราในมือลง มือข้างหนึ่งเท้าคาง
มองมู่เยียนอย่างจริงจัง ทำให้สตรีอีกสองคนบนโต๊ะตกตะลึง
เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินท่านอ๋องเรียกมู่เยียนว่า ‘ฮูหยิน’
นับตั้งแต่พวกนางเข้ามาในจวนอ๋องเซี่ย...

หลังจากมองหน้ากันอย่างเล็กน้อย หลี่หลินซานกับ
หลินเซียวเซียวก็ยังคงไม่เข้าใจว่า วันนี้ท่านอ๋องเป็นอะไรไป
เกิดอะไรขึ้นถึงทำให้เขาอารมณ์ดีเช่นนี้ ถึงขั้นเต็มใจกินอาหาร
และพูดคุยกับมู่เยียนสตรีนางนี้ด้วยใบหน้ามีความสุข

“หากท่านอ๋องไม่อนุญาต คราวหน้ามู่เยียนจะไม่ทำอีก”
มู่เยียนหลับตาลง ยอมรับสายตาโจมตีจากหลี่หลินซานกับ
หลินเซียวเซียวสองคนนั้น แล้วทบทวนความผิดตนเองอย่าง
ใจเย็นว่า “เพียงแต่จวนอ๋องแห่งนี้น่าเบื่อเกินไป อีกทั้งข้ายังไม่รู้
ว่าจะไปพูดคุยกับผู้ใด ถึงให้กงเอ๋อร์พาออกไปเดินเล่น”

“อืม ตราบใดที่ฮูหยินพอใจก็สามารถออกจากจวนไปที่ใดก็ได้ตามที่ต้องการ” เมื่อฟังคำอธิบายของมู่เยียน เชียอี่เฟิงก็พยักหน้าด้วยความพึงพอใจ พลงยอมรับสายตาอาฆาตจากมู่ถิงที่แทบจะยิงร่างเขาจนพรุณอย่างใจกว้างไร้ยางอาย ในขณะที่เดียวกันก็เอื้อมมือไปลูบแก้มมู่เยียนเบาๆ แล้วถามเสียงอ่อนโยน “แปลตรงนี้ยังเจ็บอยู่หรือไม่”

ครั้นเห็นท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูของมู่เยียน หลี่หลินซานก็แค้นเสียงอย่างเหี้ยมดหยาบ พิมพ์คำว่า ‘สารเลว’ ออกมาแผ่วเบา

“เมื่อครู เจ้าพูดว่าอะไร” เมื่อได้ยินหลี่หลินซานพิมพ์่ากับตนเองเสียงเบา เชียอี่เฟิงก็หันหน้าไปสบตากับนาง ประกายเยือกเย็นในดวงตาทำให้ร่างกายของหลี่หลินซานสั่นเทาโดยไม่รู้สาเหตุว่าเกิดอะไรขึ้น

“หลิน หลินซานไม่ได้พูดอะไรเลยเพคะ!” หลี่หลินซานตอบคำถามของเซียอี่เฟิงด้วยน้ำเสียงที่สั่นเครือ นิ่งตัวแข็งที่อบนแก้วด้วยความไม่สบายใจ

“เช่นนั้นหรือ...” เชียอีเฟิงยกจอกสุราขึ้นดื่มอย่างครุ่นคิด ก่อนยกมุมปากขึ้นยิ้มอย่างชั่วร้าย สบตากับหลี่หลินซาน แล้วถามเบาๆ ว่า “แล้วคำว่าสารเลวเมื่อครู่นี้ เจ้าบอกตัวเองเช่นนั้นหรือ”

พูดได้คำเดียวว่าทุกคนบนโต๊ะและบ่าวที่คอยรับใช้อยู่ไม่ไกลแทบไม่กล้าหายใจ

มู่เยียนมองทุกอย่างตรงหน้าเงิบๆ อยู่ๆ ก็รู้สึกแสบในใจ และความรู้สึกนี้ก็ชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่เชียอีเฟิงทุบจอกสุราในมือจนแตกในพริบตา ก่อนจะขว้างเศษชิ้นส่วนที่ใหญ่ที่สุดใส่ใบหน้าของหลี่หลินซาน

“กรีด...!!!”

เสียงหลี่หลินซานกรีดร้องอย่างน่าเวทนาดังขึ้นหลังจากที่โดนเศษกระเบื้องกรีดไปหน้าด้านซ้าย เชียอีเฟิงลุกขึ้นขึ้นยืนก้มลงมองหน้าของหลี่หลินซานที่หนึ่งนิ้วราวกับเป็นอัมพาต นางใช้มือปิดใบหน้าด้านซ้ายที่เปื้อนเลือด สบสายตาของเขาที่ปราศจากความสงสารโดยสิ้นเชิง

เชียอี้เฟิงเอ่ยเสียงเย็นชาและเด็ดขาดอย่างผู้มีอำนาจ
เอ่ยในสิ่งที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจอย่างเข้มข้นด้วยน้ำเสียง
เยือกเย็น “จำไว้ ในจวนอ๋องแห่งนี้ หากมีผู้ใดกล้าพูดให้ร้าย
พระชายาอีก ข้าจะไม่มีวันยกโทษให้คนผู้นั้น! และผลลัพธ์
ไม่เพียงแค่ทำลายโฉมงามๆ เช่นนางเท่านั้น”

“บ่าวน้อมรับคำสั่ง!”

เป็นครั้งแรกที่บ่าวรับใช้เห็นท่านอ๋องโกรธเกรี้ยว
ถึงเพียงนี้ จึงต่างก็คุกเข่าลงไม่กล้ายื่น จนกระทั่งเห็นท่า
ของเชียอี้เฟิงเดินผ่านไปด้วยตาของตนเองเท่านั้น เมื่อเสียง
ฝีเท้าก็ค่อยๆ หายไป พวกเขาก็อยกกล้าหายใจเต็มอก

นี่เกิดอะไรขึ้น พระชายาเป็นคนที่ท่านอ๋องไม่ชอบมาก
ที่สุดไม่ใช่หรือ ส่วนพระชายารองหลีเป็นคนโปรดของท่านอ๋อง
ไม่ใช่หรือ แต่เหตุใดท่านอ๋องถึงได้ทำร้ายพระชายารองหลี เมื่อ
ลองนึกถึงเรื่องเมื่อไม่กี่วันก่อน เห็นอยู่ชัดๆ ว่าพระชายาถูกจับ
ขังคุกใต้ดินได้รับโทษร้ายแรง แต่มาวันนี้...

มู่เยียนนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างเซื่องซึม มองแผ่นหลัง
ของเชียอี้เฟิงที่ค่อยๆ ลับหายไปด้วยสายตาคลุมเครือ

ส่วนสายตาสายตาหลายคู่ที่จับจ้องนั้น นางทำเหมินเฉยไม่สนใจโดยสิ้นเชิง

นางถูกเขาวางกับดัก! เชื้อยี้เฟิงตัวร้าย ถึงกับออกอุบายเช่นนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เกรงว่าทั้งหลี่หลินซานกับหลินเชียวเชียวคงมาหาเรื่องตนไม่หยุดหย่อนเป็นแน่ ไม่ว่าจะหาเรื่องทางตรงหรือทางอ้อม! และเขายากดูว่าจะนางตอบโต้อย่างไร จึงจงใจทำให้ทุกคนเข้าใจผิดคิดว่าเขาเริ่มโปรดปรานนางแล้ว...

“ถงเอ๋อร์ ไปกันเถิด!” มู่เยียนดื่มสุราตรงหน้าอีกใหญ่ด้วยความหงุดหงิดใจ จากนั้นก็ลุกขึ้นอย่างไม่พอใจ ไม่ได้ชำเลืองมองหลี่หลินซานที่ยังร้องให้อยู่บนพื้นให้เปลื้องสายตาแล้วรีบหายไปจากสายตาของทุกคนทันที

บทที่ 10 ผู้มาเยือนยามวิกาล

มู่เยียนนั่งอยู่ข้างหน้าต่างด้วยสีหน้าอึมครึม ยังคงครุ่นคิดถึงเรื่องที่ปล่อยให้เชียวอี้เฟิงเล่นตลกกับตนเองในวันนี้

ในชีวิตที่แล้ว คนรอบตัวหลายคนล้วนหมายจะเอาชีวิตของนาง ดังนั้นนางจึงต้องใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังทุกวัน มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเป็นความตายทุกวัน เป็นเพราะมาที่นี่แล้ว ไม่รู้สึกถึงความอันตราย ดังนั้นประสิทธิภาพการป้องกันต่อเชียวอี้เฟิงจึงน้อยลงเช่นนั้นหรือ หรือว่าแท้จริงแล้วเขารับมือยากกว่าที่คิดไว้ และครั้งนี้ในวันนี้คือชัยชนะที่เขาต้องได้รับกระนั้นหรือ

“มู่ถง” จู่ๆ มู่เยียนก็หันไปสบตามู่ถง เรียกชื่อนางด้วยสายตาเยือกเย็น “ข้าใช้เวลาเจ้าสามวัน ไปสืบสถานการณ์ของพวกอันธพาลทั้งหมดที่กระจายกันอยู่ในเมืองหลวง สืบมาด้วยว่าลูกพี่ใหญ่ของพวกเขาคือผู้ใด คนพวกนั้นเป็นปรปักษ์กับผู้ใด ทำได้หรือไม่”

“ได้...” เมื่อไต้ยีนมูเยียนเรียกชื่อนางอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก ทั้งยังพูดอะไรที่ไม่เหมือนเป็นตัวเอง มูถงก็พยักหน้าหงิกหงัก “แต่ว่าท่านพี่ เหตุใดท่านถึงอยากรู้เรื่องเหล่านี้ล่ะ เจ้าคะ”

“ต่อไปเจ้าก็จะรู้เอง” มูปากมูเยียนยกขึ้นเล็กน้อย กลับมามีความมั่นใจในตัวเองเหมือนที่เคย “จำไว้ อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้เจ้าทำอะไร ไม่เช่นนั้นพวกเราอาจเผยแพร่ชื่อเสียงจับได้ เข้าใจหรือไม่”

“เจ้าคะ! ถงเอ๋อร์จำไว้แล้ว!”

ในห้องฟ้ายามค่ำคืนที่มีดมิด แสงจันทร์สีเงินส่องกระทบพื้นผิวโลก

ร่างที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบพลันปรากฏขึ้นในลานเรือนภายในซัวพริบตา บรรยากาศเงียบสงัดราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ชายชุดเสื้อผ้าสีขาวพลัวไหว ใบหน้าวิจิตรงดงามของ
บุรุษผู้นั้นต้องแสงจันทร์แพรวพราว ให้ความรู้สึกถึงความงาม
ที่ไม่อาจพรรณนาได้ ชายผ้าปลิวไสวไปตามสายลม สายตา
อ่อนโยนประหนึ่งดวงดาราคู่ นั้นมองเรือนที่อยู่ตรงหน้าเงียบๆ
ราวกับทุกสรรพสิ่งในโลกล้วนอันตรธานหายไปสิ้น

ทันใดนั้น ท่าทางอ่อนโยนของเขียอี้เฟิงก็พลันหายไป
ร่างกายปล่อยกลิ้งนอนเย้นะเยือกขับไล่ผู้คนให้ออกห่าง ทันที
ที่ขยับตัว ร่างนั้นก็ลุดจากพื้นอย่างองอาจสง่างาม และเมื่อมอง
อีกครั้งก็เห็นตัวคนยืนอยู่นอกเรือนไปไกลหลายจั้งแล้ว

“ทูลท่านอ๋อง ที่ท่านสั่งให้ข้าน้อยไปตรวจสอบ เรื่องนั้น
เป็นไปตามที่ท่านคาดเดา หวังซานเหรินเป็นคนทำ เช่นนั้นแล้ว
จะให้ข้า...”

“ฉว่า”

เขียอี้เฟิงเอ่ยเสียงเย็นชา ข้าเลื่องมองชายที่ถูกเข่า
อยู่ข้างๆ จากนั้นก็หันหลังเดินจากไป เพียงชั่วครู่ก็ได้ยินเสียง
ชายผู้นั้นล้มลงกับพื้น

“เฟิง เหตุใดท่านถึงให้ข้ามาเขาเร็วขนาดนั้น ไม่กลัวว่าต่อไปอาจจะมึนงานให้เขาทำอีกหรือ” หลังจากสั่งให้คนเก็บกวาดศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว เชียวจื่อลั่วจึงเอ่ยขึ้นด้วยความเสียมากกว่าจะมีสายลับที่อยู่ข้างกาย ‘หวังซ่านเหริน’ คนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เขาต้องสิ้นเปลืองความคิดอย่างมาก

“เขาสามารถหักหลังคนแซ่หวังได้ สักวันหนึ่งเขาก็สามารถหักหลังข้าได้ คนเช่นนี้หาที่ไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมีเขาแค่คนเดียว” เชียอี่เฟิงยิ้ม ใส่หน้ากากที่ห้อยลงมาจากเอวด้วยความตั้งใจ “ออกคำสั่งไล่ล่าต่อไป ข้าต้องการเห็นเขารอคอยความตายด้วยความหวาดกลัว”

“ขอรับ ข้าน้อยรับคำสั่ง”

เชียวจื่อลั่วหยุดฝีเท้าไม่เดินตามเชียวอี่เฟิงต่อ ในสายตาของเขาเต็มไปด้วยความชื่นชม

ตราบโดที่รับคำสั่งไล่ล่าจากหอจួយเซียน ต่อให้เขาจะมีสามหัวหกแขน ถึงที่สุดแล้วก็ไม่สามารถหลบหนีการตามล่าของประมุขหอได้พ้น หอจួយเซียนที่ไม่เคยทำภารกิจล้มเหลวมาก่อน ยามนี้เริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้นเรื่อย ๆ ดูท่าว่าอีกไม่นานยุทธภพ

ต้องมีการต่อต้านหรือจู่โจมเขียนจนเป็นเรื่องวุ่นวายแน่นอน ไม่รู้ว่า
ถึงยามนั้นเฟิงจะจัดการอย่างไร...

บทที่ 11 ความวุ่นวายในโรงบ่อน

มู่เยียนเดินไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดหมายในจวนอ๋องเซีย นับตั้งแต่วันนั้นที่เผชิญหน้ากับเซียอี้เฟิง ชีวิตของมู่เยียนก็เริ่มเปลี่ยนไป เริ่มจากท่าที่ไม่ปกติของหลี่หลินซานที่มีต่อนาง ท่าทางสงบเสงี่ยมของหลินเซียวเซียว รวมไปถึงการกระดิกหางประจบของป่าวรับใช้ ล้วนทำให้มู่เยียนได้สัมผัสกับความเย็นชา และความอบอุ่นของมนุษย์อีกครั้ง

นางเห็นป่าวรับใช้เดินผ่านไปมาโดยที่บางคนค้อมกาย บางคนคำนับนางเพื่อแสดงไมตรี มู่เยียนแค้นเสียงในลำคออย่างถูกเหี้ยมดหยาบ บางทีตัวละครที่โอนอ่อนไปตามสายลมนี้

อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเขาเป็นได้เพียงป่าวรับใช้ตลอดไป

“ท่านพี่”

มู่ถงมองไปโดยรอบอย่างสงบ นางเพิ่งกลับมาจากนอกจวนก็รีบวิ่งไปหามู่เยียนทันที แม้จนถึงยามนี้ยังสงสัย

เรื่องที่พี่สาวสั่งให้ทำ แต่เมื่อนางไปตรวจสอบสิ่งเหล่านั้น
อย่างลับๆ กลับพบว่าน่าสนใจทีเดียว

“ชัดเจนแล้วหรือ” มู่เยียนเงยหน้ามองมู่ถิงที่ยิ้มแยม
แจ่มใสด้วยความยินดี ก่อนจะยิ้มเล็กน้อย วางถ้วยชาในมือลง
แล้วมองนางอย่างใจเย็น “ว่ามา”

“เจ้าค่ะ!” หลังจากแน่ใจว่าไม่มีคนอยู่รอบๆ มู่ถิงก็เล่า
เรื่องที่ไปตรวจสอบในสามวันที่ผ่านมาให้มู่เยียนฟัง “ปัจจุบัน
ในเมืองหลวง ผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดคือหวังยงกับผิงฝานสองคน
แม้ดูเผินๆ แล้วสองคนนี้จะไม่ได้มีความขัดแย้งรุนแรง แต่ใน
ความเป็นจริงพวกเขาได้ต่อสู้กันหลายครั้งเพราะแย่งชิงเขต
อิทธิพล ผิงฝานคนนี้ดูจากภายนอกเหมือนเป็นคนจริงใจ แต่เขา
เป็นคนจริงไม่เปิดเผย! หลายวันนี้ข้าแอบติดตามเขาอย่างลับๆ
จนเกือบถูกจับได้หลายครั้ง!”

“แล้วคนของผิงฝานล่ะ” หลังจากมู่เยียนจิบน้ำชาคำหนึ่ง
แล้วก็ถามพลางครุ่นคิด

ความแข็งแกร่งไม่ใช่มาตรฐานเดียวที่นางเลือกใช้งาน
ใคร

“เอ่อ...” มู่ถงพยายามนึกถึงสิ่งที่พอจดจำได้ พยักหน้าอย่างลังเล “น่าจะดีทีเดียว...เขามักกินข้าวกับคนที่มีฐานะต่ำกว่า ทั้งยังให้เงินกับขอทานชราด้วย ท่าทางไม่เหมือนอันธพาล ข้างถนนเลยเจ้าค่ะ”

หลังจากฟังรายงานของมู่ถงแล้ว มู่เยียนก็เลิกคิ้วด้วยความสนใจ อันธพาลที่ให้ทานกับขอทานอย่างนั้นหรือ

ครั้นมู่ถงเห็นว่าจู่ๆ มู่เยียนก็ยิ้ม จากนั้นอยู่ดีๆ ก็ลุกขึ้นเดินออกไป นางจึงเดินตามหลังด้วยความงุนงง “ท่านพี่ เราจะไปทำอะไรเจ้าค่ะ”

“แน่นอนว่าต้องไปพบกับคนสองคนที่เจ้ากล่าวถึง” มู่เยียนพูดเบาๆ ด้วยรอยยิ้ม แววตาสดใสเป็นประกาย “กุญแจสำคัญที่จะทำให้เราได้หอจู้ยวี่นหรือไม่ นั่น ก็ขึ้นอยู่กับสองคนนี้แล้ว”

ณ โรงบ่อนอันแสนวุ่นวายที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่มีความลึกซึ้งเข้าใจยาก มู่เยียนแต่งกายด้วยชุดบุรุษ พามู่ถงผู้มี

ท่าทางตื่นเต้นเข้ามาด้วย ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องหม่นแสง ก็พบเป้าหมายอย่างง่ายดาย ซึ่งก็คือชายที่ชื่อหวังยง

ไม่ใช่ว่าเขาโดดเด่นกว่าผู้อื่น แต่เนื่องจากรูปร่างที่อ้วน และเตี้ย ประกอบกับเสียงที่ดังจนแสบหู ทำให้คนที่เข้าประตู มักจะมองมาที่เขาโดยไม่ตั้งใจ

ขณะที่มู่ถงจ้องอย่างตกตะลึงอยู่นั้น มู่เยียนผิวปาก เสียงดัง จากนั้นก็เดินตรงไปยังโต๊ะที่หวังยงนั่งอยู่โดยไม่ลังเล นางเดินยิ้มกริ่มตรงไปกอดมือของเจ้ามือที่กำลังจะเปิด ถ้วย ลูกเต๋าด้วยแววตาลึกล้ำ มู่เยียนกวาดตามองบุรุษที่โต๊ะที่กำลัง จ้องนางเป็นตาเดียว “ตานี้ให้ข้าเล่นด้วย ได้หรือไม่”

“หากอยากลงก็ลง อย่าชักช้า!” หวังยงขมวดคิ้วมอง หน้ามู่เยียนอย่างไม่พอใจ หลังจากมองสำรวจตั้งแต่ศีรษะจรด ปลายเท้าแล้ว เขาก็เกาศีรษะตนเองอย่างหงุดหงิด “ทำข้า อารมณ์เสีย ระวังข้าจะเอาชีวิตเจ้า!”

“จะเอาชีวิตของข้าหรือ” มู่เยียนพูดทวนคำของหวังยง ด้วยสีหน้าประหลาดใจ แต่แววตาที่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นกลับมี

แสงเย็นแวบผ่าน “ก็ได้ เช่นนั้นข้าจะพินกับเจ้าในตานี้
ว่าอย่างไรละ”

“พินกับข้าหรือ” หลังจากถูกยั่วด้วยคำพูดของมู่เยียน
หวังยงก็วางแผนในใจ วันนี้เขาเสียเงินให้ที่นี้ไปไม่น้อย เจ้าหนุ่ม
หน้าขาวนี้ทำทางเหมือนคนมีเงิน คงจะดีไม่น้อยหากเขา
สามารถตักตวงเงินทองจากเจ้านี้ได้! “ตกลง! แต่ข้าขอบอกเจ้า
เอาไว้ก่อน หากเจ้ามีเงินไม่มากพอ ข้าคงไม่มีเวลามาล้อเล่น
กับเจ้า!”

“อ้อๆ” มู่เยียนหัวเราะประชด หยิบตัวเงินปึกหนึ่งออกมา
จากอกเสื้อด้วยท่าที่สง่าผ่าเผย “น่าเสียดาย อย่างอื่นนั้นข้าไม่มี
แต่หากเป็นตัวเงินแล้วละก็ ต้องการเท่าไรข้าก็มีมากเท่านั้น!”

มู่เยียนกวาดตามองท่าทางที่ตกตะลึงของทุกคน แล้วนั่ง
บนโต๊ะด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย จากนั้นหยิบลูกเต๋าจากเจ้ามือพิน
ที่ยังจ้องกองตัวเงินอย่างตกตะลึง

“เจ้าอยากจะได้มัพินอย่างไร!” หวังยงกลืนน้ำลาย
ดังเอือก พยายามละสายตาจากตัวเงินเหล่านั้น แล้วหันไปมอง

หน้ามู่เยียนอีกครั้ง นัยน์ตามู่เยียนลุกวาวราวกับสัตว์ร้าย ทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของนางแจ่มชัดยิ่งขึ้น

“ชนะสองในสาม วัดกันว่าระหว่างเจ้ากับข้าใครจะทอยลูกเต๋าได้แต้มมากกว่ากัน เท่านั้นเอง” มู่เยียนยกไหหล่ออย่างสบายๆ แล้วโยนถ้วยกับลูกเต๋ามือให้หวังยง “ประเดี๋ยวจะหาว่าข้าไม่เคารพผู้อาวุโส เจ้าเริ่มก่อน!”

มู่ถงยืนอยู่ข้างๆ มู่เยียนอย่างประหม่า นางกัตรีมฝีปากล่างแน่น พลังแผ่มาองทุกอากัปกริยาการเคลื่อนไหวของพี่สาวในใจลึกๆ รู้สึกไม่สบายใจ ‘นี่ท่านพี่กำลังหาเรื่องอยู่ไม่ใช่หรือ... นางทำเรื่องพรรคนี้เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่...’

หวังยงก้มมองของที่อีกฝ่ายโยนใส่มืออย่างระแวดระวังตามองมู่เยียนแล้วกลอกตา จากนั้นก็โยนลูกเต๋าลงในถ้วยแล้วทอยอย่างช้าชอง เมื่อเปิดฝาปิดถ้วยออกทำให้เห็นแต้มลูกเต๋านั้น ผู้ชมที่ถูกดึงดูดเข้ามาในโรงบ่อนต่างส่งเสียงโห่ร้องดังกระหึ่มด้วยความตกใจ หกแต้มสองลูกและห้าแต้มหนึ่งลูก แทบจะชนะแน่นอน!

มู่เยียนฟังร่างของมู่ถงอย่างเกียจคร้าน มองสีหน้ายินดีในความทุกข์ผู้อื่นของหวังยงด้วยท่าทางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเงยหน้าขึ้นมองแล้วพูดสิ่งที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจว่า “เจ้ามือขึ้นดีนี่! เช่นนั้นจะเปลี่ยนกฎดีหรือไม่ พวกเราตัดสินผลจากตานี้ตาเดียว ดีหรือไม่ หากเจ้าชนะ ตัวเงินพวกนี้เป็นของเจ้า! แต่หากข้าชนะ...”

คำพูดของมู่เยียนพลันหยุดลง นางทำให้ความอยากรู้ อยากเห็นของทุกคนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะหวังยงเอง

“เจ้าชนะแล้วจะอย่างไร!”

“ข้าชนะ...” รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏขึ้นที่มุมปากมู่เยียน พูดอย่างสงบเยือกเย็น “ก็จะเอาหัวโตๆ เหมือนหมูของเจ้า อยากรึเปล่า?”

“เจ้ารันทาที่ตาย!” หวังยงหมายจะพุ่งเข้าโจมตีมู่เยียนด้วยความเกรี้ยวกราด แต่เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นปีกตัวเงินในมือของมู่เยียนโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงพยายามระงับโทสะ “เร็วเข้า! รีบทอยลูกเต๋า!”

ไต่ยีนเซนนั้่มูเยียนจึงโยนลูกเต๋ารึ้นไปกลางอากาศด้วย รอยยิ้มเย้ยหยัน จากนั้นกระโดดลงจากโต๊ะอย่างไม่รีบร้อน แล้ว ถือถ้วยรับลูกเต๋าสีดำทั้งสามลูกได้อย่างเหมาะเจาะ คนที่มุงดู อยู่รอบๆ ต่างส่งเสียงชื่นชมอย่างอดไม่ได้ หลังจากแสดงท่วงท่า อันน่าทึ่งให้ทุกคนตื่นตาตื่นใจผ่านไปหลายชุด มูเยียนก็เปิดฝากล้วยลงบนโต๊ะอย่างสง่างาม

“เท่ากันหรือ...!”

เมื่อเปิดฝากล้วยออกหวังยงก็ตกตะลึงกับแต้มที่เห็น เขา เลียร์ริมฝีปากที่แห้งเล็กน้อยของตนเอง นัยน์ตาเปล่งประกาย แวววาวน้อยๆ “แต้มเท่ากันจะตัดสินอย่างไร! ต้องทอยอีกรอบ กระจกมัง”

“ผู้ใดบอกว่าแต้มเท่ากัน” มูเยียนว่าแล้วก็เปิดฝากล้วย ออกจนสุด จากนั้นก็ได้ยินเสียงกริกเบาๆ ลูกเต๋าลูกหนึ่งถูกแบ่ง ครึ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งคือห้าแต้ม อีกครึ่งเป็นสองแต้ม

ดวงตามูเยียนเปล่งประกายระยับ ยกฝากล้วยขึ้นช้าๆ อย่างเกียจคร้าน สายตาจับจ้องอากัปกิริยาของหวังยงอย่าง

ไม่ละสายตา จากดีใจเป็นตกใจ จากตกใจเป็นกังวล จากกังวล
เป็นคาดไม่ถึง จากคาดไม่ถึงถึงกลายเป็นไอสังหาร

พฤติกรรมของแมวที่เล่นกับหนูก่อนฆ่าให้ตาย เป็นเกม
ที่นางชอบมาตลอด

บทที่ 12 ชีวิตของข้า ข้าลิขิตเอง ไม่เกี่ยวกับสวรรค์

มู่หรงจื่อเซวียนฮัมเพลงเบา ๆ ตบตัวเองอย่างพึงพอใจ เดินตรงกลางระหว่างหลัวอีเจินกับสวีจิงอวี่อย่างมีความสุข แล้วมองกลับไปยังหอจู้ยวี่นอย่างไม่อยากจากไปที่ใด จู่ ๆ เขาก็ถอนหายใจเอือก “ไม่รู้ว่เด็กนั้นจะทำได้อย่างที่พูดหรือไม่ หากเขากลับโกหกข้า ข้าไม่ไว้ชีวิตเขาแน่!”

เมื่อเห็นท่าทางดุตันของมู่หรงจื่อเซวียน หลัวอีเจินกับสวีจิงอวี่ก็หันมามิ้ให้กัน ถึงไม่ถามพวกเขาก็สามารถเดาได้ว่ามู่หรงจื่อเซวียนกำลังพูดถึงใคร

จะว่าไปนี่ก็ผ่านมานานหลายวันแล้ว ทว่าชายหนุ่มชื่อมู่เยียนไม่เคยปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาอีกเลย เขาจะสามารถทำให้หอจู้ยวี่นมาอยู่ในครอบครองของพวกเขาทั้งสี่ได้ตามที่พูดหรือไม่

“อ้าก...!”

เสียงกรีดร้องทำให้พวกเขาทั้งสามตื่นจากภวังค์ หลัวอีเงินคว้าคอเสื้อของมู่หรงจื่อเซวียน และยืนอย่างสงบที่หัวมูมถนนวน มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ไม่ไกลเียบๆ

แม้ที่นี่จะเป็นเมืองหลวง อยู่ใต้อาณัติของฮ่องเต้และเป็นสถานที่ที่อยู่ใกล้ฮ่องเต้ที่สุด แต่ก็ยังไม่สามารถหยุดพวกปลาหมิ่นกึ่งเนาที่รวมกลุ่มรวมก้อนก่อเรื่องได้! เมื่อนึกถึงตรงนี้ ดวงตาสีเข้มของหลัวอีเงินก็ฉายแววเย็นชา

มู่เยียนนั่งบนเก้าอี้ยิ้มๆ โดยไม่เอ่ยคำใด พलगชื่นชมฝีมืออันยอดเยี่ยมของมู่ถง เฝาสังเกตดูหวังยงตั้งท่าจู่โจมมาอย่างมุ่มร้าย หลังจากที่เห็นมู่ถงเตะชายร่างกำยำสองคนจนกระเด็นออกจากประตูไป นางก็ตบโต๊ะเต่งตัวลุกขึ้น แล้วหลบมิดสันในมือของหวังยงที่กำลังแหวกอากาศพุ่งเข้าหาตนเองทันที

“กล้าหลอกข้ารี! คอยดูเถิด วันนี้ข้าจะสับเจ้าให้เป็นชิ้นๆ!” หวังยงจ้องมู่เยียนอย่างดุขัน ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวฉวยโอกาสขณะที่มู่ถงกำลังต่อสู้อยู่อีกด้านพุ่งเข้าใส่มู่เยียน “หากอยากมีชีวิตรอด รีบทิ้งเงินของเจ้าไว้ ไม่เช่นนั้นอย่ามาโทษที่ข้าไม่เกรงใจเจ้า!”

เป็นอีกครั้งที่ได้ยินผู้อื่นพูดอย่างไม่สะทกสะท้านว่า ต้องการชีวิตนาง ดวงตาของมู่เยียนหม่นแสงและอึมครึม รวากับได้ย้อนกลับไปในอดีต กลับไปสู่สถานการณ์อันตรายจากรอบด้านทุกวัน

มู่เยียนสบตาหวังยงอย่างเย้ยหยัน กระตุกมุมปากขึ้น อย่างเย็นชา “ชีวิตของข้า ข้าลิขิตเองไม่เกี่ยวกับสวรรค์ หากสวรรค์ต้องการทำลายข้า ข้าจะทำลายสวรรค์ก่อน เป็นแค่ลูกหมูตัวเท่านั้น กล้าพูดว่าต้องการเอาชีวิตข้าอย่างนั้นหรือ ช่างน่าขันสิ้นดี!”

มู่เยียนหันหลังเดินออกจากประตู สายตาเย็นชาของนาง ทำให้คนในห้องที่อยากเห็นเรื่องครึกครื้นต่างก็ต้องหลีกเลี่ยงให้นางไปตามๆ กัน ส่วนหวังยงที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังโกรธจนเลือดขึ้นตา ยืนสั่นเทิ้มด้วยความเกรี้ยวกราด ครั้นเห็นว่ามู่เยียนกำลังจะเดินออกจากประตูเขาก็ระงับโทสะในใจไม่ได้อีกต่อไป คำรามลั่นแล้วทะยานเข้าหามู่เยียน

นางหมอบลงเพื่อหลบหลีกเลี่ยงการโจมตีของหวังยง มองประตูไม้ที่ถูกทุบด้วยหมัดของเขา มู่เยียนเลิกคิ้วขึ้นสูง ดูท่าว่า เขาจะไม่ใช้คนโง่เสียทีเดียว

“ระวัง!” เมื่อเห็นหวังยงพุ่งเข้าหามู่เยียน มู่ถงรีบเอาชนะคู่ต่อสู้ของนางทันที นางหันกลับมาอย่างสวยงาม ทันทีที่เท้าจรดพื้น นางได้ใช้วิชาตัวเบาเข้ามาขวางมู่เยียนไว้ภายในชั่วพริบตาแล้วดันตัวมู่เยียนไปที่ผนังอย่างระมัดระวัง และจ้องมองหวังยงด้วยความโกรธ “บังอาจคิดทำร้ายนาง ข้าจะทำให้เจ้าไม่ตายดี!”

มู่หรงจื่อเซวียนมองฉากที่อยู่ไม่ไกลด้วยท่าทางงุ่มง่าม หลังจากเบิกตาอ้าปากค้างอยู่นานในที่สุดก็เปล่งเสียงขึ้น “เอ่อ...” จากนั้นหันไปมองหน้าคนอีกสองคนที่ข้างๆ “สองคนนั้นคือ เจ้าสองพี่น้องมู่เยียนกับมู่ถงใช่หรือไม่!”

“ใช่” หลิวอีเจินขมวดคิ้วพยักหน้า สีหน้ามีดมนเล็กน้อย เหตุใดพวกเขาถึงมาอยู่ในสถานที่เช่นนี้ เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพวกอันธพาลเช่นนี้ได้อย่างไร

มู่เยียนยืนฟังกำแพงอย่างเบื่อหน่าย มองหวังยงที่ถูกทุบตีเพียงฝ่ายเดียว มู่เยียนส่ายหน้าและเตือนมู่ถงอย่างใจดีว่า “อย่าทุบตีเขาให้ตาย เก็บเขาไว้ยังมีประโยชน์”

ทันทีที่พูดจบก็เห็นว่าชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังโดนมูถงจัดการจนล้มลงกับพื้นได้ลุกขึ้นอีกครั้ง แล้วใช้มีดสั้นแทงใส่ด้านหลังของมูถง

ดวงตาเป็นประกายวาบ มูเยียนเหลือบมองที่เท้าแล้วตะกอนหินเล็กๆ ด้านล่างขึ้นมาและรับไว้ด้วยมือ นางหรีดตกลงเล็กน้อย จากนั้นปาก้อนหินในมือออกไปอย่างใจเย็น

“โอ๊ย!”

ชายคนนั้นโยนมีดสั้นในมือทิ้ง ปิดตาขวาของตัวเองด้วยความเจ็บปวด กลิ้งไปทั่วพื้นอย่างทรมาน และเมื่อมองไปยังมือที่ปิดตาของเขาก็เห็นว่าเต็มไปด้วยเลือด

มูเยียนปิดมือด้วยรอยยิ้มเย็น แล้วเดินไปหามูถง

“พอแล้ว”

นางตบไหล่มูถง แล้วมองหวังยงที่ถูกมูถงเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้า มูเยียนพูดด้วยรอยยิ้มน้อยๆ “พวกเรายังต้องไปพบแขกอื่นอีก อย่าเสียเวลาที่นี่เลย”

“อืม” มู่ถงผงกศึระชะ มองชายผู้เจ็บปวดบนพื้นอย่างสงสัย แล้วหันไปมองหน้ามู่เยียนอย่างไม่เชื่อ “เขา...”

รอยยิ้มบนใบหน้าของมู่เยียนเข้มข้นและมีเสน่ห์มากขึ้น โดยที่ไม่ได้กล่าวปฏิเสธการกระทำของตนเอง ถึงจะเป็นลูกเต่าที่ใช้แทนก้อนหิน แต่ก็มีความประสิทธิภาพเหมือนเดิม มู่เยียนมองคนที่นอนอยู่บนพื้นแล้วพูดอะไรบางอย่างที่เกือบทำให้หวังยงเป็นลม “พวกเรานำหัวหมู่นี้ไปพบผิงฝานดีกว่า เป็นของขวัญพบหน้าที่ไม่เลวเลย”

บทที่ 13 ผิงฝานที่ไม่ธรรมดา

“เจ้าสองคนตั้งใจจะไปที่ใดกัน”

เมื่อเห็นอาการปฏิกิริยาของคนทั้งสามที่อยู่ข้างหน้า มุมปากของมู่เยียนพลันปรากฏรอยยิ้ม ดูเหมือนว่าพวกเขาได้เห็นทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่แล้ว

“พี่หลิว พี่สวี่ พี่มู่หรง ไม่เจอกันนานเลย”

“ไม่นาน ไม่นาน! แค่ไม่กี่วันเอง!” ขณะที่มองมู่เยียนกับมู่ถง มู่หรงจื๋อเซวียนกล่าวว่าด้วยรอยยิ้มตื่นเต้น “คิดไม่ถึงว่าเจ้าสองพี่น้องจะเก่งกาจมากเพียงนี้ ฮ่าๆ!”

“พี่มู่หรงชมเกินไปแล้ว” มู่เยียนตอบกลับอย่างสุภาพ เมื่อสังเกตเห็นнынัตามืดมนของหลิวอ้อเงินกับสวี่จิงอวี่ ก็เข้าใจอารมณ์ความคิดในตอนนี้ของพวกเขาทันที ดูเหมือนว่าหากจะต้องทำให้ว่่าที่ขุนนางในราชสำนักทั้งสองคนนี้ยอมรับในตัวตน ‘อิทธิพลมืด’ ในภายหน้าของนางนั้น นางต้องทำงานหนักมากเลยทีเดียว

“พี่หลัว พี่สวี่ วันนี้น้องชายยังมีงานที่ต้องทำอีก ใ้วัน
หลังค่อยพบกันที่หอจួយวัน!” หลังจากพูดจบก็ขยิบตาให้มู่ถง
แล้วทั้งสองก็เดินผ่านพวกเขาสามคนไปโดยไม่อาลัยอารมณ์
ค่อยๆ เดินไกลออกไป

มองตรงไปที่บ้านบนเขาเล็กๆ ข้างหน้าด้วยแววตา
มีความสุข มู่เถียนค่อนข้างกระตือรือร้นที่จะได้พบกับผิงฝาน
ยื่นมือออกไปจับคอเสื้อของหวังยง แล้วเดินไปที่ประตูบ้านอย่าง
มีความสุข

“หยุด! พวกเจ้ามาหาผู้ใด”

“บอกนายของเจ้าว่าคุณชายมู่อยากพบเขา และได้นำ
ของขวัญชิ้นใหญ่มามอบให้เขาด้วย” หลังจากพูดจบก็ชี้ไปที่
หวังยงที่ปลายเท้า เมื่อเห็นประกายประหลาดใจในดวงตาของ
ชายคนนั้น มู่เถียนเริ่มมั่นใจในความคิดของตัวเองมากขึ้น

“พวกเจ้า พวกเจ้ารออยู่ตรงนี้ก่อน”

แล้ววิ่งเหยาะๆ เข้าไปในบ้านบนเขา ชายคนนั้นรายงาน
ให้ผิงฝานรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นนอกประตู และยังรายงานถึงท่าทาง
น่าสมเพชของหวังยงด้วยเสียงกระหืดกระหอบ

“คุณชายมู่...” เขาก็มองหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้น
ผิงฝานก็เงยหน้าขึ้นช้าๆ พยักหน้าพร้อมกับขมวดคิ้วเล็กน้อย
“ไปเรียกสองคนนั้นเข้ามา”

มู่เยียนเดินตามหลังคนนำทางไปอย่างสบายอารมณ์
พลางมองขึ้นชมทิวทัศน์ในบ้านไปด้วย กระทั่งเห็นผิงฝาน
จึงสงบท่าทีเอื่อยเฉื่อย

มองสำรวจผิงฝานที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ เขาอายุราวๆ สามสิบปี
รูปร่างไม่สูงก่อนไปทางเตี้ยด้วยซ้ำ มีผิวคล้ำ สิ่งที่ได้ชัด
ที่สะดุดบร่าร่างกายของเขาคือรอยแผลเป็นที่ตาข้างซ้าย

“มีทราบว่าคุณชายมู่มาที่นี่ด้วยเหตุอันใด” ผิงฝานมอง
มู่เยียนที่อยู่ตรงหน้า แล้วเอ่ยถามอย่างสงบเยือกเย็น

“แน่นอนว่าเข้ามาที่นี่เพื่อคุยเรื่องการค้ากับเจ้าแก็ผิง”
มู่เยียนเลิกคิ้ว สบตากับผิงฝานด้วยท่าทางตามปกติ มองผิง
ฝานผู้ไม่ธรรมดาที่อยู่ตรงหน้า แล้วอยู่ๆ ก็ยิ้มอย่างรู้เท่าทัน “ใน
เมื่อมาแล้ว เช่นนั้นข้าคนแแซ่มู่ก็ไม่ขออ้อมค้อม ไม่พูดถ้อยคำ
เกรงใจเหล่านี้นักกับเจ้าแล้ว”

มูเยียนเงยหน้ามองไปรอบๆ ห้องที่มีกลิ่นอายโบราณ นางถือวิสาสะนั่งบนเก้าอี้ไถ่ๆ ผิงฝาน โบกพัดในมือเอื่อยๆ ทว่าในใจกลับคิดคำนวณอยู่ตลอดเวลา หากนางบอกทุกสิ่งที่รู้ โอกาสที่ชายผู้นี้โกรธจะเป็นเท่าใด เห็นได้ชัดว่าเขามีความแข็งแกร่งเพียงพอที่จะเอาชนะหวังยงและพรรคพวกได้ แต่เหตุใดเขาถึงถ่อมตัวเช่นนี้ เพื่อไม่ให้เดือดร้อนกระนั้นหรือ เช่นนั้นเขาคงไม่เดินเข้าสู่เส้นทางอิทธิพลมืดนี้! หรือเพราะเขากลัวมากเกินไป กลัวว่าหากเป็นที่รู้จักในวงกว้างจะกลายเป็นขึ้นเนื้อติดมันในสายตาผู้อื่น

“หอจួយอวีน ขำต้องการซื้อจากเจ้า” เอ๋ยประโยคนี้อย่างใจเย็น มูเยียนมองแสงเย็นที่ตวัดผ่านนัยน์ตาของผิงฝาน แล้วหัวเราะเบาๆ “ถ้าแก่ผิงอย่าปดตัวเองและผู้อื่นโดยบอกขำว่า เจ้าไม่รู้เรื่องของหอจួយอวีนแม้แต่หน่อย เพราะ...” หลังจากหยุดเล็กน้อย มูเยียนก็พูดต่อ “แม้แต่คนที่เดินผ่านหน้าบ้านข้าครั้งเดียว ขำก็จำได้ชัดเจนว่าเขามีหน้าตาอย่างไร”

ร่างกายสันเที๊ยม ผิงฝานกระด้างตัวลุกขึ้นยืนและสบตามูเยียน “เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่!”

“คนที่สามารถช่วยให้เจ้าบรรลุลการใหญ่ที่เจ้ามุ่งหมายได้”
มูเยียนเอามือข้างหนึ่งเท้าคางขณะที่พูดบางอย่างที่น่าตกใจ
ราวกับเป็นถ้อยคำที่ไร้พิษสง “ว่าอย่างไร ถ้าแกผิง เจ้าต้องการ
ร่วมมือกับข้าหรือไม่” เหยียดนิ้วชี้ไปยังหวังยงที่ถูกมูถงทุบตี
จนหมดสติไปแล้ว “ข้านาจของขวัญพบหน้ามาที่นี่ด้วยความ
จริงใจเชียวนะ”

ผิงผานหนึ่งอยู่บนเก้าอี้อย่างเชื่องซึม รู้ตัวว่าประเมิน
คนเช่นผู้นี้ต่ำเกินไป

หอจ๋วยอวินเป็นของเขาจริง ๆ แต่มีคนไม่เกินสามคนที่รู้
ความสัมพันธ์ของเขากับหอสุรานั้น! เพื่อไม่ให้ผู้อื่นล่วงรู้เรื่องนี้
เขาจึงไม่เคยปรากฏตัวที่หอจ๋วยอวินเลยสักครา ปกติจะ
มอบหมายให้คนสนิทไปดูแลเรื่องกิจการภายในร้านและกลับมา
รายงานเขาทุกวัน แต่ชายคนนี้ก็กลับสามารถสืบพบรายละเอียด
ที่ผู้อื่นไม่รู้ และตามมาจากที่นี่ได้!

เขาบอกว่าสามารถจดจำทุกคนที่เดินผ่านหน้าบ้านได้
ซึ่งความหมายที่อีกฝ่ายบอกตนเองก็คือ เขาสังเกตเห็นคนสนิท
ที่ตนส่งไปที่ตรวจตราบัญชีที่หอจ๋วยอวินกระนั้นหรือ...แต่

หอจ้อยวันมีผู้คนเข้าออกทุกวัน แล้วอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นเรื่องนี้ได้อย่างไร!

“ผิงฝาน” มู่เยียนหุบยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน มองเขาด้วยดวงตาเป็นประกาย “หรือเจ้ายอมเป็นเพียงแค่อันธพาลเล็กๆ ในสายตาของผู้อื่นเท่านั้น ไม่อยากขึ้นไปอยู่บนจุดสูงสุดของอิทธิพลกระนั้นหรือ”

“เหตุใดข้าต้องเชื่อเจ้าด้วย”

เพราะคำพูดเมื่อครู่ของมู่เยียนทำให้ผิงฝานเริ่มคล้อยตาม สิ่งที่เขาพูดนั้นเป็นสิ่งที่ตนเองคิดอยู่ในใจเสมอ ทว่ายามนี้เขาไม่มีกำลังถึงเพียงนั้น แค่เพียงในเมืองหลวงแห่งนี้เขายังใช้เวลาห้าปีกว่าจะประสบความสำเร็จอย่างที่เป็นอย่างทุกวันนี้ แต่เนื่องจากการปราบปรามของราชสำนักและความสัมพันธ์อื่นๆ เขาจึงต้องกลืนความโกรธไม่ทำอะไรเลย ถึงขนาดที่กลัวว่าจะกลายเป็น ‘เหยื่อ’ ในสายตาของผู้อื่น จึงเล่นเกมผลัดกันรุกผลัดกันรับอย่างเสมอกันกับหวังยง!

“เพราะเจ้าไวใจข้าได้เท่านั้น เพราะมีข้าเพียงเท่านั้นที่จะช่วยให้เจ้าบรรลุสิ่งที่ใจเจ้าต้องการ”

มูเยียนยกมูมปากขึ้น รู้ว่าจุดประสงค์ในการมาที่นี้
ในวันนี้บรรลุผลสำเร็จแล้ว

บทที่ 14 แผนการแก้แค้น

“คุณชายมู่” หลังจากสงบจิตใจแล้ว ผิงฝานมองหวังยงที่ยังสลบอยู่ตรงมุมห้องด้วยความกังวล “เจ้ามีแผนจะจัดการกับผลที่ตามมาของเรื่องนี้อย่างไร”

“เอาคนของเขาเข้ามาเป็นพรรคพวกของเจ้า” วางถ้วยชาในมือลง มู่เยียนก้มหน้าลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงพูดต่อ “อันที่จริง ก่อนที่ข้าจะไปหาหวังยง ข้าได้ทราบข้อมูลระหว่างเขากับเจ้ามามากแล้ว และนี่เป็นเหตุผลที่แท้จริงเช่นกันว่าเหตุใดข้าถึงเลือกเจ้าแทนที่จะเป็นเขา คนที่อยู่ภายใต้อำนาจของหวังยง ไม่พอใจกับการควบคุมของเขาในทุกๆ ด้าน ที่พวกเขายังคงอยู่ภายใต้อำណัติเขาก็เพราะพวกเขาเกรงกลัวอำนาจของเขาเท่านั้น ดังนั้นข้าคิดว่าหากเจ้ารับคนของเขาได้ ก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องเลวร้าย”

“แต่...”

ผิงฝานมองเด็กหนุ่มอายุไม่เกินยี่สิบปีที่อยู่ตรงหน้านี้ อย่างครุ่นคิด เขาไม่รู้ว่าเหตุใดตัวเองถึงเชื่อในสิ่งที่เขาพูด

เขาอยากจะดึงคนภายในพรรคของหวังยงมาเข้าพวก
นานแล้ว แต่หลังจากที่ลงมือทำจริงๆ แล้ว เขาควรทำอะไร
ต่อ จะจัดการคนจำนวนมากได้อย่างไร จะจัดการอย่างไรให้
พวกเขาทำงานโดยไม่ขัดแย้งกัน แล้วยังจะเรื่องวิธีเพิ่มกำลัง
โดยไม่ดูเป็นหนามยอกอกหรือเนื้อในปากในสายตาของบรรดา
สุนัขในราชสำนัก เด็กหนุ่มคนนี้จะแก้ปัญหาทั้งหมดนี้ได้
จริงหรือ

“แต่อะไร” มู่เยียนเลิกคิ้วขึ้นมองผิงฝานด้วยรอยยิ้มบาง
“เพียงแค่ทำตามที่ข้าบอก ข้ารับรองว่าเจ้าจะปลอดภัยไร้กังวล
พี่ใหญ่ผิง ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะอยากอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ เช่นนี้
ไปตลอดชีวิต มิสู้เรานำเรื่องนี้ออกมาทำอย่างเปิดเผยไม่ดีกว่า
หรือ”

“เปิดเผยเพียงใด” ผิงฝานขมวดคิ้วไม่เข้าใจความหมาย
ในคำพูดของมู่เยียน หรือว่าพวกอันธพาลข้างถนนในสายตา
ของผู้เฒ่าอย่างพวกเขา จะสามารถยิ่งใหญ่มีสง่าราศีขึ้นมาได้
จริงๆ!

“จำเป็นต้องขยายกิจการของหอจู้ยวีนให้ใหญ่โต ดังนั้น
เราต้องเตรียมลูกน้องไว้ให้พร้อม หากมีคนของตัวเองแล้ว

ไม่ยอมให้ เหตุใดจะไปใช้คนนอก เลือกพี่น้องที่ดูฉลาดเฉลียว
สักสิบกว่าคนให้อยู่ในหอจួយวัน ที่นั่นจะเป็นสถานที่สำคัญของ
พวกเราในอนาคต จะทำอย่างลวกๆ ไม่ได้ ส่วนผู้อื่นที่เหลือ
ขอรวบรวนให้พี่ใหญ่ผิงฝึกฝนทักษะให้พวกเขาไว้ จะมีประโยชน์
ในภายหน้าแน่นอน”

เมื่อหันหน้าไปมองท้องฟ้านอกหน้าต่าง มู่เยียนกัด
ริมฝีปากล่าง เขี่ยอึเฟิงไม่ได้กลับจวนมาหลายวันแล้ว แม้นาง
จะไม่ได้เป็นห่วงหรือสนใจสิ่งที่เขากำลังทำ แต่ก็ไม่ต้องการ
ถูกเขาจับได้คาหนังคาเขาว่าตัวเองแอบออกมาจากจวนอีก
วันนี้ก็สายมากแล้ว ดูเหมือนว่าจะได้เวลากลับจวนเสียที

“การฝึกพวกเขาไม่ใช่เรื่องยาก แต่ข้าไม่เข้าใจ ประโยชน์
ที่เจ้ากล่าวถึงหมายถึงทำอะไร ในเมืองหลวงนี้เจ้าสามารถทำ
อะไรได้บ้าง”

“มีสิ่งใดที่ข้าไม่สามารถทำได้หรือ” มู่เยียนยืนขึ้นอย่าง
ขบขัน ก้มมองผิงผานแล้วบอกเขาในคราวเดียวว่า “ข้าจะก่อตั้ง
หอนางโลม ข้าจะสร้างโรงบ่อน สำนักคุ้มภัยข้าก็จะทำ สำนัก
ปล้นข้าก็จะทำ พี่ใหญ่ผิง สิ่งที่เจ้าต้องทำตอนนี้คือ หาพี่น้อง
ที่ไวใจได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และบอกพวกเขาว่า

ทราบได้ที่พวกเขาทำได้ดี ก็ไม่ต้องกังวลเรื่องอาหารเสื่อผ้า
อาการของทั้งครอบครัว จะได้ใช้ชีวิตอย่างไรกังวล!”

หลังจากพูดจบ ยังไม่ทันที่ผิงฝานจะตื่นจากภวังค์
มู่เยียนก็ก้าวออกจากประตูไปแล้ว นางยกพัดกระดาดขึ้นโบก
“อย่าเพิ่งฆ่าหวังยงในตอนนี เขายังมีประโยชน์อยู่ หากพี่ใหญ่
ไม่ได้คัดค้านเรื่องหอจ๋วยวีน เช่นนั้นข้าจะถือว่าเจ้าชายให้ข้า
โดยสมัครใจ ส่วนเรื่องเบี้ยอัฐ ไว้พวกเราค่อยมาคุยกันทีหลัง!”
หลังจากพูดจบนางก็หัวเราะและหายไปจากคลองสายตาของ
ผิงฝาน

ในสมองผิงฝานคิดทบทวนถึงสิ่งที่มู่เยียนพูดกับเขาอยู่
ตลอดเวลา รู้สึกว่าเลือดในร่างกายเดือดพล่านอย่างที่ไม่ได้เกิด
ขึ้นมานานแล้ว หากมู่เยียนทำได้อย่างที่พูดจริงๆ ต่อให้เอา
หอจ๋วยวีนให้เขาแล้วจะอย่างไรเล่า ความตื่นเต้นสองประกาย
ในดวงตา ผิงฝานถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก ไม่ว่าอย่างไร
ก็ตาม ครั่งนี้เขาอยากจะลองดูสักครั้ง!

แปลเป็นอักษณ...โฉมหน้าอักษณ...

เมื่อเห็นใบหน้าที่น่าเกลียดในกระจก หลีหลินซาน
หยิบกระจกทองแดงขึ้นมาแล้วเหวี่ยงลงพื้นอย่างแรง มู่เยียน!
ทั้งหมดนี้เป็นเพราะสตรีคนนั้น มู่เยียน! หากมิใช่นางที่เป็น
ผู้ชั่วช้า แล้วท่านอ่องจะทำร้ายตัวเองได้อย่างไร ทำให้ตัวเอง
ต้องกลายเป็นคนหน้าตาอัปลักษณ์เช่นนี้!

เห็นสายตาเย้ยหยันของบ่าวรับใช้ในจวน นางจะไม่รู้
ได้อย่างไรว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่! หัวเราะเยาะตัวเองที่มีพื้นเพ
ต่ำต้อย มีที่มาจากหอนางโลม หัวเราะเยาะนางที่ไม่เป็นที่
โปรดปรานของท่านอ่อง กระทั่งโดนทำลายโฉม! นางจะแก้แค้น
จะคืนความอัปยศทั้งหมดนี้ให้มู่เยียน!

“ฮูหยิน” เคาะประตูเบาๆ หลังหลงเดินเข้าไปในห้องด้วย
สีหน้าเย็นชา “พวกเขากลับมาแล้วเจ้าคะ เพิ่งเดินเข้าจวน”

“ไปกันเถิด!”

หลีหลินซานเดินข้ามกระจกทองแดง มือกุมใบหน้าที่ปิด
ผ้าทำแผล เดินออกจากห้องด้วยสายตามุ่งร้ายไปที่ประตูจวน

มู่ถงพูดคุยกอย่างมีความสุขกับมู่เยียนตลอดทาง นาง
ไม่เคยรู้สึกมีความสุขเท่านี้มาก่อน! แม้นางจะไม่เข้าใจว่าเหตุใด

จู่ๆ พี่สาวของนางถึงร้ายกาจมากเช่นนี้ แต่นางก็ไม่อยากคิดเรื่องนี้อีก ตราบใดที่พี่สาวของนางมีความสุข นั่นคือสิ่งที่สำคัญที่สุดแล้ว!

เมื่อสายตาแลเห็นคนสองคนที่กำลังเดินเข้ามา มู่ถงก็ยื่นมือออกไปขวางหน้าไม่ให้มู่เยียนเดินต่อ แล้วสะกิดให้มองไปยังหลี่หลินซาน “มาหาเรื่องอีกแล้ว”

เป็นสตรีที่ไม่กลัวตายจริงๆ ...นางคิดเจิบๆ ในใจมู่เยียนมองหลี่หลินซานที่กำลังพุ่งเข้าหานางด้วยความโกรธอย่างจนปัญญา ไปหน้าเป็นถึงเพียงนี้แล้ว ยังกล้ามาหาเรื่องนางอีก แล้วหากขาหัก นางคงจะคลานมาหาเรื่องตัวเองอีกกรรมัง

เมื่อคิดได้ดังนี้ ประกายวาวโรจน์พลันวัดผ่านัยน์ตาของมู่เยียน นางผลักมือมู่ถงออกไป เดินวางท่าไปตามสระบัวรอให้หลี่หลินซานเดินมาหา

บทที่ 15 ไม่รู้ชั่วดี

“เอ๋ นั่นน้องหลินซานไม่ใช่หรือ!” โดยไม่สนใจสีหน้าดูตันของหลี่หลินซาน มู่เยียนพลงเดินพลงพุดด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า “ดูเหมือนว่าวันนี้เจ้าจะอารมณ์ดี แผลบนใบหน้าหายดีแล้วกระมัง ถึงได้ออกมาสูดอากาศข้างนอก น้องสาวเจ้าไม่กลัวว่าลมพัดจะทำให้ปากเจ้าเปื่อยตาเหล่กระนั้นหรือ ถึงแผลบริเวณใบหน้าจะหายดี แต่ก็ยังดูอัปลักษณ์อยู่ดี”

“เจ้า!” หลี่หลินซานชี้หน้ามู่เยียนที่กำลังแสดงความเย่อหยิ่งด้วยมือที่สั่นระริก ตัวสั่นเทาด้วยความโกรธ เห็นๆ อยู่ว่าตนเองมาเพื่อสะสางบัญชีแค้นกับนาง แต่ตอนนี้กลับถูกเยาะเย้ยแทน! “เจ้าคนหน้าด้าน!”

“เจ้าพูดเช่นนั้นได้อย่างไร” มู่เยียนขมวดคิ้วและถอยหลังไปหนึ่งก้าวมองไปที่หลี่หลินซานด้วยอาการหวาดกลัว “ตอนนี้คนไร่ยางอายุคือน้องสาว ไยจึงมาโบ้ยให้พี่สาวอย่างข้าเล่า ดูสิ เจ้าไม่กลัวลมแรงพัดทำร้ายบาดแผลบนใบหน้าของเจ้า หากไม่เรียกว่าหน้าด้านแล้วจะเรียกว่าอะไร”

จากคำพูดของมู่เยียนทำให้หลี่หลินซานเต็มไปด้วยความโกรธ จนลืมไปสนิทว่าสติสัมปชัญญะคืออะไร นางอย่างสามขุมตรงเข้าไปหามู่เยียน คว่ำกระโปรงของอีกฝ่ายด้วยใบหน้าดุร้ายกว่ามู่ถงจะทันรู้ตัว นางก็ผลักร้อยแรง ทำให้มู่เยียนถูกผลักลงไปในบ่อน้ำข้างๆ

“กรีด!” มู่เยียนส่งเสียงกรีดร้องเมื่อถูกหลี่หลินซานผลักลงมา ทว่านัยน์ตากลับเต็มไปด้วยประกายล้อเล่น ในขณะที่นางล้มลงไป ได้รับคว่ำคอเสื้อของหลี่หลินซานมาด้วย ทั้งสองจึงพลัดตกลงไปในสระบัวด้วยกัน แต่ในขณะที่ตกลงไปในน้ำ นางกระซอกผมของหลี่หลินซาน กอดหัวลงไปในน้ำ และใช้กำลังที่มีต้นตัวเองขึ้นไป ทำให้หลี่หลินซานจมลงไปทั้งตัว!

นัยน์ตาเป็นประกายเยือกเย็น ส่วนอีกด้านมู่เยียนก็ร้องตะโกนว่า “ช่วยด้วย” ในขณะที่เดียวกันก็กอดขาของหลี่หลินซานไว้ เมื่อทุกคนวิ่งไปช่วยพวกนางด้วยความตื่นตระหนก มือขวาของมู่เยียนก็ออกแรงบิดทันที ได้ยินเสียงดัง ‘กร๊อบ’ เบาๆ จึงปล่อยมือ ปล่อยให้คนกลุ่มหนึ่งรีบลากนางขึ้นฝั่ง พร้อมกับลากหลี่หลินซานขึ้นมาด้วย กระบวนการทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้นสั้นเพียงจิตใจเดียวเท่านั้น

ขณะที่นั่งบนพื้นก็เห็นหลี่หลินซานนอนแผ่อยู่ตรงนั้น ด้วยสีหน้าซีดเซียว ลำค่าน้ำออกจากปากไม่หยุด มู่เยียนยก มุมปากขึ้นยิ้มอย่างชั่วร้าย

สิ่งที่ทุกคนเห็นคือความจริงที่ว่า หลี่หลินซานผลักลงไปในสระ แต่สิ่งที่ทุกคนไม่เห็นคือฉากที่ตนเองหักขาของนาง

มู่ถงประคองมู่เยียนขึ้น เดินไปข้างๆ หลี่หลินซาน ด้วยสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจ คุณเข่าลงแล้วตบแก้มของนางอย่างแรง ครั้นเห็นนางลืมตาขึ้นก็พูดอย่างอ่อนโยน “น้องสาวเจ้าดูสิ ทั้งหมดเป็นความผิดของเจ้าที่ไม่รู้ชั่วดีไม่ฟังที่ข้าแนะนำ ออกมา เดินเล่นอย่างเอาแต่ใจ คราวนี้เกิดเรื่องขึ้นแล้วอย่างไร...”

“ท่านพี่ ท่านไปสนใจนางทำไม! เห็นได้ชัดว่าสตรีคนนี้เป็นลูกท่านตกน้ำ!” มู่ถงไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดของมู่เยียน ช่วยประคองนางด้วยความโกรธ แล้วจ้องหลี่หลินซานด้วยความเกลียดชัง “เจ้าคอยดูเถิด ข้าจะชำระบัญชีนี้กับเจ้าในภายหลัง!” หลังจากพูดจบก็พามู่เยียนไปที่ห้อง ปีกข้างโดยไม่ฟังคำอธิบายจากนาง

เชยอีเฟิงถือผลฝักกั่วที่กินไปแล้วครึ่งหนึ่ง ยืนฟังต้นไม้
ต่างๆ ที่ผลฝักกั่วอยู่ในปากโดยไม่คำนึงถึงภาพลักษณ์ กะพริบ
ตามองเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าโดยไม่เอ่ยคำใด สีหน้าซับซ้อน
สุดจะพรรณนา

มู่เยียน เจ้าเป็นสตรีเช่นไรกันแน่

เชยอีเฟิงมองท้องฟ้าที่มีดมิตอย่างเจิบๆ เป็นเวลาหนึ่ง
ปีแล้วที่แต่งงานกับนาง เหตุใดจู่ๆ นิสสัยของนางถึงได้เปลี่ยนไป
มากมายเช่นนี้ เป็นเพราะนางชอบไว้อย่างดีจนตัวเขาเอง
ไม่สังเกตเห็นกระนั้นหรือ

เชยอีเฟิงขำงผลฝักกั่วทั้ง ก่อนที่รอยยิ้มเช่นยามปกติ
จะกลับมาปรากฏบนใบหน้าอีกครั้ง แล้วเดินออกมาปรากฏตัว
ต่อสายตาของทุกคน สายตามองไปยังหลี่หลินซานที่นอนเปียก
โชกอยู่บนพื้นอย่างเฉยเมย ทว่าเมื่อเดินไปใกล้เขากลับไม่หยุด
หากแต่เดินตรงไปยังที่พักของมู่เยียน รอยยิ้มเหี้ยมดหายม
ประดับบนริมฝีปาก เชยอีเฟิงเดินเข้าไปในเรือนของมู่เยียน
อย่างอารมณ์ดี

บทที่ 16 ตราบเท่าที่เจ้าต้องการ

มู่เยียนที่เปียกโชกถูกห่อด้วยผ้าห่ม โดยมีเพียงศีรษะโผล่ออกมาข้างนอก มองมู่ถงเดินไปเดินมาในห้องด้วยความร้อนใจ ในขณะที่เดียวกันก็สาปแช่งหลี่หลินซานไปด้วย มู่เยียนยิ้มออกมาอย่างเสียมิได้ หากบอกให้นางรู้ความจริงว่าตัวเองจงใจวางแผนให้เรื่องนี้เกิดขึ้น ไม่รู้ว่ำน้องสาวคนนี้จะรับความจริงนี้ได้หรือไม่

แผนการทั้งหมดเป็นไปตามที่นางคาดไว้ เมื่อนึกถึงตรงนี้ มู่เยียนก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก หากสามารถแก้ไขปัญหาของเซี่ยอี้เฟิงได้คงดี...

เซี่ยอี้เฟิงยืนเงียบ ๆ ข้างหน้าต่าง จ้องมองมู่เยียนอย่างครุ่นคิดด้วยแววตาคมกริบ ตอนแรกที่ยังมองเขายิ้มอย่างรู้เท่าทัน จากนั้นก็ขมวดคิ้ว รอยยิ้มอ่อนใจพลันปรากฏขึ้นที่มุมปากของเขา สตรีคนนี้ทำให้จวนอ๋องของเขาقلبตาลปัตรแล้ว ยังมีอะไรที่รบกวนจิตใจนางได้อีก

เซียอี้เฟิงผลักประตูแล้วเดินเข้าไปในห้อง มองมู่ถงที่ยืนอยู่กลางห้องอย่างเยือกเย็น พุดเสียงเย็นชาว่า “ออกไป”

“ทำไม!” มู่ถงมองหน้าเซียอี้เฟิงอย่างไม่พอใจ ยืนขวางหน้าเขาโดยไม่ลังเล “หากอยากออกไปท่านก็ออกไปเอง ข้าจะบอกให้ ท่านอย่าแม้แต่คิดแตะต้องเส้นผมของพี่สาวข้า!”

“หิ” เซียอี้เฟิงเลียริมฝีปากกลางด้วยรอยยิ้มเย็นชาอย่างสามขุมเข้าไปโดยไม่สนใจคำพูดของมู่ถง จรดฝีเท้าเจียบกริบ หมายถึงโยนนางออกไปข้างนอก แต่กลับได้ยินน้ำเสียงที่เอื่อยขึ้นอย่างกังวลของมู่เยียนดังขึ้น “เซียอี้เฟิง!”

เซียอี้เฟิงเลิกคิ้ว มองมู่เยียนด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย “ฮูหยินที่เรียกข้าเพราะมีธุระอันใดให้รับใช้หรือ”

มู่เยียนแอบกำหมัดแน่น จับการเคลื่อนไหวเมื่อครู่นี้ของเซียอี้เฟิงได้ เหงื่อกาพเม็ดหนึ่งไหลหยดลงมาจากหน้าผาก หากนางส่งเสียงเข้าไปครั้งคำ เกรงว่ามู่ถงคงได้รับบาดเจ็บแล้ว

มู่เยียนหันหลังกลับแล้วนอนลงบนเตียงด้วยอาการกระพืดกระเฟียด พุดน้ำเสียงอู้อี้ “ถงเอ๋อร์ เจ้าออกไปก่อน หากมีอะไรเกิดขึ้นข้าจะเรียกเจ้าเอง”

“ท่านพี่!” มุ่งงกระทืบเท้าด้วยความโกรธ มองมู่เยียน ที่นอนนิ่งๆ โดยไร้ซึ่งปฏิกิริยาใดๆ จึงกัดริมฝีปากอย่างแรง เข้มมองเชยอีเฟิงด้วยแววตาแข็งกร้าว แล้วเดินออกจากห้อง ไปอย่างไม่เต็มใจ และยืนเฝ้าอยู่ตรงนั้น

หลังจากเสียงปิดประตูไม่เจียบลง มู่เยียนก็นั่งขัดสมาธิ อย่างระแวดระวัง เอาผ้าห่มคลุมตัวพร้อมกับมองเชยอีเฟิงที่ยืน อยู่หน้าเตียง นี่เป็นครั้งแรกที่นางเผชิญหน้ากับเขาตามลำพัง แม้จะไม่ว่าเขาต้องการทำอะไร แต่จากสัญชาตญาณ มู่เยียน แน่ใจว่าจะต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ

“แต่งกายปลอมเป็นบุรุษ เล่นสนุกดีหรือไม่”

ความเฉยชาบนใบหน้าค่อยๆ หายไป เชยอีเฟิงนั่งลง ข้างเตียงอย่างสบายๆ สบตามู่เยียนด้วยรอยยิ้ม มองมู่เยียน ที่ตัวแข็งทื่อกะทันหัน รอยยิ้มที่ชัดเจนฉายผ่านดวงตาของ เชยอีเฟิง นึกไม่ถึงว่าตัวเองจะถูกจับได้กระมัง

“ท่านแอบตามข้า!”

“ฮูหยินอย่าใส่ร้ายคนดีสิ!” เชยอีเฟิงแหม่ปากด้วยความ น้อยใจ แล้วปล่อยตัวนอนลงบนเตียงอย่างสบายใจ เงยหน้าขึ้น

มองมู่เยียนที่กำลังแสดงความโกรธ “แค่มีลูกน้องบังเอิญไปเห็น
แล้วมาบอกข้าเท่านั้น”

มีแต่คนตายเท่านั้นแหละ ถึงจะเชื่อคำพูดของท่าน!

มู่เยียนมองหน้าเซี่ยอี้เฟิงอย่างไม่สบอารมณ์ ไม่รู้ว่า
เหตุใดทุกครั้งที่ได้เห็นชายคนนี้ นางถึงได้รู้สึกถึงความรุ่งโรจน์และ
ความมั่นใจของตนเองหายไปหมด เขาผู้ที่ชอบทำตามอำเภอใจ
จนถึงตอนนี้นางยังไม่เข้าใจนิสัยที่แท้จริงของเขา ไม่สามารถ
เข้าใจได้ว่าภายใต้รอยยิ้มของเซี่ยอี้เฟิงนั้นซ่อนความรู้สึกใด
ไว้มากันแน่!

มู่เยียนเบือนหน้าหนี ไม่ให้เซี่ยอี้เฟิงเห็นอารมณ์ใน
แววตา นางถอนหายใจเบาๆ “ในเมื่อมู่เยียนไม่ปฏิบัติตามกฎ
ที่ท่านอ๋องตั้งไว้ เช่นนั้นท่านอ๋องก็หย่ากับข้าดีกว่า มาจากที่ใด
ข้าก็จะกลับไปยังที่ที่ข้าจากมา ท่านอ๋องไม่เห็นหน้าข้าก็ไม่รู้สึก
รำคาญใจแล้ว”

จุดประสงค์ของนางคือต้องการไปจากเขาอย่างนั้นหรือ

ดวงตาของเซี่ยอี้เฟิงจมดิ่งลง แสงเย็นทวัดผ่านนัยน์ตา
แขนขวารั้งเอวบางของมู่เยียนเข้าหาตัวแล้วพลิกตัวอย่าง

รวดเร็ว และกดปุ่มเยียนให้อยู่ใต้ร่าง เอ่ยคำพูดร้ายกาจอันทำให้
มู่เยียนรู้สึกใจหาย “เยียนเออร์ เจ้าอยากเล่นอะไรก็ตามแต่ใจ
ของเจ้า แต่หากอยากไปจากข้าก็มีแต่ความตายเพียงอย่างเดียว
ไม่อย่างนั้นเจ้าก็ไม่มีทางอื่น และข้า จะไม่มีวันให้เจ้าตายก่อน
ข้า เข้าใจหรือไม่”

ไม่มีวันปล่อยให้นางตายก่อนเขา...

เมื่อได้ยินคำพูดของเซี่ยอี้เฟิง หัวใจของมู่เยียนก็พลัน
สั่นสะท้าน แม้นางจะรู่ว่านั้นเป็นเพียงคำพูดธรรมดาๆ ของเขา
ก็ตาม

“ไม่ปล่อยข้าไป แล้วจะมีประโยชน์อะไรที่ท่านรังข้าไว้”

“ตราบใดที่เจ้าอยู่ข้างกายข้า อย่างอื่นก็ไม่สำคัญ”
เซี่ยอี้เฟิงทอดสายตาลงเล็กน้อย อุ้มมู่เยียนไว้ในอ้อมแขน
“ไม่ว่าเจ้าต้องการสิ่งใด หรือจะทำอันใด ข้าจะให้ในสิ่งที่เจ้า
ต้องการ ตราบเท่าที่เจ้าต้องการ”

มู่เยียนผลักร่างของเซี่ยอี้เฟิงออกไปอย่างแรง ขมวดคิ้ว
แล้วพยายามลุกขึ้นนั่ง จากนั้นรีบปีนลงจากเตียงภายใต้สายตา
ที่จ้องมองของเซี่ยอี้เฟิง

นางไม่สนใจสายตาเย็นชาของผู้อื่น นางไม่สนใจคำพูดที่รุนแรงของผู้อื่น และนางไม่สนใจการปฏิบัติที่โหดร้ายของผู้อื่น แต่นาง...

หลังจากปรับอารมณ์ให้สงบ แล้วจึงหันกลับไปเผชิญหน้ากับเซี่ยอี้เฟิง ดวงตาของมู่เยียนมีดมนฉายแววอาฆาต “คราวหน้าหากท่านกล้าพูดเช่นนี้อีก ระวังข้าจะฆ่าท่าน!” หลังจากพูดจบนางก็กระแทกประตูแล้วเดินจากไป

เซี่ยอี้เฟิงแม้ริมฝีปาก ดึงผ้าห่มบนเตียงแล้วกอดไว้ในอ้อมแขนของเขา บนผ้าผืนนั้นมีกลิ่นหอมจางๆ ของมู่เยียน ครั้นนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ เขายกยิ้มมุมปากโดยไม่รู้ตัว สตรีตัวเล็กจ้อยช่างหยิ่งยโสเสียจริง แต่เหตุใดกำแพงการป้องกันตัวถึงต่ำนัก เขาแค่พูดว่าเขาอยากจะทำดีกับนางเท่านั้น แต่กลับทนไม่ได้ต้องการชีวิตของเขาเลยเชียวหรือ!

บทที่ 17 เกิดความสงสัยในใจ

“ท่านพี่ เขาไม่ได้ทำอันใดท่านใช่หรือไม่เจ้าคะ!”

เมื่อเห็นมู่เยียนที่ผลักประตูออกมา มู่ถงรีบก้าวไปถามด้วยความเป็นห่วง พลังมองสำรวจตามเนื้อตัวของมู่เยียนดูว่ามีร่องรอยบาดเจ็บหรือไม่

“ไม่เป็นไร” มู่เยียนส่ายหน้าด้วยท่าทางอึมครึมราวพยับเมฆ ในใจของมู่เยียนนึกถึงคำพูดของเซี่ยอี้เฟิงเข้าไปเข้ามา

ต้องการเล่นอะไรก็ตามแต่ใจนางต้องการกระนั้นหรือ ตราบใดที่ไม่ไปจากเขา ไม่ว่านางจะทำอะไรเขาก็คับได้ใช่หรือไม่!

นางกำหัดแน่นด้วยรอยยิ้มหยัน นัยน์ตาของมู่เยียนเป็นประกายเย็นเยียบ ต้องขอบคุณเซี่ยอี้เฟิงที่เอ่ยคำพูดอย่างเด็ก ๆ เช่นนี้ออกมา!

“ถงเอ๋อร์ ไปแจ้งหลิวอี้เฉิน บอกให้เขาพาอีกสองคน มาพบที่หอจួយวี่ในวันพรุ่งนี้” มู่เยียนหันไปมองมู่ถงแล้ว

ออกคำสั่งด้วยท่าทางเย็นชา “บอกผิงผ่านด้วยว่าหากเขารู้สึกว่าเงินขาดมือให้มารับกับข้าที่นี้ ขอเพียงทุกอย่างเรียบร้อย ข้าจะขาดเขาไปไม่ได้!”

“เจ้าคะ” มู่ถงพยักหน้าช้าๆ มองมู่เยียนอย่างเงิบๆ ด้วยความสงสัยว่าเหตุใดนางถึงโกรธมากเช่นนี้ หรือว่าคนसारเลวเชื่ออี่เฟิงทำอะไรนาง

มู่ถงอ้าปากอยากจะถามสิ่งที่ยากรู้ แต่ก็กลืนคำถามลงคอ ยิ่งนางพูดถึงเชื่ออี่เฟิงในแง่ร้ายมากเป็นร้อยครั้งพันครั้งจนปากเปื่อยปากแฉะ ทว่าสถานการณ์ก็ไม่เคยเปลี่ยน แม้ตอนนี้รู้แล้วว่าพี่สาวไม่เหมือนเมื่อก่อน แต่นางไม่มีความรู้สึกใดๆ กับเชื่ออี่เฟิงแล้วกระนั้นหรือ

มู่ถงกัดริมฝีปากล่างอย่างแรง หันหลังเดินจากไปโดยไม่เอ่ยคำใด ไปทำตามที่มู่เยียนสั่งให้ทำ ไม่ว่าอย่างไรสิ่งที่นางต้องทำตอนนี้ก็คือยืนเคียงข้างพี่สาวเงิบๆ หากคนसारเลวเชื่ออี่เฟิงกล้าทำร้ายพี่สาวอีกแม้เพียงเล็กน้อย ต่อให้ต้องแลกด้วยชีวิต นางก็จะเอาชีวิตของเขาให้ได้!

หลิวอี้เจินนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างครุ่นคิด มองตามมู่ถง ที่หลังจากพูดจบก็จากไปอย่างไร้ปฏิกริยารุนแรง ภาพที่เขาเห็นในวันนั้นปรากฏขึ้นต่อหน้า เขาขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว หากจำไม่ผิด ชายคนนั้นน่าจะเป็นหวังยง อันธพาลที่มีชื่อเสียงในเมืองหลวง พี่น้องสองคนนี้ไปเป็นศัตรูกับเขาได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น ในเมื่อหวังยงสามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ได้ เช่นนั้นเขาคงไม่ใช่คนอ่อนแอไม่มีทางสู้ ไยจึงโดนสองคนนั้นทุบตีแค่นี้ก็ครั้งก็ยอมแพ้อาบคาบ แล้วพวกเขาพาตัวหวังยงไปที่ใดกัน

หลิวอี้เจินหลับตาเก็บเรื่องราวไว้ในใจและพยายามอดกลั้น นึกถึงใบหน้าของมู่เยียน หลิวอี้เจินตัดสินใจว่าพรุ่งนี้เมื่อได้พบกับเขา จะต้องถามเขาให้ชัดเจน!

หลิวอี้เจินจ้องหน้าเซี่ยอี้เฟิงที่กำลังจذจ่ออยู่กับจดหมายใกล้ๆ นางเบะปากด้วยความไม่พอใจ เมื่อหลายวันก่อนเพิ่งค้นพบว่ามู่เยียนเป็นสตรีที่น่าสนใจ เซี่ยอี้เฟิงก็ส่งนางไปทำภารกิจที่อื่น คราวนี้นางตั้งใจกลับมาดูเรื่องสนุกโดยเฉพาะ หากเขายังกล้าส่งนางไปที่อื่นก็อย่าโทษว่านางจะโกรธเขา!

แต่ถึงกระนั้น เมื่อเขาพบว่าภรรยาของตัวเองลึกลับและ น่าสนใจ แล้วเหตุใดเซียอี้เฟิงถึงเย็นชาถึงเพียงนี้ ครั้นมอง ไปหน้าที่เฉยเมยของเซียอี้เฟิง หากเป็นไปได้ หลิวอี้ฮุ่ยอยากจะ รีบตบหน้าเขาสักสองผาด นางอยากรู้กันว่าหากบุรุษผู้นี้โดนตบ จะยังทำหน้าที่เรียบเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่...

เซียอี้เฟิงเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แต่กลับเห็นหลิวอี้ฮุ่ยจ้อง มองมาที่ตัวเอง ยังมีรอยยิ้มแปลกๆ ที่มุมปากอีก เขาครุ่นคิด เล็กน้อย แล้วยกยิ้มมุมปาก ยืนยันราวกับว่าไม่ได้สังเกตเห็น อะไร จากนั้นก็ยึดเส้นยึดสายอย่างเกียจคร้าน “นี่ก็ดีแล้ว ได้เวลาพักแล้ว”

“ใช่ๆ ถูกต้อง!” หลิวอี้ฮุ่ยยกหน้าหงิกหงัก มองไปที่ เซียอี้เฟิงอย่างประจบ “ท่านจะไปพักที่เรือนเยียนเอ๋อร์หรือ”

“ไม่” สายหน้าอย่างแน่วแน่ “ข้าจะกลับห้องของข้า”

“ไม่ไปจริง ๆ หรือ” พลังเดินนำหน้าเซียอี้เฟิงอย่าง ไม่เต็มใจ หลิวอี้ฮุ่ยพูดด้วยสีหน้าจริงจัง “ดี ๆ ดื่น ๆ นางไม่กลับ จวนท่านก็ไม่สนใจกระนั้นหรือ”

ดี ๆ ดื่น ๆ ไม่กลับจวนเช่นนั้นหรือ

เพราะคำพูดของหลิวอี้อี้ ทำให้จิตใจของเซี่ยอี้เฟิงดิ่งลง
นางยังไม่กลับมาอีกหรือ...

หลังจากมองเห็นหลิวอี้อี้แล้ว เซี่ยอี้เฟิงผลิยมอย่าง
ชั่วร้าย จากนั้นหันหลังออกจากห้อง เดินออกมาสู่ตึกอากาศ
บริสุทธิ์ข้างนอก แล้วถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้

มู่เยียนคนนี้เป็นสตรีที่มีอารมณ์รุนแรง ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้
ว่านางออกไปตอนบ่าย เพียงแต่ไม่คิดว่านางจะกล้าเล่นจนถึง
ยามนี้ เป็นเพราะสิ่งที่ตนเองพูดหรือไม่...

จู่ๆ ใบหน้าของมู่เยียนก็ปรากฏขึ้นในใจ เซี่ยอี้เฟิงรู้สึก
ไม่ค่อยเข้าใจ ที่นางอยู่กับเขามาตลอดหนึ่งปี ไม่ใช่เพียงเพื่อ
ทำให้เขาพอใจหรือ แต่เมื่อเขาพูดคำเหล่านั้น เหตุใดนาง
ถึงโกรธมาก หรือ...นางจะรู้แล้วว่าเขาละครตบตานาง...

บทที่ 18 ทั้งสี่สาบานเป็นพี่น้อง

ทันทีที่เดินเข้ามาเห็นมู่เยียนในชุดสีขาวสง่างามนั่งอยู่หน้าหอจู้ยวี่น ก็ทำให้ดวงตาของทั้งสามคนเป็นประกายวาววับ

“เอ่อ...” มู่หรงจื่อเซวียนอุทานในลำคอเป็นเสียงที่ตัวเองแทบไม่อยากจะเชื่อ เขากวาดตามองไปรอบๆ แล้วยืนอยู่ที่เดิมอย่างงอแง จู่ๆ ก็ยิ้มแหยๆ เดินเข้าไปหามู่เยียน ตบไหล่นางประหนึ่งเป็นพี่น้องที่สนิทสนมกันมานาน “ที่นี่กลายเป็นของพวกเราแล้วจริงหรือ”

มู่เยียนเลิกคิ้วยิ้มบางๆ โดยไม่พูดอะไร ยิ้มไม่ปฏิเสธ สะบัดเสื้อลูกขึ้นยืน จากนั้นปรบมือ “ผู้ดูแล ตั้งโต๊ะ!”

ขณะที่โต๊ะ หลัวอีเจินกับสวีฉิงอวี่มองหน้ากันแล้วก้มหน้าลงเงยบๆ พวกเขาไม่คิดว่ามู่เยียนจะทำตามที่พูดก่อนหน้านี้ได้จริงๆ อีกทั้งยังทำได้ภายในระยะเวลาอันสั้นในเมืองหลวงแห่งนี้ พวกเขามั่นใจว่าหากพวกเขาไม่สามารถทำได้ ก็คงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถทำได้! แต่มู่เยียน...

เด็กหนุ่มไม่มีชื่อเสียงคนนี้ ไม่มีราชสำนักหนุนหลัง แต่เขากลับทำสิ่งที่พวกเขาไม่อาจทำได้

ขณะที่ดื่มสุราในจอกอยู่เงียบ ๆ เพียงลำพัง มู่เยียนเหลือบมองชายสามคนข้างหน้าแล้วยิ้มบาง ๆ ชูจอกสุราขึ้น “สิ่งที่เคยกล่าวไว้มู่เยียนทำเสร็จสิ้นแล้ว วันนี้หอจู้ยอวินกลายเป็นของพวกเราทั้งสี่คนแล้ว ไม่ทราบว่ามีพี่หลัวกับพี่สวีมีอะไรจะพูดกับข้าหรือไม่”

หลิวอี้เงินตกใจ ไม่คิดว่าเขาจะสังเกตเห็นกิริยาท่าทางทั้งหมดของตน หลิวอี้เงินแม้ริมฝีปากล่างแล้วถอนหายใจเบา ๆ “เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่”

“ข้านะหรือ” นางแม่มริมฝีปาก คำถามของหลิวอี้เงินช่างเป็นคำถามที่ตอบได้ยาก “อันที่จริงสิ่งที่พี่หลิวอยากจู้จริง ๆ คือข้าได้หอจู้ยอวินนี้มาได้อย่างไร และเกิดอะไรขึ้นกับหวังยงในวันนั้นใช่หรือไม่...” นางพูดสิ่งที่หลิวอี้เงินคิดอย่างไรข้อคั่งค้าง มู่เยียนเผชิญกับสายตาของทุกคนอย่างเปิดเผย และยกไหหล่ออย่างสนใจ “จริงๆ ก็ไม่มีอะไรยาก ที่พวกท่านไม่เคยจู้จัก ถ้าแก่ที่อยู่เบื้องหลังหอจู้ยอวิน นอกจากความลึกลับแล้ว

พวกท่านไม่เคยคิดหรือว่าความจริงแล้วคนผู้นี้เกรงกลัว
พวกท่าน ไม่ต้องการให้พวกท่านสืบข้อมูลได้”

“กลัวพวกเราหรือ ทำไม” มู่หรงจื่อเซวียนวางอาหาร
ในมือลง มองหน้ามู่เยียนอย่างไม่เข้าใจ พวกเขาสามคนน่ากลัว
ขนาดนั้นเซียวหรือ แต่มีคนจำนวนไม่น้อยที่ต้องการเข้ามา
ประจบประแจงและทำความรู้จักพวกเขา! เหตุใดจึงคิดว่าเขา
ต้องการหลบเลี่ยงพวกเขา

“น้องมู่หมายถึง...” สวีจิงอวีชมวดคิ้วเล็กน้อย นัยน์ตา
เป็นประกาย

“ข้าหมายความว่า จริงๆ แล้วพวกท่านรู้จักเจ้าแก้วของ
หอสุรานี้มาตลอด เพียงแต่ไม่เคยคาดคิดว่าจะเป็นเขาเท่านั้น”
มู่เยียนค่อยๆ ยืนขึ้น เดินไปที่หน้าต่างอย่างสบายๆ เอนตัว
ก้มมองไปที่ภูมิทัศน์เบื้องล่าง “ผิงฝาน พวกท่านอาจไม่รู้จักชื่อ
ของเขา เขาเป็นหนึ่งในกลุ่มอันธพาลที่มีชื่อเสียงในเมืองหลวง
เขาสร้างหอสุราแห่งนี้ด้วยความตั้งใจ แต่คิดไม่ถึงว่าร้านนี้
จะได้รับความนิยมมากถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคน
ตระกูลใหญ่โตเช่นพวกท่าน”

หลังจากเว้นช่วงเล็กน้อย รอยยิ้มหยันก็ปรากฏที่มุมปากของมู่เยียน

“เขาไม่เคยปรากฏตัวที่นี่ และสิ่งที่เขาเกรงกลัวก็คือฐานะของพวกท่าน เจ้าหน้าที่กับโจรมีความขัดแย้งกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ เขาอยากรักษาชีวิตของตัวเองด้วยซ้ำ แล้วจะให้พวกท่านรับรู้ถึงเรื่องของเขาได้อย่างไร”

“แล้วหวังยงเกี่ยวข้องอย่างไรกับเรื่องนี้” หลิวอี้เงินมองด้านหลังของมู่เยียนด้วยแววตาลึกล้ำ แล้วถามขึ้นอย่างอดไม่ได้

“ไม่เกี่ยวข้อง แต่หากต้องให้พูดจริงๆ เช่นนั้นก็เพราะเขาโชคร้ายเอง” มู่เยียนหันกลับมาด้วยรอยยิ้มสดใส รอยยิ้มของนางทำให้คนทั้งสามที่มองอยู่ต้องตะลึง “ที่หวังยงกับผิงฝานเป็นปรปักษ์ต่อกันไม่ใช่แค่ปีหรือสองปี หากข้าไม่ส่งหวังยงให้เป็นของขวัญกับผิงฝาน ในวันนี้เราทั้งสี่คนจะมานั่งที่นี่ได้อย่างไร”

“เจ้าหมายความว่า หวังยงหนึ่งคนแลกกับห่อจួយี่น เช่นนั้นหรือ” เมื่อตริกตรองคำพูดของมู่เยียนอย่างละเอียดแล้ว หลิวอี้เงินก็หันไปมองนางอย่างสงสัย

“ไม่ใช่แค่หวังยง” มู่เยียนเดินกลับมาหนึ่งที่เดิม ดื่มสุราของตัวเองต่อ “หากหวังยงตกอยู่ในกำมือของผิงฝาน หมายความว่านับจากนี้เป็นต้นไปลูกน้องของหวังยงจะอยู่ภายใต้การดูแลของผิงฝานเช่นกัน ดังนั้นอิทธิพลมืดที่เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงจะไม่มีชื่อของหวังยงอีกต่อไป”

ทุกคนเบิกตากว้าง พวกเขาทั้งสามไม่ยากเชื่อเลยว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีคนนี้ การรวมตัวกันของกลุ่มอันธพาลมืดในเมืองหลวง เป็นได้ทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดี การรวมตัวกันของผิงฝานทำให้เป้าหมายในอนาคตของพวกเขาชัดเจนขึ้น แต่ความแข็งแกร่งของผิงฝานนั้นแข็งแกร่งกว่าเมื่อก่อนมาก ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะกำจัดอิทธิพลของเขาให้หมดสิ้น

“มู่เยียน เจ้าร้ายกาจจริง ๆ!”

มองมู่เยียนด้วยความศรัทธา มู่หรงจื่อเซวียนคว้าแขนของนางด้วยความตื่นเต้นแล้วเขย่าแรง ๆ “พวกเรามาสืบสวนเป็นพี่น้องกันเถิด ว่าอย่างไร”

سابานเป็นพี่น้องหรือ

คำนี้กระทบใจคนหลายคน พวกเขาต่างก็มองหน้ากันเลิ่กลั่ก สวีจิงอวีแสดงรอยยิ้มที่หายไปนาน เขายกจอกสุราขึ้นชนกับจอกสุราของมู่เยียน พุดเนิบนาบด้วยเสียงทุ้มนุ่มว่า “ข้าเป็นพี่ใหญ่ อี้เจินอายุน้อยกว่าข้าหนึ่งปี จื่อเซวียนอายุสิบแปดปี ไม่ทราบว่ำน้องมู่ เจ้า...”

“ข้าอายุสิบเจ็ด” มู่เยียนยืนขึ้นพร้อมกับยกจอกสุราขึ้นนัยน์ตาเป็นประกาย การได้เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับพวกเขาเป็นสิ่งที่คาดเดาเอาไว้แต่แรก แต่นางไม่เคยคิดเลยว่า มู่หงจื่อเซวียนจะเป็นผู้เอ่ยนาม แล้วจึงมองทั้งสามคนด้วยรอยยิ้ม “พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม น้องสี่คารวะหนึ่งจอก!”

บทที่ 19 แผนการหาเงิน

หลังจากดื่มสุราและกินข้าวจนอิ่มหน้าแล้ว มู่เยียนก็นั่งสบายๆ ข้างหน้าต่าง พลองสนทนากับพวกเขาสามคน รัศมีความสดใสเปล่งประกายของนางทำให้หลิวอี้เงินและทุกคนตกตะลึงเป็นครั้งคราว

“น้องสี่ เหตุใดวันนี้ไม่เห็นมู่ถงน้องเจ้าเลย” หลังมองไปรอบๆ ห้อง มู่หรงจื่อเซวียนถามด้วยความสงสัย “เจ้าสองคนอยู่ด้วยกันตลอดไม่ใช่หรือ”

“ทำไม คิดถึงเขาหรือ” เลิกคิ้วมองมู่หรงจื่อเซวียนอย่างกระเซ้าเย้าแหย่ มู่เยียนไม่คิดว่าเขาจะหน้าแดงกับคำพูดของตัวเอง อดไม่ได้ที่จะหัวเราะลั่นอย่างเบิกบานใจ “ข้าส่งเขาไปทำธุระบางอย่าง ยามนี้น่าจะกลับมาแล้วกระมัง”

“ทำธุระหรือ” หลิวอี้เงินขมวดคิ้วหลังจากได้ฟังมู่เยียนพูด “คราวนี้เป็นคนโชคร้ายคนใดที่ไม่ได้ทำบุญ ถึงได้ถูกเจ้าเพ่งเล็ง”

“ดูฟ็รองพูดเข้า!” มู่เยียนม้มปากด้วยท่าทางเศร้าใจ หันหลังกลับแล้วเอนตัวฟังระเบียง “ที่ข้าฟังเสียงพวกเขา นั้นเป็นเพราะพวกเขาโชคดี หากเป็นคนธรรมดาข้าไม่สนใจหรอก!” ขณะที่พูดดวงตาก็ขยับไปมาตามการเคลื่อนไหวของฝูงชนที่แออัดบนถนน หลังจากเฝ้าดูอยู่ครู่หนึ่ง มู่เยียนก็กะพริบตาด้วยความสงสัย “ช่วงนี้มีอะไรเกิดขึ้นในเมืองหลวง เหตุใดจึงมีคนจากที่อื่นมาที่นี่มากมาย”

สวี่จิงอวีเดินไปดูข้างๆ มู่เยียน หรือตามองฝูงชนที่ชั้นล่าง จากนั้นก็ส่ายหน้าอย่างจนปัญญา “คนเหล่านี้ล้วนมาจากพรรคและสำนักต่าง ๆ ในยุทธภพ ได้ยินมาว่าเมื่อเร็วๆ นี้ หอจู้เชียนสังหารคนมีชื่อเสียงในยุทธภพไม่น้อย ทำให้เกิดความตื่นตระหนกในหมู่ผู้คน ข้าคิดว่าสาเหตุที่พวกเขามารวมตัวกันในครั้งนี้ เพื่อถกปัญหากันว่าควรจัดการสำนักชั่วร้ายนั้นอย่างไร กระมัง”

หอจู้เชียนกระนั้นหรือ

มู่เยียนกระตุกมุมปากขึ้นอย่างสนใจ มองไปยังฝูงชนที่อยู่ชั้นล่างอย่างตั้งใจ ยุทธภพ...นางจะเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยดีหรือไม่ หอจู้เชียนนั้นชั่วร้ายอย่างที่พวกเขาพูดจริงหรือ

มู่เยียนจมอยู่กับความคิดของตัวเองโดยไม่รู้ว่าสายตาของอีกสามคนจับจ้องอยู่ กระทั่งเสียงเคาะประตูดังขึ้น ทั้งสี่คนถึงค่อยตื่นจากภวังค์ของตน

มู่ถงผลักประตูเข้าไปในห้อง เมื่อเห็นชายสามคนในห้อง ก็กลืนคำว่า ‘พี่สาว’ ที่กำลังจะออกจากริมฝีปากนาง ยิ้มบาง ๆ แล้วพยักหน้าให้มู่เยียน “ข้าจัดการเรียบร้อยแล้ว”

“ลำบากเจ้าแล้ว” นางมองไปยังมู่ถงด้วยรอยยิ้มพึงพอใจ มู่เยียนรู้สึกที่ตัวเองหาผู้ช่วยได้ดี ระยะเวลาที่ประสิทธิภาพในการทำงานของเด็กคนนี้เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ เริ่มตามทันความคิดของนางได้เร็วขึ้น อีกไม่นานคงมีความสามารถโดดเด่นเป็นเอกได้แล้ว

มู่เยียนเหลือบมองหลัวอีเจิน สวีจิงอวี และมู่หรงจื่อเซวียนทั้งสามคนด้วยความเสียใจ นางเดินไปหามู่ถง แล้วเปิดประตูเตรียมจะจากไป “วันนี้ห้องสี่ยังมีธุระที่ต้องทำ เชิญท่านพี่ทั้งสามตามสบาย หากทุกคนพอมีเวลาค่อยพบกันใหม่วันพรุ่ง”

“ระวังตัวด้วย”

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง ในที่สุดสวีจึงอวี้ก็พูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา ทำให้หลิวอีเฉินกับมู่หรงจื่อเซวียนหันมามองเขาด้วยความรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย

แม้วันนั้นจะได้เห็นฉากต่อสู้ระหว่างมู่เยียนกับหวังยง รู้ว่าเขาไม่โดนคนธรรมดาทำร้ายได้ง่ายๆ แต่มู่เยียนกระทำการสิ่งใดโดยไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา และตอนนี้เมืองหลวงก็เต็มไปด้วยยอดฝีมือในยุทธภพ หากสู้กันจริงๆ ก็ยากที่จะบอกว่าผู้ใดจะชนะหรือแพ้

“ขอบคุณพี่ใหญ่ที่ห่วงใย” หลังจากโบกมือแล้วมู่เยียนก็เดินออกจากห้องโดยไม่หันหลังกลับ เดินมุ่งหน้าไปยังบ้านบนเขาของผิงฝาน เมื่อเดินผ่านผู้คนในชุดแปลกตา มู่เยียนก็อารมณ์ดี ตอนนี้อยุทธภพกำลังวุ่นวาย ไม่แน่ว่านี่อาจเป็นโอกาสให้นางสร้างรายได้

แม้ตอนนี้จะได้เป็นเจ้าของหอจួយวั้นแล้ว ผิงฝานก็แสดงเจตจำนงชัดเจนว่าต่อไปจะทำงานให้นาง นอกจากนี้ยังมีพี่น้องเกือบหนึ่งร้อยคนจากหวังยงที่มารวมด้วย แต่หากต้องการบรรลุเป้าหมาย คนเหล่านี้ก็ยังห่างไกลจากคำว่าเพียงพอ เงินที่ได้รับจากหอจួយวั้นไม่พอเลี้ยงทุกคน หากต้องการหาเงิน วิธีปกติ

ตามทำนองคลองธรรมนั้นใช้ไม่ได้ และตัวนางมู่เยียนก็ไม่เคย
เป็นคนที่ทำถูกต้องตามหลักทำนองคลองธรรมอยู่แล้ว

คนทั้งหมดในหอจู้ยววินถูกแทนที่ด้วยคนของตัวเอง
ผิงฝานยังได้เลือกยอดฝีมืออยู่กับเขาส่วนหนึ่งด้วย เพื่อ
เตรียมการสำหรับเปิดสำนักคุ้มภัย เช่นนั้นจะจัดการกับคน
ที่เหลืออย่างไรดี

นัยน์ตาอิมครึมของมู่เยียนมองไปยังร้านค้าทั้งสองฟาก
ถนนอยู่ตลอดเวลา ทันใดนั้น ดวงตานางก็พลันสว่างขึ้น รอยยิ้ม
ชั่วร้ายค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า

บทที่ 20 ตกอยู่ในอันตราย

“อา...” มู่หรงจื่อเซวียนร้องอย่างเสียดายขณะที่นั่งเอกเขนกข้างหน้าต่าง มองร่างของมู่เยียนกับมู่ถงค่อยๆ จากไป แล้วจึงละลายตาอย่างไม่เต็มใจ “พวกเขาต้องมีเรื่องน่าสนุกอยู่แน่ๆ ...”

มู่หรงจื่อเซวียนกลอกตามองหน้าอีกสองคนด้วยสายตาละห้อย จู่ๆ ก็บังเกิดความคิดบางอย่าง “พี่ใหญ่ พี่รอง พวกท่านไม่สนใจเรื่องของน้องสี่หрокหรือ จนถึงตอนนี้พวกเราก็ยัง 모르ว่าเขาพักอยู่ที่ใด! หรือจะให้... ข้าจะส่งคนไปสืบเรื่องของเขา”

หลิวอี้เฉินกับสวีจิงอวีต่างหันมามองหน้ากัน ไม่พยักหน้าเห็นด้วย แต่ก็ไม่ได้คัดค้านเช่นกัน

เกี่ยวกับเรื่องของมู่เยียน พวกเขายังคงไม่เข้าใจและสนใจใคร่รู้ แต่ในเมื่อسابานเป็นพี่น้องกันแล้ว ดูเหมือนว่าไม่ควรใช้วิธีนี้สืบเรื่องของอีกฝ่ายอย่างลับๆ นอกจากนี้มู่เยียนยังไม่ใช่คนที่จะยอมให้โดนสืบได้ง่ายๆ

มูหรงจื่อเซวียนขมวดคิ้วมองทั้งสองคนที่เจียบงัน รู้สึก
อึดอัดตันใจอย่างมาก จึงเดินไปมาด้วยความเบื่อหน่าย และ
ลอบตัดสินใจเองเจียบ ๆ ในเมื่อพวกเขาไม่ยากสืบ เช่นนั้น
เขาก็จะเป็นคนรับผิดชอบด้วยตัวเองก็ได้!

มูเยียนหนึ่งอยู่บนเก้าอี้ หลังจากฟังรายงานของผิงฝานแล้วก็
พยักหน้าด้วยรอยยิ้มบาง กวาดตามองทั่วทุกคนในห้อง หยิบ
ตัวเงินหลายใบออกมาจากอกเสื้อมาวางไว้บนโต๊ะ

“เอาเงินเหล่านี้ไปใช้ก่อน อย่าเอาเปรียบพี่น้องข้างหลัง
ข้ามูเยียนสัญญาว่าตราบใดที่ข้ามีข้าวกิน ข้าจะไม่ยอมให้
พวกเจ้าต้องอดตาย”

ทันใดนั้นอยู่ ๆ มูเยียนก็นึกอะไรขึ้นได้ เดินเข้าไปหา
ผิงฝาน โนมตัวเข้าไปใกล้หูและกระซิบสั่ง เห็นเพียงแต่ว่า
ดวงตาของผิงฝานเบิกกว้างด้วยความไม่เชื่อ สบตามูเยียนอย่าง
สงสัย “เจ้าแน่ใจหรือ”

“แน่ใจ” มูเยียนพยักหน้าโดยไม่ลังเล แล้วเดินออกจาก
ประตูด้วยใบหน้าเป็นรอยยิ้ม “ช่วงนี้เจ้าก็ตรวจสอบไปก่อน ว่า

ที่นั่นมีของมากเท่าไร? ควรค่าพอให้เข้าไปหาเขาหรือไม่
อีกสามวันให้หลังข้าจะมาหาเจ้าเอง”

ผิงผานขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วมองตามแผ่นหลังของ
มู่เยียน สายหน้าอย่างช่วยไม่ได้ เจ้าเด็กคนนี้เป็นเหมือนลูกวัว
แรกเกิดที่ไม่กลัวเสือ ถึงกับกล้าไปข้องแะกับคนผู้นั้น นั่นเป็น
สิ่งที่ตัวเขาเองไม่กล้าแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำ

เดินช้าๆ ไปตามเส้นทางเล็กๆ ที่มีต้นไม้เรียงรายสอง
ข้างทาง มู่ถงลอบมองมู่เยียนที่ดูท่าทางอารมณ์ดี นางแม่ม
ริมฝีปากและถามอย่างระมัดระวัง “ท่านพี่ วันนี้พวกเรายังจะ
กลับไปค้างคืนที่หอจួយหรือไม่?”

“ไม่ วันนี้พวกเราจะกลับจวนอ๋อง” เมื่อนึกถึงหน้าของ
เซี่ยอี้เฟิง ดวงตาของมู่เยียนพลันหม่นแสงลง

แม้ช่วงนี้นางจะเล่นมากเกินไปหน่อย แต่นางก็รู้ว่า
บางเรื่องไม่สามารถเปิดเผยมากเกินไป หากไม่กลับจวน
วันเดี๋ยวก็ไม่กระไรนัก แต่หากนานวันเข้า คงเลียงไม่ได้ที่
คนตาดีจะสังเกตเห็นเข้า ยิ่งไปกว่านั้นนางยังเป็นเหมือน
หนามยอกอกขายารองทั้งสองคน

ในยุคสมัยโบราณที่ให้ความสำคัญกับบุรุษหมางเมินสตรี
เช่นนี้ หากต้องการบรรลุนานใหญ่ นางยังต้องใช้เวลามาก...

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในจวนอ๋องเซีย มู่เยียนกับมู่ถงรู้สึกได้
ถึงไอสังหารพุ่งมาจากด้านหลัง ทั้งสองรีบเบี่ยงตัวหลบลูกธนู
ทันที มู่เยียนมองเจ้าของลูกธนูด้วยสายตาเย็นชา สมอง
ประมวลผลอย่างรวดเร็ว นางก้าวไปข้างหน้าสองก้าวแล้วถาม
น้ำเสียงเฉียบขาด “ผู้ใดส่งเจ้ามา!”

“เซียอี้เฟิง” หลิวอี้ผู้ไม่เคยกลัวเรื่องใหญ่มองมู่เยียน
ที่อยู่ตรงหน้าด้วยความพึงพอใจ และโยนความผิดทั้งหมด
ไปให้เซียอี้เฟิงโดยไม่รีรอ “เขาสั่งให้ข้าฆ่าเจ้า”

ฆ่านางเช่นนั้นหรือ

นัยน์ตาแสดงเจตนาฆ่า มู่เยียนเหลือบมองบ่าวรับใช้
ที่ซ่อนตัวดูความครึกครื้นอยู่ไม่ไกล จากนั้นมองไปที่หญิงสาว
ที่ยืนยิ้มอยู่ตรงหน้า กลับตาลปัตรนึกอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เบือน
หน้าหนีอย่างดูถูกเหยียดหยาม

เป็นความจริงที่เซียอี้เฟิงโกรธนางและต้องการฆ่านาง
แต่เขาไม่มีวันทำเรื่องบ้าบิ่นอย่างเช่นส่งคนมาฆ่านางในจวน

กลางวันแสดๆ เช่นนี้ และหากเขาต้องการฆ่านาง เกรงว่าคน
สารเลวเชี้ยอีเฟิงคงมาจัดการนางด้วยตัวเองแล้ว คงไม่มอบนาง
ให้ผู้อื่นแน่นอน ดังนั้นนางจึงไม่เชื่อ

“อ้า” เมื่อเห็นมู่เยียนที่หันหลังกลับไปโดยไม่สนใจนาง
หลิวอี้ฮียืนงงนออยู่ที่เคยอย่างไม่อยากจะเชื่อ นางได้ยืนยันว่า
เชี้ยอีเฟิงต้องการฆ่านาง แล้วยังจะใจเย็นได้อีกหรือ

เชียวจื่อแล้วเดินออกมาจากความมืดด้วยรอยยิ้มขมขื่น
เอื้อมมือเหนี่ยวร่างของหลิวอี้ฮียามาสู่อ้อมกอด วันนี้นางไม่
สังเกตเห็นท่าทางขุ่นมัวของเชี้ยอีเฟิงหรือไร ยังจะกล้าหาเรื่อง
ราชสีห์ให้เป็นที่รำคาญใจอีก...

บทที่ 21 คาคเตอาารมณไม้ได้

เซียอี้เฟิงมองไปที่มู่เยียนสองคนพี่น้องที่ผลักประตูเข้ามาอย่างไม่แยแส แล้วยิ้มเยาะ “ยังกล้ากลับมาอีก”

“ไฉนจึงจะไม่กล้า” ตกใจกับไฉเยินอันหนาวเหน็บที่เซียอี้เฟิงปล่อยออกมาจนชะงักไปชั่วขณะ ทว่ามู่เยียนเรียกสติกลับคืนได้ภายในพริบตา โบกมือให้มู่ถงกลับไปห้องของนางก่อน จากนั้นจึงเดินไปหาเซียอี้เฟิงอย่างยั่วยุ พุดอย่างเฉยเมย “ท่านอ๋อง ท่านไม่เขียนหนังสือหย่าให้ข้า จวนอ๋องเซียแห่งนี้เป็นบ้านของมู่เยียน เหตุใดข้าจึงจะไม่กล้ากลับมาเล่า”

บ้านหรือ

เซียอี้เฟิงมองหน้ามู่เยียนที่อยู่ตรงหน้าเขาด้วยสายตาดุตัน ไม่ได้ซ่อนเร้นความโกรธเลยแม้แต่น้อย สตรีผู้นี้หยิ่งผยองเกินไปแล้ว

มู่เยียนจับจ้องอากัปกิริยาของเซียอี้เฟิงที่อาจโจมตีนางได้ทุกเมื่ออย่างระแวดระวัง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงคาคเตอา

อารมณ์ของเขาได้ยากเช่นนี้ ก่อนหน้านี้ยังบอกกับนางเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะทำอะไรก็ได้ ไปที่ใดก็ได้ ตราบใดที่นางมีความสุข เพราะเหตุใดเล่า ตอนนี้เริ่มเสียใจภายหลังแล้วหรือ

“เจ้าต้องการอะไรกันแน่” ลูกขึ้นยืนเผชิญสายตากับมู่เยียน เชียอี่เฟิงค่อยๆ ก้าวเข้ามาที่ละก้าว “สถานะ ความมั่งคั่งรุ่งเรือง ทั้งหมดในตอนนี้ยังไม่พอใจเจ้าอีกหรือ ข้าที่เป็นถึงฮ่องกั๊บลับไม่สามารถมอบสิ่งที่เจ้าต้องการได้อีกหรือ! หรือทั้งหมดที่เจ้าทำก็เพราะอยากจะยั่วให้ข้าโกรธ จะได้ไปจากข้าได้ง่ายๆ”

ปรายตามองกำแพงข้างหลังที่เข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ มู่เยียนจมอยู่ในความคิดทันใด มองไปยังเซียอี่เฟิงด้วยแววตาไม่ต่อต้านทว่าไม่ถ่อมตัว “ท่านต้องเป็นคนพูดเอง ตราบใดที่ข้าต้องการ ตราบใดที่ข้ายินยอม ท่านจะยอมข้าทุกอย่าง”

“ถูกต้อง” เชียอี่เฟิงพยักหน้าอย่างสงบเยือกเย็น มองมู่เยียนด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย “แล้วสิ่งที่เจ้าต้องการคืออะไร”

“ข้า...ข้าต้องการคนครองคู่เพียงหนึ่งเดียวชั่วชีวิต ท่านให้ข้าได้หรือไม่” มู่เยียนกล่าวด้วยแววตาไม่แยแส หันไป

มองเขี่ยอ๊เฟิงด้วยรอยยิ้มดูหมิ่น “ในเมื่อท่านอ่องไม่รักข้า แล้วเหตุใดต้องทรมานตัวเองด้วย รังมู่เยียนไว้เป็นประกันท่าน ทุกวันกระนั้นหรือ การให้ข้าจากไปจะลำบากเช่นไร...”

คนครองคู่กันเพียงหนึ่งเดียวชั่วชีวิต...

เมื่อได้ฟังคำพูดของมู่เยียน เขี่ยอ๊เฟิงก็ตะลึงงัน นัยน์ตาลึกล้ำไรขอบเขตและไรซึ่งจุดขัดแย้ง

ภายในห้องเจียบเชียบ บรรยาการน่าอึดอัด ทั้งสองต่างนิ่งเงียบไม่ปริปากเอ่ยคำใด ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน เวลาค่อยๆ ผ่านไปอย่างเชื่องช้า มู่เยียนหลุบตาลง รอยยิ้มขมขื่นจนปัญญาค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก คำว่าความรัก ความรู้สึกนี้ ไม่ว่าจะเป็นชีวิตที่ผ่านมาหรือชีวิตนี้ล้วนถูกกำหนดให้ไว้ร้าวส่นากับนาง

เขี่ยอ๊เฟิงสามารถให้นางได้ทุกอย่าง สร้างชื่อเสียงให้ให้สมบัติ ให้ทุกสิ่งทีสตรีอื่นต้องการ ยกเว้นแต่ความรักเท่านั้น น่าเสียดายที่แม้เขาจะไม่ให้สิ่งเหล่านั้น แต่นางมู่เยียนก็สามารถหามาได้ด้วยตัวเอง ชื่อเสียงที่ควรมี ความมั่งคั่งที่สมควรได้รับ

ตลอดจนถึงของที่ควรเป็นของนาง นางจะหามาโดยไม่ขาด
สำหรับนาง บุรุษเป็นเพียงสิ่งประดับประดาที่มีหรือไม่มีก็ได้

“บังอาจ! พวกเจ้าเป็นผู้ใดกัน!”

เสียงการต่อสู้ด้านนอกประตูปลุกคนทั้งสองในห้องให้ตื่น
จากภวังค์ เมื่อได้ยินเสียงของมู่ถง มู่เยียนก็ขมวดคิ้ว นางเบี่ยง
ตัวหลบร่างของเซี่ยอี้เฟิง ผลักประตูเปิดออก แล้วมอง
สถานการณ์ภายนอกอย่างเคร่งเครียด

เขามองด้านหลังของมู่เยียนอย่างตกอยู่ในภวังค์
จนกระทั่งเห็นร่างสองร่างที่พุ่งเข้ามาหานาง นัยน์ตาของ
เซี่ยอี้เฟิงก็เป็นประกายเยือกเย็น เขาหันกลับมาหยิบแส้มา
ที่แขวนอยู่บนผนัง ทันทีที่ขยับตัว ร่างของเขาก็เคลื่อนไปบังร่าง
ของมู่เยียนไว้แล้ว

“บังอาจนัก กล้าบุกเข้ามาในเขตของข้า” เขาพูดโดยที่
ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มล้อเล่น เซี่ยอี้เฟิงกระโดดออกไป
ผลักมู่ถงที่กำลังต่อสู้กับคนสามคนให้กลับไปอยู่ข้างๆ มู่เยียน
ส่วนตัวเขาจรดฝ่าเท้าลงอย่างปลอดภัย มองหน้าผู้สวมหน้ากาก
สามคนตรงหน้า “ผู้ใดส่งพวกเจ้ามาที่นี่”

พวกเขาเหลือบมองหน้ากัน และเห็นว่าชายชุดดำสองคน ข้างหน้าทะยานเข้าไปต่อสู้กับเชยอี้เฟิง ในขณะที่อีกคน หันกลับมาและวิ่งไปหาหมู่เยียนที่ยืนอยู่ที่ประตู ทำให้เชยอี้เฟิง ที่คิดว่าพวกเขาจะโจมตีงานตัวเองรู้สึกตกตะลึงไปชั่วขณะ

เชยอี้เฟิงจับศีรษะคนหนึ่งไว้ได้ตอกแล้วบิดอย่างแรง ก่อนจะเดินไปหาหมู่เยียนทันทีโดยไม่สนใจชายชุดดำอีกคนที่ไล่ตามอยู่

“อยู่ให้ห่างจากนาง!” น้ำเสียงไร้ซึ่งความอบอุ่น เชยอี้เฟิง เป็นเหมือนสัตว์ร้ายก็ไม่ปาน ทำให้คนกลัวจนตัวสั่นสะท้าน ทันทีที่คำพูดจบลง ก็มีเสียงดัง ‘เผียะ’ แล้มาในมือของเขาฟาด ไปหน้าชายชุดดำที่กำลังพุ่งเข้ามาอย่างแรง ทันใดนั้นหน้ากาก ก็ถูกกระชากออก ทิ้งรอยเลือดเป็นทางยาวไว้บนใบหน้า

สายตาของเชยอี้เฟิงฉายแววเยียบเย็น คำว่าผมของศัตรู แล้วใช้มือข้างเดียวสับไปที่ลำคอของศัตรูอย่างแรงโดยไม่คิดอะไรมากนัก

หมู่เยียนยืนนิ่งงันอยู่ที่เดิม คอยเฝ้าดูทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เจียบๆ นางไม่คิดว่าเชยอี้เฟิงจะมีวรยุทธ์เก่งกาจถึงเพียงนี้ หาก

กล่าวว่าวรยุทธ์ของมู่ถงเก่งกาจถึงขั้นเป็นยอดฝีมือแล้วล่ะก็
เช่นนั้นเซียอี้เฟิงผู้นี้...

“ท่านอ๋อง!”

เซียวจื่อลั่วที่รีบรุดเข้ามาดูสถานการณ์ในที่เกิดเหตุ
ภายหลัง เขาถอนหายใจอย่างดำหนิตัวเอง แล้วรีบจัดการกับคน
ที่เหลื่ออย่างรวดเร็ว จากนั้นคุกเข่าข้างหนึ่งข้างๆ เซียอี้เฟิง
“ข้าน้อย...”

“ถอยไป”

ก่อนที่จะเซียวจื่อลั่วจะพูดจบ เซียอี้เฟิงก็โยนศพนในมือ
ลงกับพื้นด้วยสีหน้าทะมึน ไม่กล่าวอะไรอีก ดึงข้อมือของมู่เยียน
และหายไปจากสายตาของทุกคนอย่างเย็นชา

บทที่ 22 เสือดาวหิมะ

มู่เยียนเดินตามหลังเซี่ยอี้เฟิงด้วยสีหน้าเฉยเมย ไร้ความรู้สึก นางพยายามดิ้นรนดึงข้อมือออกจากการจับกุม ของเขาหลายครั้ง เพียงแต่เมื่อเผชิญหน้ากับบนถนนแคบๆ ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าย่อมชนะ ครั้นเห็นว่าการดิ้นรนไร้ผล นางจึงทำได้เพียงเดินตามเขาอย่างช่วยไม่ได้

มู่เยียนเหลือบมองใบหน้าเย็นชาของเซี่ยอี้เฟิง กลอกตาด้วยความโกรธ เมื่อนึกถึงฉากที่เพิ่งเกิดขึ้น นางก็ได้แอบตัดสินใจอยู่ในใจแล้วว่า จะต้องไปจากเขาให้เร็วที่สุด เซี่ยอี้เฟิง บุรุษผู้นี้อาจรับมือได้ยากกว่าที่คิด

มู่เยียนหันหน้ามองเส้นทางที่มีต้นไม้อเรียงราย นางค่อยๆ ขมวดคิ้วมุ่น

ไม่ใช่ว่านางไม่เคยมาที่นี่มาก่อน แต่ว่าเหตุใดยิ่งเดิน ยิ่งรู้สึกเหมือนจะผิดทางขึ้นเรื่อยๆ ...

ผ่านป่าไผ่ เดินวนไปตามทางเดิน วกไปวนมา ในที่สุดสวนอันกว้างใหญ่ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า สวนนั้นมีการจัดแต่งอย่างประณีตและสวยงาม ปวงบุปผชาติต่างแดนทุกชนิดปลูกไว้ตามสองข้างทางเดินในสวน กลิ่นหอมสดชื่นโชยกรุ่นปะทะใบหน้าและจมูก ผ่านดอกไม้ไปก็เป็นบ่อน้ำพุร้อนที่อยู่ลึกเข้าไปในสวน นั้นทำให้มู่เยียนรู้สึกประหลาดใจและมีความสุขโดยไม่รู้ตัว ในจวนอ่องเซี่ยยังมีสถานที่ที่สดชื่นและสง่างามเช่นนี้อยู่ด้วย อีกทั้งนางยังไม่เคยรู้มาก่อน

“เฟิง”

ครั้นได้ยินเสียงผีเท้า หลิวอี้ก็เงยหน้าขึ้น แต่ไม่นึกว่าจะได้เห็นคนที่ไม่คาดคิดมาก่อน

หลิวอี้ลุกขึ้นเดินไปหาเซี่ยอี้เฟิง มองเขาที่ไรซึ่งรอยยิ้มเช่นยามปกติ แล้วมองมู่เยียนที่อยู่ข้างๆ ไม่ได้พูดอะไรมากนักางไม่เคยเห็นเซี่ยอี้เฟิงมีท่าทางเช่นนี้มานานหลายปีแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น”

“จื้อล้วยยังอยู่ในจวน ข้ากับเยียนเอ๋อร์มีธุระบางอย่างเจ้าออกไปก่อนเถิด”

หลังจากปล่อยมือของมู่เยียนแล้ว เชี่ยวอี้เฟิงก็เดินไปได้
ต้นเหมย ค่อยๆ นั่งลงใต้ต้นไม้ เงยหน้าขึ้นด้วยแววตาเหนื่อยล้า
ผลิย้มบางๆ

เมื่อได้ยินchiewอี้เฟิงออกคำสั่งไล่แซกอย่างตรงไปตรงมา
เช่นนี้ หลิวอี้ก็เบ้หน้า เดินไปด้านหลังของมู่เยียนด้วยรอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์ กะพริบตาให้นางอย่างมีนัยแอบแฝง แล้วจากนั้น
ก็หายไปจากสายตาของทั้งสองคนอย่างรวดเร็ว นี่ไม่ถึงเลยว่า
เขาจะพานางมาที่นี่...

เขามองไปที่มู่เยียนด้วยสายตาเป็นประกายเอ่อล้น
chiewอี้เฟิงนั่งอยู่ที่นั่นโดยไม่เอื้อนเอ่ยคำใด สังเกตมู่เยียนที่ดู
รำคาญใจอย่างเจิบๆ รอยยิ้มค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก
ของเขา

สังเกตสภาพแวดล้อมโดยรอบที่นางอยู่ มู่เยียนคอย
ระวังchiewอี้เฟิงไว้ สำหรับchiewอี้เฟิงผู้นี้ ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกัน
นางรู้ว่าเขามีจุดประสงค์ของตัวเองในทุกสิ่งที่กระทำ และ
จุดประสงค์ที่เขาพานางมาที่นี่ในวันนี้คืออะไร!

บุรุษผู้นั้นเหลือบมองนางยิ้มๆ ราวกับคนโง่ ไม่ใช่คนที่แสดงท่าทางอึดครึ้มประหนึ่งพยัพเมฆเหมือนเคย มู่เยียนถอนหายใจ กำลังคิดที่จะถามว่าเขามีเป้าหมายอะไรอยู่กันแน่ ทว่าโสตประสาทที่ว่องไวของนางกลับได้ยินเสียงผิดปกติบางอย่าง

มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย แล้วค่อยๆ หมุนตัวไปรอบๆ เมื่อเห็นสัตว์ประหลาดขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า ไม่สามารถควบคุมลมปราณได้ นางเริ่มโศก ดวงตายังคงจ้องไปที่เสือดาวเผือกที่มีสีขาวราวกับหิมะอย่างไม่อยากจะเชื่อ มองเจ้านั้นอย่างสามชخمเข้ามาหาที่ละก้าว มู่เยียนกัดฟันเตรียมพร้อมต่อสู้กับเจ้าตัวนั้นอย่างสิ้นหวัง

เซี่ยอี้เฟิงที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ มองมู่เยียนที่มีท่าทีหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัดแต่แสร้งทำเป็นเข้มแข็ง เขายิ้มช้าๆ ในห้วงเวลานั้นเอง รอยยิ้มที่เป็นธรรมชาติที่ระดับอยู่บนริมฝีปากของเขาก็ทำให้มู่เยียนที่กำลังจ้องมองเขาด้วยความโกรธพลันตกตะลึงพริ้งเพริดไปชั่วขณะ เสือดาวหิมะตัวเชื่องก็ฉวยโอกาสนั้นชนมู่เยียนจนล้มลงกับพื้น

บทที่ 23 เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่

ดวงตาทั้งคู่เบิกตากว้าง มองเสือดาวหิมะที่สะบัดตัวเองลงไป
ที่พื้น มู่เยียนที่นอนแผ่ราบอยู่บนพื้นกัณฑ์กรอด แล้วขมวดคิ้ว
พุ่งเข้าไปโจมตีเจ้านั้น แต่เสือดาวหิมะตัวนั้นกลับหลบหลีกได้
อย่างคล่องแคล่ว จากนั้นก็จู่โจมใส่นางอีกครั้ง วิงกระโจนชนร่าง
ของมู่เยียนกลับไปกลับมา ไม่เหมือนต้องการเอาชีวิตรอด แต่
เหมือนแมวเล่นกับหนูอย่างไรอย่างนั้น

เซี่ยอีเฟิงที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ห่อหุ้มตามองเหตุการณ์ทั้งหมด
อดรู้สึกประหลาดเสียมิได้

สัตว์ตัวนี้เป็นสัตว์เลี้ยงที่เขาได้รับมาโดยบังเอิญเมื่อ
หลายปีก่อน แม้จะรู้ว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา เจ้านั้นจะไม่กล้าทำ
อันตรายมู่เยียน แต่ตลอดหลายปีที่ผ่านมา นอกจากตัวเขาเอง
แล้ว เจ้านั้นยังไม่ยอมอนุญาตให้หิ้วอ้อผู้ที่ทิ้งให้อาหารและ
น้ำดื่มเข้าใกล้ ทว่าตอนนี้กลับเล่นกับมู่เยียนได้อย่างมีความสุข

ความคิดสับสนอย่างช้าๆ มู่เยียนค่อยๆ ตระหนักว่า
เสือดาวหิมะที่โจมตีนางดูไม่ปกติ ครั้นพิจารณาดูอีกครั้ง

สวนแห่งนี้เป็นอาณาเขตของเชยอีเฟิง และสัตว์ที่ปรากฏที่นี่... หลังจากหยุดครุ่นคิดอยู่นั้น มู่เยียนก็ถูกเสือดาวชนจนล้มลงกับพื้นอีกครั้ง คิดในใจว่าแม้จะตายกลายเป็นผีก็จะไม่ปล่อยเชยอีเฟิงไป นอนบนพื้นแล้วสบตาเขาด้วยแววตาทะมึนราวกับพยับหมอก คนโรคจิตคนนี้ถึงขั้นเก็บสัตว์เลี้ยงอันตรายไว้ในจวนต้องเชยเชยวรี!

เชยอีเฟิงยอมรับสายตาคมกริบที่มู่เยียนจ้องมองมาอย่างสงบ ผิวปากเบาๆ อย่างรวดเร็ว เรียกเสือดาวให้ไปหาที่ไต่ต้นไม้ จากนั้นเดินไปหยุดอยู่ข้างๆ มู่เยียนด้วยรอยยิ้มโน้มนัษระลงมองหน้าของนาง “เยียนเออร์ คินนี้เราจะค้างคินที่นี้”

“ไม่เอา”

มู่เยียนปฏิเสธเชยอีเฟิงโดยไม่แม้แต่จะคิด ยังไม่ต้องเอ่ยถึงจุดประสงค์ที่เขาพานางมาที่นี่เลย แค่ให้นางอยู่กับบุรุษที่คาดเดาอารมณ์ไม่ได้เช่นนี้ในค้ำคินอันยาวนาน นางไม่สามารถรับประกันได้ว่าเขาจะทำอะไรกับตัวเอง แม้มู่เยียนจะไม่สามารถเรียกตัวเองได้ว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่นางไม่ต้องการมี

ความสัมพันธ์ทางกายกับเซี่ยอี้เฟิงอย่างแนบแน่น เพราะมีแต่จะทำให้ห่างออกจากจวนอ๋องเซี่ยไต้ยากยิ่งขึ้น

เซี่ยอี้เฟิงผู้ซึ่งมองทะลุความคิดของมู่เยียนได้ จู่ๆ เขาแสดงท่าทีไร้เดียงสา นั่งบนพื้นหญ้าอย่างน่าสงสาร ตูมู่เยียนลุกขึ้นยืนอย่างทำตัวห่างเหินรักษาระยะห่างจากเขาอย่างระมัดระวัง จึงเบะปากพร้อมกับกล่าวว่า “คนที่เสียเปรียบอาจไม่ใช่ฮุยหนิงคนเดียวหรอกมัง หากเจ้าแอบบุกรุกเข้ามาหาตึกๆ ดื่นๆ ข้าจะทำเช่นไร”

มุมปากของมู่เยียนกระตุก นางหายใจเข้าลึกๆ แล้วหลับตาลง สงบจิตใจเพื่อลดความปรารถนาที่อยากเอาชนะเขา “หากกลัวเสียเปรียบก็กลับจวนอ๋องเซี่ย อยู่กับคนละห้องปลอดภัยกว่าที่นี่อีก!”

“ข้าไม่เอา” เซี่ยอี้เฟิงนอนดินพละ่านอย่างเด็กๆ เงยหน้ามองเมฆสีขาวยนท้องฟ้า พุดด้วยแววตาคลุมเครือ “จะมีคนร้ายมาพาเจ้าไป...”

หลังจากได้ยินคำพูดของเซี่ยอี้เฟิง มู่เยียนก็ตกใจพาตัวเองไปกระนั้นหรือ

เมื่อนึกถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ความคิดก็ค่อยๆ
กระจ่างขึ้น หรือว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของมือสังหารในจวนนั้น
คือเพื่อจัดการนาง

“เยียนเออร์” มองตามู่เยียนด้วยแวตาลึกล้ำ เชียอีเฟิง
ยิ้มอย่างเฉื่อยชาว่า “ข้าไม่เข้าใจ เจ้าไม่อยู่บ้านดูแลลูกปรนนิบัติ
สามีที่จวนอ่องเชี่ยของข้า แต่กลับอยากตระเวนไปข้างนอก
ไม่เห็น้อยหรือ ข้าเป็นถึงท่านอ่องแห่งจวนอ่องเชี่ย จะรังเจ้าไว้
ไม่ได้เลยเชียวหรือ”

“สตรีต้องอยู่บ้านดูแลลูกปรนนิบัติสามีเท่านั้นหรือ”
มู่เยียนมองท่าทางอวดดีของเชียอีเฟิง ก่อนจะหัวเราะหึๆ
“เชียอีเฟิง บางทีท่านอาจเป็นคนดีสำหรับสตรีอื่น แต่สิ่งที่ท่าน
ปฏิบัติต่อข้า ท่านกลับไม่ใช่คนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับข้า
การจะอยู่เคียงข้างผู้ใดอย่างสงบนั้น ข้าคิดว่าข้าคงทำไม่ได้
สิ่งที่ท่านให้ข้า ถึงแม้ไม่ต้องอาศัยท่าน ข้าก็สามารถหามาได้
ถึงไม่พึงพาผู้ใดข้าก็สามารถมีชีวิตที่ดีได้ และ...”

“และ” เขาพูดตามคำพูดของมู่เยียน ดวงตาของเชียอีเฟิง
ค่อยๆ ฉายแววเย็นชา “และอย่างไร”

“และระหว่างข้ากับท่านไม่มีความรักต่อกัน ข้าคิดว่าท่าน น่าจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าผู้ใด แต่งบังคับสุกไรรสหวาน เหตุใดท่าน อ้องถึงต้องทรมานตัวเองด้วยเล่า”

แต่งบังคับสุกไรรสหวาน...

ยกมูมปากขึ้นอย่างประชดประชัน เหลือบมองสตรีที่บอกว่าเขาไม่มีความรัก นึกถึงใบหน้าของนางที่เคยเชื่อฟังเขาในใจ เขียอีเฟิงรู้ว่านางไม่ใช่ผู้เยียนคนนั้นอีกต่อไป

“เจ้าเป็นผู้ใดกันแน่”

บทที่ 24 จุดประสงค์ที่แท้จริง

“ข้าเป็นผู้ใดนะหรือ” มู่เยียนทวนคำถามของเซียอี้เฟิงเบาๆ ดวงตานายแววสีนหวั่ง “ข้าก็แค่มู่เยียนที่ตายไปแล้วครั้งหนึ่ง และไร้หัวใจเท่านั้น”

มู่เยียนที่ตายไปแล้วครั้งหนึ่ง...

ดวงตาเคร่งขรึมและครุ่นคิดเกี่ยวกับคำตอบของมู่เยียน เซียอี้เฟิงไม่เชื่อว่าคนผู้หนึ่งจะสามารถเปลี่ยนไปได้มากมายเท่านี้ แต่หากนางไม่ใช่สตรีขี้ขลาดคนนั้น แล้วสตรีที่เขาสุ่มมา แต่งงานด้วยอย่างถูกต้องจะเป็นผู้ใดได้เล่า

ขณะมองเซียอี้เฟิงที่เงิบงัน มู่เยียนก็วางแผนในใจ ไม่หยุด หากบอกทุกอย่างทั้งหมดให้เขาทราบ มีโอกาสที่ชายคนนี้จะเกรี้ยวกราดเป็นก็ส่วน

“เซียอี้เฟิง” เรียกชื่อเขาขัดถ้อยขัดคำ ดวงตาของมู่เยียนเป็นประกาย “ที่ท่านแต่งงานกับข้าเพื่อจุดประสงค์อะไรกันแน่ ท่านต้องการอะไรกันแน่ ชื่อเสียงรึ ความเจริญรุ่งเรืองรึ แต่ท่าน

ก็ไม่ขาดสิ่งเหล่านี้ หรือว่าท่านมีจุดประสงค์อื่นที่ไม่อยากให้ผู้ใดรับรู้”

“ข้าจะมีจุดประสงค์อันใดได้ ข้าอยากแต่งงานกับเจ้า จึงแต่งเจ้าเข้าจวนมากี่เท่านั้น” นัยน์ตาของเขาฉายแววไม่เดียงสา เชียอีเฟิงมองไปที่มู่เยียนด้วยรอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เรื่องบางเรื่องฮุยหนออย่าเอ่ยเกินจริงจะดีกว่า”

“ไม่น่าเชื่อกระนั้นหรือ” มู่เยียนเลิกคิ้ว มู่เยียนถาม เชียอีเฟิงกลับไปว่า “หากข้าบอกว่าข้าสามารถช่วยให้ท่านบรรลุเป้าหมาย เป็นแรงสนับสนุนช่วยเหลือท่านได้ เช่นนั้นท่านอ้องควรให้รางวัลข้าถึงจะถูกมิใช่หรือ”

เมื่อเชียอีเฟิงฟังคำพูดยั่วยุและจองหองของมู่เยียนแล้ว เขาก็หลุบตาลงอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “สตรีที่ฉลาดเกินไป ไม่น่าดึงดูด เยียนเออร์ เจ้าทำตัวโง่เขลาบ้างก็ได้ ทำเช่นนั้นถึงจะเป็นที่ชื่นชอบของข้า”

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำของท่านอ้อง มู่เยียนจะจำไว้!”

มู่เยียนกลอกตาใส่เชียอีเฟิง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินหนี คนที่นอนอยู่ใต้ต้นไม้ ในเมื่อเขาไม่ต้องการ ไม่ว่าตัวเองจะพูด

ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ ถึงยามนั้นนางค่อยใช้เวลาไปตรวจสอบ
ยังสนุกเสียกว่า

เมื่อมองมู่เยียนที่กำลังนอนหลับตาอย่างเตรียมพร้อมที่
จะนอนอยู่บนเตียง ริมฝีปากของเซี่ยอี้เฟิงก็ผลิยิ้มอย่างอดไม่ได้
นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มเต็มไปด้วยรอยยิ้มเช่นกัน ไม่นึกเลยว่า
เบ๊ยที่เจอในยามนั้นจะน่าสนใจได้ถึงเพียงนี้...

ทำทั้งสองขยับเบาๆ และก่อนที่มู่เยียนจะทันได้
ตอบสนอง เซี่ยอี้เฟิงก็มาถึงเตียงแล้ว โนม้ตัวลงทั้งความอบอุ่น
ไว้ที่ริมฝีปากของมู่เยียน จากนั้นก็หันกลับและจากไปพร้อมกับ
รอยยิ้มกว้างภายใต้สายตาที่จ้องมองของมู่เยียน “เยียนเออร์
เจ้ารออยู่ที่นี้ก่อน เมื่อถึงเวลาแล้วข้าจะส่งคนมารับเจ้า”

มู่เยียนยกมือขวาขึ้นมาเช็ดริมฝีปากอย่างแรง มองตาม
แผ่นหลังของเซี่ยอี้เฟิงที่ค่อยๆ ลับหายไป จากนั้นเลื้อยมอง
ไปที่เสื่อดาวตัวเชื่องที่สามารถฝึกนางเป็นชั้นๆ ได้ ที่ยามนี้
กำลังนอนอยู่มุมเตียง มู่เยียนนอนลงบนเตียงอีกครั้งด้วยสีหน้า
ซับซ้อน หวังว่าเซี่ยอี้เฟิงจะไม่ขังนางไว้นานเกินไป มิฉะนั้น
ต่อไปก็ต้องถอนขนเจ้าสัตว์ร้ายตัวนั้นออกจนหมด นางก็จะให้พา
นางออกจากป่าววกตนั้นจนได้!

“เฟิง” นางหันหน้ามองคนที่ผลักประตูเดินเข้ามาในห้อง หลิวอี้สังเกตเห็นสีหน้าของเขาอย่างระมัดระวัง มองไปหน้าที่ กลับมาเป็นปกติ แล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เหตุใดถึง ออกมาคนเดียว แล้วอุยหฺยินของท่านเล่า”

เซียอี้เฟิงนั่งลงบนเก้าอี้โดยไม่สนใจคำถามจากหลิวอี้ จอมจู้จ้าน สายตามองจับไปยังเซียวจือลั่วที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ด้วยสายตาลึกล้ำ “ตรวจสอบได้ความว่าอย่างไร”

“ทูลท่านอ๋อง คนเหล่านั้นได้รับยาพิษตั้งแต่ก่อนที่จะ มาแล้ว ดังนั้น...”

กinya พิษฆ่าตัวตายหรือ แสงเย็นตัววัดผ่านแววตา ของเซียอี้เฟิง ร่างกายแผ่กลิ่นอายสังหารออกมา กลิ่นอายนั้น ได้รวมเข้ากับกลิ่นอายผู้สูงศักดิ์อย่างเจียบๆ และได้แผ่กระจาย ไปทั่วห้อง ทำให้หลิวอี้กับเซียวจือลั่วตกใจโดยไม่รู้ตัว

“รีบสืบหาตัวตนของพวกเขาให้เร็วที่สุด อี้ ช่งนี่เจ้า มอบหมายงานในมือให้ผู้อื่นก่อน ส่วนเจ้า รับผิดชอบติดตาม เยียนเอ๋ออย่างลับๆ”

มุ่เยียนหรือ

หลิวอี้หมวอดค้ำรับคำสั่งของเซี่ยอี้เฟิง พยักหน้าและ
ถามอย่างสงสัย “ท่านสงสัยว่าจุดประสงค์ของพวกเขาคือ...”

บทที่ 25 ข้าจะปกป้องเจ้า

สายลมพัดเอื่อย ๆ อากาศเย็นเล็กน้อย มู่เยียนดึงผ้าห่มคลุมร่างของตัวเอง พึมพำเบา ๆ หลังจากพลิกตัวแล้วก็รีบลืมตาโพลงด้วยความมึนงง แต่กลับเห็นหน้าเสือดาวตัวเชื่องปรากฏอยู่ตรงหน้า นางตกใจสะดุ้งอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็สงบลง จากนั้นก็เบิกตากว้าง ความมึนงงหายไปแล้ว หลังจากผ่านไปอีดีใจหนึ่ง มู่เยียนถึงตระหนักได้ว่ายามนี้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ใด

มู่เยียนนอนอยู่บนเตียง มองไปยังห้องฟ้าที่เพิงสว่าง ขมวดคิ้วเล็กน้อย ทอดสายตามองออกไปโดยที่ไม่เจาะจงจุดใดจุดหนึ่ง ไม่คาดคิดว่าเซี่ยอี้เฟิงจะทิ้งตนไว้ที่นี่ทั้งคืน...

ซีเกียจเกินกว่าจะลุกไปทำอะไร มู่เยียนหลับตาลงช้า ๆ ปล่อยให้เสือดาวหิมะเดินไปมาอยู่ข้าง ๆ บางครั้งก็นุ่มตัวมาดมกลิ่นของนาง

“เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจเบาๆ ดังขึ้นในหู หลังจากลืมตาพริบ
มู่เยียนก็ลุกขึ้นนั่ง มองไปยังทิศทางที่มาของเสียง แล้วก็เห็น
หลิวอี้ฮี้ที่นั่งอยู่บนกิ่งไม้ไม่ไกล นางสบตากับหลิวอี้ฮี้ด้วย
แววตาอึมครึมดูพยับเมฆ แอบสบตาดำตัวเองเบาๆ ที่ประมาท
เกินไป ถึงไม่สังเกตเห็นว่ามีผู้อื่นอยู่ที่นั่นด้วย!

หลิวอี้ฮี้กระโดดลงมาจากต้นไม้อย่างฉุนเฉียว มองไปยัง
เสือดาวที่ยืนอยู่หน้าเตียงของมู่เยียนพร้อมทั้งจ้องเขม็งมาที่นาง
ประหนึ่งสัตว์ร้ายที่จ้องจะเขมือบเหยื่อ นางแหม่ปาก พลังบ่น
อย่างเคียดแค้น “เป็นเดรัจฉานที่ไร้หัวใจจริงๆ!”

ตั้งแต่เชย้อเฟิงนำเจ้าตัวนั้นมาที่นี่ นางพยายามเอาใจ
อย่างเต็มที่ เรื่องอาหารเครื่องดื่มล้วนเป็นนางที่จัดการดูแล
ไม่นึกว่าเจ้าเดรัจฉานนี้จะไม่ยอมให้นางเข้าไปใกล้ด้วย
กลับกลายเป็นว่าเจ้านั้นสนใจแม่หนูมู่คนนี่ ตั้งแต่เมื่อคืนที่นาง
มาถึงที่นี่ เจ้าเดรัจฉานนั้นก็เลยยอมให้นางเข้าไปใกล้เตียงของ
มู่เยียนด้วยซ้ำ อีกทั้งยังแสดงท่าทีว่าต้องการต่อสู้กับนางจน
ตัวตาย!

“ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะตื่นเร็วถึงเพียงนี้” หลัวอีอีเกลี่ยเส้นผม บังคับให้ดวงตาของนางดูขุ่นเคืองน้อยลง “นอนที่นี้ไม่สะดวก ข้าจะพาเจ้ากลับจวน”

“เชี่ยอีเฟิงส่งเจ้ามารี” มู่เยียนยืนขึ้นอย่างเกียจคร้าน ตบหลังเสื่อดาวที่คอยปกป้องอยู่ข้างๆ เบาๆ พร้อมกับยิ้มที่มุมปาก “เขาไปที่ใดแล้ว”

หากเขากล้าทิ้งตนไว้ที่นี่แล้วนอนอย่างสบายอยู่ที่จวน นางจะไม่ไว้ชีวิตเขาแน่นอน!

เมื่อได้ยินคำพูดของมู่เยียน แวตตาของหลัวอีอีก็ดำดิ่งลง จากนั้นนางก็กลับสู่สภาพเดิม เบะปากอย่างช่วยไม่ได้ “สามีของเจ้าไม่ได้หายไปไหนหรอก เพียงแต่ไปทำธุระข้างนอกเท่านั้น อย่าเพิ่งคิดถึงเขาเร็วถึงเพียงนั้น”

ธวัระ

เมื่อนึกถึงสิ่งที่เชี่ยอีเฟิงเคยพูดกับตัวเอง ชายชุดดำที่ลอบสังหารลั่นมู่เป๋ามาที่นาง เหตุใดพวกเขาจึงทำเช่นนั้น นอกจากนี่ยัง...

มูเยียนแม้ริมฝีปาก เดินไปหาหลิวอีอีโดยไม่เอ่ยคำใด
อดนึกเป็นห่วงมูถงไม่ได้ เจ้าเด็กนั้นต้องคลั่งแน่ๆ เมื่อรู้ว่า
นางหายตัวไป ไม่ได้อยู่ในจวน “ไปกันเถิด”

หลิวอีอีอ้าปาก เดิมทีจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็ต้อง
ปิดปากลงอย่างไร้สัมเสียง ดวงตาเปล่งประกายด้วยความสดใส
นางพยักหน้าและเดินนำมูเยียนไปยังจวนอ๋องเซีย แต่หลังจาก
นั้นไม่นานนางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของมูเยียนที่อยู่ข้างหลังหยุดลง
จึงหันกลับไปด้วยความสงสัย มุมปากกระตุก และดวงตาเต็มไปด้วย
ความขุ่นเคืองอีกครั้ง

มูเยียนเอียงคอมองเสือดาวที่เดินตามหลังมาไม่ยอมห่าง
นางหัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้ เจ้านั้นตั้งใจจะตามนางไปตลอด
อย่างนั้นหรือ

มูเยียนคุกเข่าลงและเผชิญหน้ากับเสือดาว หรือดวงตา
คู่งาม “อยากอยู่กับข้าใช่หรือไม่”

เสือดาวยื่นผงกหัวอย่างเฉื่อยชา แลบลิ้นเลียมือของ
มูเยียนและไม่ยอมจากไป

“เฮ้อ ไม่รู้จะอย่างไรแล้ว” มู่เยียนถอนหายใจขึ้นขึ้น ตบมือแล้วเดินไปข้างหน้าโดยไม่ลังเลอีก เอ่ยคำพูดบางอย่างที่ทำให้หลิวอี้ฮี้แทบลมจับ “ในเมื่อเจ้าอยากตามเข้าไป ข้าก็จะพาเจ้าออกไปด้วย วางใจเถิด เจ้าจะมีชีวิตที่ดีกว่าอยู่ที่นั่นแน่นอน ต่อไปนี้ข้าจะปกป้องตัวเอง!”

หลิวอี้ฮี้มองมู่เยียนที่เดินมาหานางด้วยสีหน้ากระดาก จากนั้นหันไปมองเสือดาวที่โคลงหัวกระดิกหางราวกับสุนัขเฝ้าบ้าน ถามด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ “เยียนเออร์ เจ้าคงไม่ได้คิดที่จะพาเจ้านั้นกลับไปที่จวนอ๋องเซีย่ด้วยกรรมัง”

“เหตุใดจะไม่ได้เล่า” มู่เยียนเลิกคิ้วขึ้น คอยสังเกตท่าทางและการเคลื่อนไหวของหลิวอี้ฮี้ นัยน์ตามีรอยยิ้มเต็มเปี่ยม “หรือเจ้ามีวิธีทำให้เจ้านั้นไม่ตามข้ามาได้เล่า”

เมื่อหันหน้าไปมองสัตว์ร้ายที่จ้องมองมาที่นาง หลิวอี้ฮี้กะพริบตาโดยไม่พูดอะไร จากนั้นก็หันกลับมาและนำทางไปโดยไม่พูดพร่ำทำเพลงอีก แต่ยังคงครุ่นคิดอยู่ในใจว่า หากเซีย่ฮี้เฟิงกลับมาแล้วนางควรอธิบายให้เขาฟังว่าอย่างไรดี...

แม้สัตว์ตัวนี้จะเป็นสัตว์เลี้ยงที่เขานำกลับมาโดยบังเอิญ แต่เชียวอี้เฟิงไม่ค่อยไปเยี่ยมในสวน แต่นางก็รู้ได้ไม่ยากว่า เชียวอี้เฟิงชอบเสียดาวตัวนี้มาก จนถึงตอนนี้คนที่เคยเห็นก็มี เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ยามนี้มูเยียนกลับพาไปด้วย และด้วย อารมณ์ปกติของเชียวอี้เฟิงนั้น เขาจะยอมได้อย่างไร!

บทที่ 26 สัตว์เลี้ยงที่ชื่อเสียวไป

เมื่อมีเสือดาวหิมะ อยู่ๆ ก็เหมือนมีคนเปิดทางให้ อย่างอัตโนมัติ มู่เยียนยิ้มอย่างสดใสเป็นพิเศษเมื่อปาวรับใช้ในจวน อ่องเชียวิ่งหนีกันจั่วละหัวนั้ เชียวอี้เฟิงเอาสมบัติชิ้นนี้ไปซ่อนไว้ในสวน ช่างเสียดายของจริงๆ

“ท่านพี่!”

มองมู่ถงที่กำลังวิ่งเข้ามาด้วยสีหน้าซีดเผือด มู่เยียนก็ขมวดคิ้ว ยืนคอยนางวิ่งเข้ามาหาด้วยท่าทางเศร้าสร้อย

ดวงตาของนางเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ จ้องมองสัตว์ร้ายที่ยืนอยู่ข้างมู่เยียนอย่างตะลึงงัน มู่ถงอ้าปากกว้าง แต่กลับไม่สามารถส่งเสียงออกมาได้ จนกระทั่งผ่านไปนานหลายอึดใจ นางค่อยถามขึ้นมาอย่างติดอ่าง “ทะ ท่านพี่ นี่คือ...อะไรเจ้าคะ”

“เสียวไป มันจะเป็นสัตว์เลี้ยงของเจ้ากับข้าต่อจากนี้” มู่เยียนยิ้มบางๆ พร้อมกับยื่นมือออกไปลูบหัวเสือดาวหิมะ

มูเยียนดึงมือของมูถงมาสำรวจ แววดาแผ่พุ่งจิตสังหารอัน
สังเกตุได้ยากออกมา “เมื่อวานต่อสู้กับคนพวกนั้น เจ้าได้รับ
บาดเจ็บี่”

“ก็ไม่ใช่ทั้งหมด” มูถงหลบตาลง แม้มริมฝีปากและยิ้ม
อย่างจนใจ ยามนั้นเซี่ยอี้เฟิงกระแทกฝ่ามืออย่างแรง แม้เขา
ต้องการช่วยตัวเองก็ตาม แต่คงแอบแก้แค้นนางอย่างลึกเลี่ยม
ไม่ได้อยู่ดี ทว่าคำพูดเหล่านี้จะบอกผู้ใดได้เล่า “ท่านพี่ กลับไป
คุยกันที่เรือนเถิด”

เมื่อพาเสี่ยวไปกลับไปถึงเรือน มูถงถึงได้สังเกตุเห็นสตรี
ที่อยู่กับพวกนางตลอดเวลา ภาพในความคิดแวบเข้ามา
แล้วนางยิ้บบังมูเยียนในทันทีด้วยท่าทางเป็นปริบักษ์ มองไปที่
หลิวอี้ฮืออย่างแน่วแน

“ข้าคร้านจะสู้กับเจ้าแล้ว อีกอย่างถึงลงมือตอนนี้ เจ้าอาจ
ไม่สามารถเอาชนะข้าได้” หลิวอี้ฮือนั่งบนเก้าอี้อย่างเกียจคร้าน
ท่าทางราวกับว่าถึงจะตีก็ไม่เอาคืนต่อให้ต่าก็ไม่ตอบโต้ แล้ว
มองมูเยียนกับมูถงสองคนพี่น้อง “ท่านอ๋องส่งข้ามาปกป้องดูแล
ข้างกายเยียนเออร์ หากเจ้าไม่พอใจก็ไปคุยกับเขาเอง”

ห้องที่เจียบสงบเต็มไปด้วยบรรยากาศที่ตึงเครียด มู่เยียนนั่งตม่น้ำชาอุ่นๆ คนเดียวที่โต๊ะ เอื้อมมือไปลูบขนของ เสี่ยวไปทีนั่งอยู่ใต้เท้าเป็นครั้งคราว ฟังการสนทนาระหว่าง ทั้งสองเจียบๆ และเริ่มวิเคราะห์ถึงการมีอยู่ของหลิวอี้อี้อีกครั้ง

สตรีคนนี้น่าจะมีความสัมพันธ์อันดีกับเซี่ยอี้เฟิง เซี่ยอี้เฟิงถึงได้ส่งนางมาปกป้องตน แม้ภายนอกจะบอกว่า มาปกป้อง แต่ในความเป็นจริงละ เกรงว่าเขาส่งนางมาที่นี่ก็เพื่อ จับตาดูตนกระมัง! ถึงตอนนี่เซี่ยอี้เฟิงน่าจะสังเกตเห็นแล้วว่า นางผิดไปจากปกติ จากคำพูดของเขานั้นเข้าใจได้ไม่ยาก เซี่ยอี้เฟิงทราบเรื่องที่ตนทำแล้วหนึ่งถึงสองเรื่อง เขาเป็นบุรุษ ที่ละเอียดรอบคอบ เขารู้ถึงความแข็งแกร่งของมู่ถง และเขารู้ ด้วยว่าตัวนางเองก็รับมือได้ไม่ง่าย หากหลิวอี้อี้ถูกส่งมาเพื่อ ปกป้องตัวเองจริงๆ ก็คงมีเพียงเหตุผลเพียงข้อเดียวเท่านั้น นั่นคือผู้ที่หมายเอาชีวิตของนางคงไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ...

“ถงเออร์ นั่งลงเถิด” มู่เยียนดึงชายเสื้อของมู่ถง แล้วพูด ด้วยรอยยิ้มมุมปาก “ไม่ต้องเป็นห่วง นางไม่ทำอะไรซ้ำหอก หากนางทำจริงๆ เสี่ยวไปก็คงไม่ยอม”

หลังจากได้ยินคำพูดของมูเยียน หลิวอี้ซึ่งหลับตาอยู่ ก็ถูกกระตุ้นให้ลืมตาขึ้นอีกครั้ง มองไปที่มูเยียนและเสือดาว แสนเชื่องที่นอนแทบเท้าอีกฝ่ายด้วยความขุ่นเคืองใจ อยากจะรีบออกไปจากห้องทันที! แต่ครั้นนึกถึงเรื่องที่เชียวอี้เฟิงได้เตรียมไว้ นางจึงจำใจต้องนั่งอยู่ที่เดิม อดไม่ได้ที่จะด่าทอต่อว่า เชียวอี้เฟิงกับมูเยียนสองสามีภรรยาคนนี้ในใจ ร้ายกาจและเจ้าเล่ห์ พอกันทั้งคู่ ลูกที่จะเกิดมาในอนาคตจะต้องเป็นปีศาจน้อย แน่نون!

มูเยียนยกมือข้างหนึ่งขึ้นแตะคาง คิดวางแผนสิ่งที่จะต้องทำ ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า อย่างไรก็ต้องไปหาผิงฝาน ยังต้องกลับไป ที่หอจួយวี่น แล้วยังมีกิจการการค้าที่นางเป็นห่วงอยู่ตลอดอีก แล้วจะจัดการธุระทั้งหมดภายใต้สายตาของหลิวอี้ได้อย่างไร หรืออีกวิธีหนึ่งก็คือไม่จำเป็นต้องปิดบัง แค่เพียงเล่นลูกไม้ เล็กน้อยทำให้อีกฝ่ายตกอยู่สภาวะจำยอมก็พอแล้ว...

“ติ่ง ๆ ๆ ๆ”

เสียงเคาะประตูทำให้ทั้งสามคนในห้องตื่นจากภวังค์ มองไปที่ประตูไม่อย่างเบื่อหน่าย มูเยียนค่อนข้างสงสัยอยู่บ้าง หลังจากที่เขาเสียวไปออกมาจนเป็นที่เอิกเกริก คนทุกคนในจวน

อ๋องเซีย่แทบอยากจะหลบหน้านางด้วยซ้ำ แล้วผู้ใดจะกล้ามา
ที่นี่แต่เช้า

“เชิญ”

ประตูกุญแจเปิดออก มองไปยังสตรีที่เดินเข้ามาในห้อง
ด้วยรอยยิ้ม ดวงตาของมู่เยียนก็จมดิ่งลง คือนาง!

บทที่ 27 สตรีจันทน์

หยิ่งตาของมู่เยียนหม่นแสงลง นางนั่งบนเก้าอี้อย่างสงบ มองหลินเซียวเซียวที่เดินเข้ามาในห้องด้วยท่วงท่าสง่างาม คิดไม่ถึงว่าสตรีคนนี้จะป็นฝ่ายมาหานางก่อน

และหลิวอีอีซึ่งนั่งอยู่อีกด้านก็สงสัยใคร่รู้เช่นกัน นางแอบอยู่ในจวนอ่องเซียมานานแล้ว และรู้ว่าหลินเซียวเซียวไม่ใช่คนโง่ แต่เหตุใดวันนี้สตรีคนนี้จะป็นฝ่ายมาหาเรื่องเยียนเออร์ ก่อนถึงที่

“อ๊ะ...!”

สายตาของหลินเซียวเซียวจับจ้องไปที่เสือดาวหิมะที่ยืนขวางร่างมู่เยียน จึงกรีดร้องด้วยความกลัว มู่เยียนได้ยินแล้วก็ขมวดคิ้วอย่างอดไม่ได้ ตบมันท้ายของเสี่ยวไปบอกให้นอนที่ঠาอย่างเชื่อฟัง จากนั้นก็มองไปยังหลินเซียวเซียวที่ยังตกตะลึงด้วยแววตาเป็นประกาย

มู่เยียนยิ้มแล้วลุกขึ้นเดินไปหาหลินเซียวเซียว จับมือ
นางอย่างใจดี ก่อนจะดึงมาที่เก้าอี้ข้างๆ ครั้นเห็นใบหน้า
ซีดเซียวของหลินเซียวเซียว มู่เยียนก็ยกยิ้มขึ้นเล่น “ไม่ทราบว่
น้องสาวมาถึงนี้มีธุระอันใดหรือ”

หลินเซียวเซียวกัดริมฝีปากแน่น ไม่ตอบคำของ
มู่เยียนในทันที แต่ดวงตากลับจับจ้องไปที่เสือดาวหิมะที่จ้อง
มองนางเช่นกัน กระทั่งผ่านไปนานหลายอึดใจ นางจึงเอ่ยขึ้น
ช้าๆ ว่า “น้องสาวไม่ทราบว่ท่านพี่มีแขกอยู่ด้วย จึงบ่มีปาม
เข้ามา ท่านพี่อย่าโกรธถึงจะถูก”

“เรื่องนี้ไม่ยาก” มู่เยียนยิ้มอย่างใจกว้าง พลองชำเลื่อง
มองหลิวอีอีที่กำลังนั่งชมความสนุกด้วยสีหน้าไร้อารมณ์
“คนในห้องล้วนแต่เป็นคนกันเอง น้องสาวมีธุระก็พูดมาเถิด
ไม่ต้องมากพิธี”

“อืม...” ท่าทางลังเลประกอบกับใบหน้าซีดเซียวที่ยังคง
ตกใจทำให้ใบหน้าที่งดงามของหลินเซียวเซียวดูน่าสงสาร
เป็นพิเศษ “เซียวเซียว เอ่อ เซียวเซียวแค่อยากมาถามท่านพี่
มิทราบว่ท่านรู้หรือไม่ว่ท่านอ๋องอยู่ที่ใด...”

ฮะ...

เมื่อได้ฟังคำพูดอันน่าขบขันของหลินเซียวเซียว มู่เยียนก็หรีดดวงตาคู้งามและเฝ้าดูทุกอากัปกริยาของหลินเซียวเซียวอย่างจริงจัง

“เซียวเซียวไม่ได้เจอท่านอ๋องมาหลายวันแล้ว แม้จะรู้ว่าท่านอ๋องยุ่งตลอดเวลา แต่ตอนนี้กลับต่างออกไป...” นางยิ้มอย่างเขินอาย แก้มของหลินเซียวเซียวแดงระเรื่อ มือขวาลูบท้องของตนเองเบาๆ หลินเซียวเซียวเงยหน้าขึ้นแลสบตา กับมู่เยียน “ท่านพี่ เซียวเซียวมีทายาทของท่านอ๋องแล้ว”

“โอ้!” มู่เยียนที่จู่ๆ ก็เข้าใจ พยักหน้าอย่างกะทันหัน และในที่สุดก็เข้าใจจุดประสงค์ที่หลินเซียวเซียวมาหานาง การมาหาเซียวอี้เฟิงเป็นเรื่องโกหก ความจริงต้องการมาอวดนางกระมัง แต่ว่า...

มู่เยียนเคาะนิ้วบนโต๊ะอย่างเป็นจังหวะ นางยังคงไม่เข้าใจ หลินเซียวเซียวคนนี้เป็นคนเก็บอารมณ์มาโดยตลอด ไม่เช่นนั้นนางคงไม่อยู่ในจวนอ๋องเซียวอย่างปลอดภัยจนถึงทุกวันนี้ แต่วันนี้อดไม่ได้ที่จะมาหานาง เพราะเหตุใดกันนะ

การเดินทางของเซียวอี้เฟิงเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร หลินเซียวเซียวน่าจะชินแล้วสิ อะไรทำให้หลินเซียวเซียวผู้สงบและฉลาดมาโดยตลอดกลายเป็นคนใจร้อนได้เช่นนี้

รอยยิ้มสดใสค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า ทำให้อีกสามคนที่เฝ้ามองมู่เยียนไม่ค่อยเข้าใจ นางกำลังจะคุยกับหลินเซียวเซียว แต่ไม่คิดว่าหลิวอี้ฮู่จะแย่งพูดขึ้นก่อน

“อู๋ย บังเอิญจัง!” หลิวอี้ฮู่ชอบจู่จันจ้านกะพริบตาไปกับหลินเซียวเซียว พูดด้วยรอยยิ้ม “บังเอิญจังที่พระชายาก็เพิ่งรู้ตัวว่านางตั้งครรภ์ ท่านฮ่องทีก็มีความสุขมาก ไม่นึกเลยว่าเจ้าก็ตั้งครรภ์เช่นกัน!”

มู่เยียนเก็บความรู้สึกไว้ภายในใจ ไม่คิดว่าคนบ้าๆ บอๆ อย่างหลิวอี้ฮู่จะพูดเช่นนี้ นางตัวแข็งที่อย่างตกตะลึง หลิวอี้ฮู่ที่ปรายหางตามองนางก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

มู่เยียนกำหมัดแน่นและหายใจเข้าลึกๆ กลับตาลงอย่างอดทน ดูเหมือนว่าหากไม่จุดหลิวอี้ฮู่ลงน้ำโคลน ทำให้นางเจ็บปวดเสียบ้าง สตรีจู่จันจ้านคนนี้คงไม่ยอมอยู่อย่างสงบเป็นแน่

บทที่ 28 ปฏิบัติแตกต่างกัน

“ท่านพี่!” เมื่อได้ยินคำพูดของหลิวอี้ อี้ ยังไม่ทันที่หลินเซียวเซียวจะตอบสนอง มู่ถงก็ผุดลุกขึ้นก่อน การลุกขึ้นอย่างแรงทำให้เก้าอี้ที่นางนั่งล้มลงกับพื้นเสียงดัง ‘ปัง’ “ที่นางพูดเป็นความจริงหรือเจ้าคะ!”

“เอ่อ...” มู่เยียนถอนสายตาคีมครีมนมองหลิวอี้ที่กำลังมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น แล้วขมวดคิ้วด้วยความลำบากใจ

ไม่ถนัดเลยที่จะให้นางพูดเรื่องโกหกปัญญาอ่อนเช่นนี้ออกมา แต่หากไม่พูดแล้วจะจัดการกับปัญหาตรงหน้าอย่างไร

หลังจากใคร่ครวญเจียบบ่ ครู่หนึ่ง มู่เยียนพยักหน้ายอมรับปัญหาที่พัวพันกันสุดตลุดนี้อย่างช้าๆ เฉยชิวสายตากับหลินเซียวเซียวที่มองมาด้วยสายตาไม่ยากเชื่อ “เดิมทีข้าไม่ต้องการให้คนนอกู้เรื่องนี้ แต่คิดไม่ถึงว่าน้องสาวจะเป็นฝ่ายมาบอกข่าวดีของเจ้ากับข้าก่อน...”

“ท่านพี่ก็ตั้งครรภ์เช่นกัน ดียิ่งนัก!”

บนใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มยินดี หลินเชียวเชียว พุดคุยกับพวกนางทั้งสามอย่างมีความสุข ในขณะที่อีกด้าน ก็ป้องกันตัวเองจากเสือดาวหิมะ จนกระทั่งเชียวอี้เฟิงผลักประตู เปิดออก ทั้งสี่คนต่างก็ชะงัก

มู่เยียนยังเอามือเท้าค้างอยู่ จ้องตรงไปที่ชายลึกลับ ผู้ซึ่งเป็นเหมือนมังกรที่มองไม่เห็นหาง คิดไม่ออกว่าเขาที่เป็น ถึงอ่องแต่ไม่ไปประชุมเช้าของราชสำนัก ไม่เคยสนใจเรื่องของประชาชน แต่กลับดูยุ่งทุกวัน ตกลงว่าเขายุ่งเรื่องอะไรกันแน่ แล้วฮ้องเต้ทรงโปรดปรานและไว้วางใจเขามากเพียงใดกัน ถึงปล่อยให้เขาเที่ยวก่อกรรมไปทั่วเช่นนี้

เมื่อเปิดประตูออกมาแล้วเห็นหลินเชียวเชียวนั่งอยู่ในห้อง ดวงตาของเชียวอี้เฟิงวาวโรจน์ ริมฝีปากประดับด้วยรอยยิ้ม เขาเดินตรงไปหยุดข้างๆ หลินเชียวเชียว แล้วจับมือของนาง ขึ้นมากุมไว้ในฝ่ามือ มองอย่างรักใคร่ เอ่ยถามเสียงนุ่มว่า “เหตุใดจึงมาถึงที่นี่ได้ อากาศเย็นแล้วยังไม่ใส่ชุดหนาๆ อีก”

“เชียวเชียวมาเยี่ยมพี่สาวเพคะ ท่านอ่องไม่อยู่ที่จวน
เชียวเชียวเปื้อจิงมากุยกั๊บนาง” หลินเชียวเชียวยิ้มอย่าง
เขินอาย จากนั้นหันไปมองมู่เยียนรอยยิ้มภูมิใจ

“อ้อ” เหลือบมองมู่เยียนด้วยสีหน้านิ่งๆ เชียอี้เฟิงไม่ได้
แสดงอารมณ์มากนัก เขาประคองร่างหลินเชียวเชียวขึ้นอย่าง
อ่อนโยน “กลับไปพวกเราค่อยคุยกันเถิด”

“เพคะ...” หลินเชียวเชียวไม่สามารถซ่อนความภูมิใจ
ในแววตาได้ เดินตามหลังเชียอี้เฟิงไปถึงประตู และจู่ๆ ก็หยุด
คล้ายนึกอะไรบางอย่างได้ “จริงสิเพคะท่านอ่อง ท่านพี่บอกว่า
นางมีทายาทของท่านแล้ว เหตุใดท่านไม่อยู่กับท่านพี่สักครู่
ก่อนล่ะเพคะ...”

โอ้ เขาเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสนใจ เชียอี้เฟิงหันหน้ามา
สบตากับมู่เยียนอย่างเฉยเมย ครั้นเห็นสีหน้าสงบของนาง ก็ยิ้ม
เล็กน้อย แล้วไปหาหลินเชียวเชียวอย่างเสนาหา “อย่าสนใจนาง
เลย เชียวเชียวสำคัญที่สุด” หลังจากพูดจบพวกเขาก็ผลักประตู
ออกไป และทั้งสองคนก็ค่อยๆ หายไปจากสายตาของมู่เยียน
และทุกคน

“อะไรกัน!” ขณะมองตามชายหญิงที่กำลังเดินไป มู่ถงก็ตะโกนอย่างโกรธจัด “ท่านพี่ ท่านไม่ต้องโกรธ ต่อไปหากเมื่อนั้น กล้าอวดดีต่อหน้าท่านอีก ข้าจะทุบตีนางให้คุกเข่าขอความเมตตาอย่างสาสม!”

มู่เยียนนั่งอยู่ที่เดิมโดยไม่ขยับ ฟังเสียงอะอะไวยวายเป็นของมู่ถง นางไม่ได้แสดงสีหน้าพิเศษที่ต่างไปจากเดิม แต่ในใจกลับรู้สึกทุกข์ใจน้อยๆ ทุกข์ใจเหมือนเด็กที่ไม่ได้ขนมที่อยากได้

แต่นางจะไม่มีความรู้สึกพิเศษใดๆ กับเซี่ยอี้เฟิง แต่การปฏิบัติที่แตกต่างกันของเซี่ยอี้เฟิงทำให้นางไม่มีความสุข ก่อนหน้านี้บุรุษเลวผู้นั้นเพ่งยิ้มเบิกบานใจกับนาง แต่ต่อมาเขาก็ลากหญิงอื่นมาด้อยค่าตัวนาง

บุรุษพึงพาไม่ได้จริงๆ

นึกถึงทุกเรื่องในชีวิตที่แล้ว ใบหน้าของคนที่ยोनางตกจากหน้าผาก็ปรากฏขึ้นในห้วงความคิดอีกครั้ง ความขมขื่นฉายผ่านดวงตา นางมู่เยียนได้ทำผิดพลาดในเรื่องต่ำช้าเช่นนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง แล้วจะปล่อยให้ครั้งที่สองได้อย่างไร

“เยียนเออร์ เจ้าไม่เป็นไรนะ...” เมื่อสังเกตเห็นความผิดปกติในแววตาของมู่เยียน หลัวอี้ก็ลุกขึ้นเดินไปหามู่เยียน สังเกตนางอย่างระมัดระวัง “เจ้าไม่ต้องสนใจ เขาก็เป็นเช่นนี้แหละ มักทำอะไรเหนือความคาดหมายของผู้คนอยู่เสมอ ที่เขาไปหาแม่นั้นก็เพราะมีเรื่องบางอย่างแน่นอน เจ้า...”

“เรื่องอะไรก็ไม่เกี่ยวกับข้า”

มู่เยียนเงยหน้าขึ้นยิ้ม นางกลับมาเป็นตัวเองแล้ว มองหลัวอี้ที่กระวนกระวายใจแทนนางด้วยดวงตาเป็นประกาย มู่เยียนลุกขึ้นยืนด้วยรอยยิ้มที่ชั่วร้าย ตบศีรษะเสียวไป “แต่เมื่อครูเจ้าเพิ่งพูดถึงข้าว่าอะไรๆ ใช้หรือไม่ หือ”

ทันทีที่นึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่มู่เยียนพูดถึงคืออะไร หลัวอี้พลันก้าวถอยหลังไปที่ละก้าว ใบหน้ามีรอยยิ้มประจบสอพลอ “เยียนเออร์ ข้ามีอย่างอื่นที่ต้องทำ ไปก่อนนะ...”

“เสียวไป พานางกลับมา!”

ทันทีที่ได้ยินคำบัญชาจากมู่เยียน พริบตาเดียวหลัวอี้ก็ถูกเสือดาวหิมะเหวี่ยงลงกับพื้น อึ้งเท่าทั้งสี่เหยียบหลังของนางอย่างไร้ความปราณี และร่างที่ใหญ่โตก็กดทับทั้งร่างของนางโดย

ไม่ได้ตั้งใจ หลัวอีอินนอนราบไปกับพื้น แอบร้องไห้คร่ำครวญกับ
ตนเองว่า ต่อไปนางจะก่อกวนผู้ใดก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่สตรีร้าย
กาจอย่างมู่เยียน...

บทที่ 29 ที่แท้ก็เป็นเขา

ในยามคำคืน ประตุนิ่วที่ลงกลอนไว้ถูกผลักเปิดออกซ้าๆ อย่าง
ง่ายดาย เสือดาวหิมะที่นอนอยู่ข้างเตียงลุกขึ้นอย่างระแวดระวัง
แต่เมื่อเห็นชายคนนั้น ก็กลับไปທີ່เดิมและหลับตาลงอย่าง
เอื่อยเฉื่อย

เขาเดินตรงไปที่เตียงโดยอาศัยแสงสว่างจากดวงจันทร์
ผู้ลอบเข้ามาเหม่อปากจ้องมองไปยังคนที่นอนหลับอยู่บนเตียง

จุมูกจิมลิม พวงแก้มสีลูกท้ออ่อน ริมฝีปากแดงระเรื่อที่
บอบบางและน่าหลงใหล มีเลือดฝาดบนใบหน้างดงามไร้ที่ติ
ผิวพรรณอิมเอิบดูจุน้ำแข็งต้งหิมะ เรือนร่างเฝ้ายวน องค์พยพ
งดงามประหนึ่งนางฟ้า ช่างดูแตกต่างกับหญิงสาวตัวอื่นเอาแต่
ใจในยามตื่นโดยสิ้นเชิง

เขาเลิกฝ้าม่านเตียงขึ้น ไข่มือลูบไล้ใบหน้าด้านข้างของ
มูเยียนอย่างอดใจไว้ไม่อยู่ แต่อึดใจต่อมา ตัวของเขาก็ถูกคน
บนเตียงลากไปทั้งตัว และก่อนที่จะทันได้โต้ตอบ มีดสั้นเล่มหนึ่ง
ก็จ่ออยู่ที่ลำคอของเขาแล้ว

มีแสงเย็นตัววัดผ่านในแนวตา มองคนที่แอบเข้ามาในห้อง
อย่างรวดเร็วและดุดัน กลิ่นที่คุ้นเคยเล็กน้อยโซยเข้าจมูก แล้ว
เห็นหน้ากากประหลาดบนใบหน้าของเขา มู่เยียนหรีตาและถาม
ด้วยความสงสัย “เชี่ยอีเฟิงรี”

“คิดไม่ถึงว่าภรรยาข้าจะมีนิสัยซุกมิดไว้ตอนนอน”
มู่เยียนมองเขาออกอย่างปรุโปร่ง เชี่ยอีเฟิงหลบหนีจาก
พันธุนาการของนางอย่างไรมารยาท ถอดหน้ากากบนใบหน้า
ออกแล้วโยนทิ้งไว้ข้างๆ มุมปากของเขาปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์
สายตาแลจับไปยังร่างของมู่เยียน

“ท่านมาทำอะไรที่นี่” มู่เยียนถามกลับโดยไม่สนใจ
คำถามของเชี่ยอีเฟิง นางที่่วงนอนเต็มทิมองลงไปใต้เตียง
เห็นเสื้อวโปกำลังเกือกร่อนกับเท้าของเชี่ยอีเฟิง จึงเข้าใจ
อารมณ์ของหลิวอีอีที่โดนนางแกล้งเมื่อยามกลางวันทันที
เดรัจฉานก็คือเดรัจฉาน ขนาดติดตามอยู่กับนางแล้ว
ยังไม่ลืมเชี่ยอีเฟิง!

“แน่นอนว่าที่ข้ามาที่นี่เพื่อให้คำโกหกของซูหยินข้า
เป็นจริง” ว่าพลางเลิกคิ้ว เชี่ยอีเฟิงนั่งลงบนเตียงอย่างมีเลศนัย
สายตาของเขาค่อยๆ เลื่อนลงและหยุดบนท้องของมู่เยียน

ชั่วขณะ “ในเมื่อฮูหยินข้าเจ้าบอกกับผู้อื่นว่าตั้งครรภ์ สามืออย่าง ข้าจะทำให้เจ้าผิดหวังได้อย่างไร”

“ไร้ยางอาย!” เมื่อนึกถึงตอนที่พบกันครั้งแรก ดวงตาของมู่เยียนเป็นประกายอิมครีม ที่แท้เขาเป็นคนมาที่นี้ในวันนั้น และพบพิรุฑตั้งแต่วันนั้นแล้ว แต่เขาก็ยังแก้งงโง่สร้างทำเป็นมองไม่เห็น

“ขอบคุณสำหรับคำชมของฮูหยิน”

เซี่ยอี้เฟิงยิ้มเล็กน้อย พร้อมแบกรับความไร้ยางอายจนถึงที่สุด มองมู่เยียนอย่างเฉื่อยชา การจ้องมองที่ไม่อาจหยั่งรู้ ทำให้มู่เยียนที่กำลังจ้องตาเขาอยู่ยิ้มเหี้ยมดหยาบ “หากท่านอ่องมีอะไรจะพูดก็รีบพูด หากไม่มีอะไร ข้าจะไปพักผ่อนแล้ว เชิญท่านอ่องกลับไปเถิด”

“เยียนเออร์” มองไปหน้าด้านข้างของมู่เยียนด้วยแววตาคลุมเครือ “ตึกดินเช่นนี้ เจ้าคิดว่าที่สามืออย่างข้ามาหาเจ้านั้นจะเป็นเพราะเรื่องใดหรือ”

“ออกไปซะ ไม่เช่นนั้นข้าจะไม่เกรงใจท่าน!” ในเมื่อบุรุษคนนี้รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับนางแล้ว เหตุใดนางต้องสนใจด้วยล่ะ

“เจ้าเคยเกรงใจข้าเมื่อใดกัน” เขายิ้มบางๆ อย่างไม่ถือสา ยกแขนขึ้นกันมือของนางที่ฟาดมาอย่างสะเปะสะปะทว่ามีกำลัง ทำให้หน้าตาของเชียวอี้เฟิงเป็นประกายวาววับ ดูเหมือนว่าเขาจะประเมินภรรยาตัวเองต่ำไปจริงๆ ...เชียวอี้เฟิงใช้กำลังกดร่าง มู่เยียนไว้ข้างล่าง ก็มองล้าคอระหงที่อยู่ใกล้ๆ เชียวอี้เฟิงหรีตาลง “เยียนเออร์ ขึ้นเจ้ายังกล้าอวดดีเช่นนี้อีก เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะตัดคอเจ้าหรือ”

มู่เยียนยิ้มเยาะไม่ได้ถ่อมตัวหรือหวาดกลัว พลังกระตุก มุมปากอย่างดูถูก หากต้องการฆ่านาง เขาจะรอนจนถึงป่านนี้ หรือ เบี้ยที่เขายังใช้ได้ไม่ถูกจุด เขาจะยอมโยนทิ้งโดยไม่ใช่ออย่างนั้นหรือ

“ชีวิตของข้า มีคนนับไม่ถ้วนที่ต้องการ ข้าไม่ได้สนใจมานานแล้ว แล้วเหตุใดต้องสนใจหากจะมีท่านเพิ่มขึ้นอีกคน” คำพูดแผ่วเบาของมู่เยียนทำให้รอยยิ้มบนริมฝีปากของ เชียวอี้เฟิงชะงัก “แต่คนที่ไม่มีปัญญาเอาชีวิตของข้าได้ คนผู้นั้น ต้องมอบชีวิตให้ข้าก่อน!”

บทที่ 30 ปรากฏตัวอีกครั้ง

“ฮุหยินกำลังประกาศสงครามกับข้าใช่หรือไม่”

“แล้วแต่ท่านจะคิด” นางหลับตาลงอย่างอดทน ไม่สามารถทนท่าทีโกลัซติหรือเย็นชาของเซี่ยอี้เฟิงที่มีต่อนางได้ มู่เยียนนอนบนเตียงอย่างเฉยเมย ได้ยินเสียงลมหายใจของเขา เป่ารดข้างหู นางเตรียมพร้อมเป็นปลาตายที่ไม่ยอมโดนดาวย้าย จับแล้ว

เซี่ยอี้เฟิงถอนหายใจเบาๆ เขาเพิ่งตระหนักว่า

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่ตัวเองจนปัญญา ไม่รู้ว่าควรทำเช่นไร กับสตรีดีอรันคนนี้

‘ชีวิตของข้า มีคนนับไม่ถ้วนที่ต้องการ ข้าไม่ได้สนใจมานานแล้ว แล้วเหตุใดต้องสนใจหากจะมีท่านเพิ่มขึ้นอีกคน’

เมื่อนึกถึงคำพูดเมื่อครูของมู่เยียน ดวงตาของเซี่ยอี้เฟิง ก็หม่นแสงลง เขาจูบริมฝีปากของมู่เยียนแผ่วเบา แล้วลุกขึ้น เดินออกไปท่ามกลางสายตาที่จ้องมองมาของนาง

“ข้าเป็นคนเก็บชีวิตของเจ้าได้ ต่อให้เจ้าตาย ก็ต้องตาย
ด้วยมือข้าเท่านั้น”

มู่เยียนมองเชียวอี้เฟิงที่จากไปด้วยสายตาเย็นชา นาง
นอนเงียบๆ บนเตียง ความอึดอัดมีมิติในแววตามลายไปสิ้น

เชียวอี้เฟิงคนร้ายกาจ เชียวอี้เฟิงผู้ที่คาดเดาไม่ได้ว่าเขา
ต้องการอะไรจากตัวเองกันแน่ หากนางไม่ให้ทุกอย่างที่เขา
ต้องการ แล้วเขาจะฆ่านางด้วยวิธีใด

รอยยิ้มเย็นชาค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนดวงหน้าเล็กๆ ที่ทั้ง
หึงหวงและดีอรันของนาง

หากต้องการเอาชีวิตของนางจริงๆ เช่นนั้นนางมู่เยียน
ก็จะเล่นกับเขาโดยไม่รังเกียจจริงๆ...

เนื่องจากคำพูดเข้าหยาบของหลิวอี้ที่บอกว่านางต้อง
ทำให้เชียวอี้เฟิงขังมู่เยียนไว้ในจวนเป็นเวลาสี่วัน

มู่เยียนนั่งอยู่ริมหน้าต่างด้วยใบหน้าเย็นชา ไม่สนใจ
สายตาที่ประจบประแจงของหลิวอี้ อัมเพลงอย่างเบื่อหน่าย

แอบคิดเอาไว้ในใจว่าวันนี้หลินเซียวเซียวจะมาคุยกับนางเวลาใด

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา หลินเซียวเซียวจะมารายงานข่าวกับนางวันละครั้ง ดังนั้นคำพูดที่กระจายออกจากบ่าวรับใช้ในจวนยิ่งร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ บอกว่านางกับหลินเซียวเซียวร่วมมือกันใส่ร้ายหลี่หลินซานที่ได้รับการโปรดปรานที่สุด ดังนั้นนางถึงได้โดนทนายอ่องทำลายโฉม

นัยน์ตาเป็นประกายเยียบเย็น คนที่มู่เยียนต้องการกำจัดนางยังต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นกระนั้นหรือ

“ท่านพี่ ท่านจะไปที่ไหน” ครั้นเห็นมู่เยียนยืนขึ้นและเดินไปที่ประตู มู่ถงที่เดินตามติดทุกฝีก้าวเอ่ยถามอย่างสงสัย “เซียวอี้เฟิงบอกไม่ใช่หรือว่า หากท่านก้าวออกจากจวนเพียงก้าวเดียว เขาจะฆ่าพวกบ่าวรับใช้ของท่านให้ตายจนหมด”

“พวกเขาจะตายหรือไม่ ก็ว่ะอะไรกับข้า” มู่เยียนหันกลับด้วยรอยยิ้มเย็นชา แล้วชำเลืองมองมู่ถงแวบหนึ่ง “หากเขามีความสามารถนักก็ฆ่าทุกคนในจวนนี้ให้หมดเลย ข้าถึงจะถือว่าเขาเก่งกาจ!”

มุมปากของหลิวอี้กระตุกขณะที่มองมู่เยียนเดินจากไปโดยไม่แยแส อดรู้สึกหนาวสั่นไม่ได้ เดิมทีคิดว่าเซี่ยอี้เฟิงเป็นคนที่น่ากลัวและชั่วร้าย แต่เมื่อเทียบกันแล้ว ไม่คิดว่าเยียนเอ๋อร์แทบไม่แตกต่างไปจากเขาเลย... โชคดีที่เซี่ยอี้เฟิงไม่ได้ยินสิ่งที่นางพูด ไม่เช่นนั้นจวนต้องเสียอาจะ...

หลังจากมู่เยียนผลัดเปลี่ยนชุดบุรุษเรียบร้อยแล้ว ความสง่างามนั้นยังทำให้หลิวอี้มองตาเป็นประกาย แม้เคยเห็นนางในชุดบุรุษจากระยะไกลมาก่อนแล้ว แต่ความอัศจรรย์ยังห่างไกลมากกว่าการมองจากระยะใกล้ หลิวอี้พยักหน้าอย่างชื่นชม เดินตามหลังเป็นบ่าวรับใช้ของมู่เยียนอย่างเต็มใจ โดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองได้ตกหลุมพรางของมู่เยียนแล้ว

“ถงเอ๋อร์ไปหาพี่ใหญ่ผิง บอกว่าข้าจะไปหาเขาชั่วคราว” มู่เยียนยืนอยู่หน้าประตูหอจ้ายวี่น หยดชั่วคราวแล้วบอกมู่ถงข้างๆ ว่า “ยังมีอีกเรื่อง เจ้าบอกเขาด้วย ที่ข้าจะต้องไปที่นั่นแน่นอน”

“เข้าใจแล้ว” มู่ถงพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม หันหลังเดินจากไปอย่างมีความสุข นางรู้อยู่แล้วว่าหากออกมากับพี่สาวจะต้องมีเรื่องดีๆ ให้ทำแน่นอน!

“น้องสี่หรือ!” มู่หรงจื่อเซวียนมองคนที่เปิดประตูเข้ามา
อย่างประหลาดใจ ตะเกียบของเขาหยุดกลางอากาศ เนื้อที่คืบ
ไว้ตกพื้น ลูกขึ้นเดินเข้าไปหา มู่เยียนด้วยท่าทางดีอกดีใจ
“หลายวันนี้เจ้าไปที่ใดมา ขำร้อนใจจะแย่”

บทที่ 31 มุ่งงโดนจับตัวไป

“เอ้” เมื่อเห็นอาหารดีๆ ที่วางบนโต๊ะ มู่เยียนมีรอยยิ้มในดวงตามองหน้ามู่หรงจื่อเซวียนอย่างสงสัย “ท่านแน่ใจหรือว่าหลายวันมานี้ร้อนใจจนกินข้าวไม่ลง”

“เอ่อ...” มู่หรงจื่อเซวียนหน้าแดงด้วยความอับอาย ไม่รู้จะหาคำพูดใดมาหักล้าง จึงได้แต่ยืนอยู่ตรงนั้นด้วยความมุงงมองมู่เยียนระเบิดเสียงหัวเราะ

“น้องสี่ นี่คือ...”

หลิวอีเจินมองไปที่มู่เยียนและคนข้างๆ ด้วยรอยยิ้มดีมสุราในจอกอย่างใจเย็น มู่เยียนหายตัวไปตั้งหลายวันแม้พวกเขาจะส่งคนไปค้นหาทั่วเมืองหลวง แต่ก็ยังไม่พบร่องรอยของเขา นี่หมายความว่าอย่างไร...หมายความว่าน้องสี่ของพวกเขาถูกลักลอบจับซ่อนกระนั้นหรือ หรือว่าภูมิหลังของเขานั้นเหนือความคาดหมายของพวกเขา

“สหายของข้าเอง คุณชายหลัว” แล้วส่งยิ้มให้หลัวอี๋เงิน กับสวีจิงอวี่ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะ แล้วมู่เยียนจึงพาไปนั่งที่โต๊ะ หยิบจอกสุราขึ้นมาดื่ม “หลายวันมานี้ต้องรบกวนท่านพี่ทั้งสามแล้ว น้องขอลงโทษตัวเองด้วยจอกนี้!”

ขณะที่ทำคางมอการเคลื่อนไหวอย่างชำนาญของมู่เยียน หลัวอี๋ก็อดสงสัยไม่ได้ว่านางแต่งกายเป็นบุรุษมานานเท่าใดแล้ว!

ยามที่รับประทานอาหารก็พูดคุยสัพเพเหระไปเรื่อยเปื่อย หลังจากผ่านไปประมาณครึ่งชั่วยาม ก็ได้ยินเสียงประตูไม้ถูกเปิดออกอย่างแรง มู่เยียนขมวดคิ้วหันไปมอง ไม่นึกว่าจะเห็นคนที่ไม่คาดคิดปรากฏขึ้น ผิงฝาน!

ทุกคนหันมอมองคนที่ยืนอยู่ตรงประตู หลัวอี๋เงิน สวีจิงอวี่ต่างก็ขมวดคิ้ว ไม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างมู่เยียนกับชายคนนี้จะเป็นอย่างไร แต่พวกเขาที่อยู่ในฐานะว่าที่ขุนนางราชสำนัก แต่กลับมาเจอกับอันธพาลที่มีชื่อเสียงในเมืองหลวงเช่นนี้ ค่อนข้างไม่เหมาะสม

“พี่ใหญ่ผิง เกิดอะไรขึ้น” เมื่อเห็นท่าทางกังวลของ ผิงฝาน มู่เยียนก็รู้สึกไม่ดีขึ้นมา ลูกพรวดขึ้นทันที “ข้าให้ถั่งเออร์ ไปหาเจ้าไมโซหรือ แล้วเขาเล่า”

“ແ່แล้ว!” ผิงฝานพูดกระหืดกระหอบ โดยไม่สนใจที่จะ เช็ดเหงื่อที่หยดลงมาจากหน้าผาก “คุณชายมู่ เขาถูกคนจับตัว ไป!”

อะไรนะ!

เมื่อได้ยินที่ผิงฝานบอก ดวงตาของหลิวอี้ก็หม่นแสงลง นางรู้จักวรยุทธ์ของมู่ถงดี ในเมืองหลวงแห่งนี้คนที่สามารถ ทำร้ายนางได้นั้นนับได้แค่นี้มือข้างเดียว ถูกคนจับตัวไป...หรือ จะเป็นพวกเขา

“เยียนเออร์ มากับข้า!” หลิวอี้ยืนขึ้นโดยไม่สนใจผู้อื่น แล้วคว้าข้อมือของมู่เยียน “ตอนนี้นางอาจตกอยู่ในอันตราย หากเจ้าข้าแม้เพียงครึ่งก้าวก็จะสายเกินไป!”

จิตสังหารกระจายไปทั่วร่าง มู่เยียนเดินตามหลังหลิวอี้ โดยไม่เอ่ยคำใด ในสมองสับสนเสาะค้นหามือสังหารอยู่ตลอด และ

ผู้ที่ไปไต่ถามที่สุดคือคนที่ลอบสังหารนางในจวนวันนั้น
นะหรือ แล้วผู้ใดกันที่เป็นคนส่งพวกเขามา

“ฮะ! เฟิง!”

หลิวอี้ฮังสังเกตเห็นเขาในระยะไกลด้วยสายตาเฉียบคม
นางตะโกนเสียงดังโดยไม่คำนึงถึงภาพลักษณ์ ทำให้คนบนถนน
หันมามองเป็นตาเดียว และหลายคนที่เดินตามหลังกา หลังจาก
ที่เห็นคนคนนั้นแล้วต่างก็หยุดชะงักอยู่ตรงนั้นทันที

เชียวอี้เฟิง ท่านอ๋องเชิญผู้หยิงยโสและชอบใช้อำนาจ
บาตรใหญ่! ผู้ที่กล้าออกตัวยุทธ์ต่อฮ่องเต้ได้ทุกเมื่อ และเป็น
ท่านอ๋องเพียงคนเดียวที่ฮ่องเต้ตั้งใจฆ่าไม่ลง! มู่เยียนมีความ
เกี่ยวข้องกับเขาอย่างไร!

“เกิดอะไรขึ้น” เชียวอี้เฟิงเดินช้าๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าของ
ทุกคน แล้วมองสำรวจเครื่องแต่งกายของมู่เยียน ดึงนางไปยืน
ข้างๆ ทันที “ดูเหมือนว่าเจ้าจะไม่เชื่อฟังคำพูดของข้า”

“หยุดพูดไร้สาระได้แล้ว” นางมองเชียวอี้เฟิงอย่างเย็นชา
และไม่เอ่ยพูดต่อ ไม่ได้อยากให้เชียวอี้เฟิงเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่อง
นี้ นั่นจะเป็นข้ออ้างอีกข้อหนึ่งที่เขาจะใช้คุกคามนางในภายหลัง

“เฟิง” มองไปที่เชี่ยอ์เฟิงด้วยสีหน้าเคร่งขรึม หลิวอี้ฮูต
เสียงเบาว่า “ถงเอ๋อร์ถูกพวกนั้นจับตัวไป”

บทที่ 32 ความจริง

เซียอี้เฟิงเหลือบไปเห็นความกังวลในแววตาของมู่เยียน เขาถอนหายใจเบาๆ แม้มริมฝีปากและพูดว่า “นางช่างไม่มีความอดทนเอาเสียเลย ลงมือเร็วเกินไปแล้ว”

“ตอนนี้เราควรทำอย่างไรดี”

หลิวอี้อี้กระต๊อบทำอย่างกระวนกระวายใจ พร้อมทั้งกำหมัดแน่น สตรีคนนั้นโหดร้ายและไร้ความปราณี นางก็เคยสัมผัสด้วยตัวเองมาก่อน คราวนี้ที่แม่หนูถกตกอยู่ในกำมือของนาง จะเป็นหรือตายก็ยากที่จะบอกได้ หากมู่ถงตายจริงๆ เช่นนั้นมู่เยียนนาง...แอบฆ่าเลื่องมองไปที่มู่เยียนที่มีสีหน้าทะมึน หลิวอี้อี้รู้สึกหนาวสั่นอย่างอดไม่ได้

“เฟิง ข้าจะกลับไปและส่งคนตรวจหาที่ซ่อนของนาง ท่านพาเยียนเอ๋อร์กลับไปก่อนเถิด”

“ได้...”

“ไม่ต้อง”

ก่อนที่เชียวอี้เฟิงจะพูดจบ มู่เยียนก็สะบัดมือที่เขากำลังจะเอื้อมมาจับ ก้าวถอยหลัง และมองหน้าเชียวอี้เฟิงกับหลิวอี้้อย่างไม่แยแส “นี่เป็นเรื่องของข้า ไม่รบกวนท่านอ๋อง ข้าจะไปตามหาตองเออร์เอง เชิญท่านอ๋องกลับจวนไปก่อนเถิด”

โ้ว แฉ่งอนรี เชียวอี้เฟิงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย มองมู่เยียนด้วยสายตาคลุมปลาบ

เส้นผมสีดำสนิทพลิ้วไสวไปตามสายลม รับกับคิ้วอันงามงอนสีเข้ม นัยน์ตาคู่งามมีเสน่ห์ จมูกตรง พวงแก้มแดงระเรื่อเล็กน้อย ริมฝีปากแดงสดเหมือนลูกตำลึง ใบหน้าขาวละเอียดยาวกับหิมะใสดั่งหยก ผิวงามดุจหยกขาว งามหยาดเยิ้มพรราวไปด้วยเสน่ห์

นี่คือสตรีที่เชียวอี้เฟิงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะแต่งเข้าจวน ทว่าตอนนี้นางไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาอีกต่อไป

ครันมองผ่านมู่เยียนไป ก็เห็นหลิวอี้เงินและทุกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกล เชียวอี้เฟิงยกมุมปากขึ้นยิ้มอย่างเยิ่นชา โอบไหล่ของมู่เยียน แล้วสะกิดปลายเท้า เพียงพริบตาเดียวก็หายไปต่อหน้าทุกคนในทันที

“พี่ใหญ่ พวกเราจะตามไปหรือไม่”

หลิวอี้เฉินมองไปยังสวีจิงอวี่ที่ข้างๆ ด้วยสีหน้ามืดมน ราวกับพยับเมฆ ขมวดคิ้วแน่น เชียอี้เฟิงขึ้นชื่อว่าเป็นคนที่รับมือได้ยาก แต่หากไม่ตามไป แล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับน้องสี่ละ...

สวีจิงอวี่ยืนอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง พยักหน้าช้าๆ และตามไปโดยไม่เอ่ยคำใด

“เชียอี้เฟิง ปล่อย้านะ!” เมื่อเห็นสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยขึ้น ถนนที่เงียบเชียบไร้ผู้คน ลมหนาวที่ให้ความรู้สึกลมหนาวสะท้าน มู่เยียนกำหมัดแน่นอย่างอดทน “หากถึงเออร์เป็นอะไรไป ข้าจะให้ท่านชดใช้ด้วยชีวิต!”

“เยียนเออร์ ดูเหมือนว่าช่วงนี้เจ้าจะมีอารมณ์ฉุนเฉียวง่ายขึ้นนะ” เชียอี้เฟิงมองคนในอ้อมแขนด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย ไม่สนใจการยั่วยุของนางแม่แต่น้อย แล้วบ้วนปากไปยังข้างหน้าที่อยู่ไม่ไกล “หากข้าเดาไม่ผิด หญิงคนนี้น่าจะอยู่ตรงนั้น”

มู่เยียนหรีตด้วยความงงวย ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เหตุใดเขาจึงส่งหลิวอี้เฉินออกไปตามหาที่อยู่ของมู่ถง

เซียอี้เฟิงหยุดและซ่อนตัวอยู่ในมุมที่จะไม่โดนคนพบ
ง่าย ๆ ลุบศีรษะของมู่เยียน โน้มตัวไปที่ข้างหูของนางและพูด
ถามว่า “ข้าไม่รู้ว่าฮูหยินจะมีเสน่ห์มากเพียงนี้ ทำให้ผู้กล้า
ผดุงความเป็นธรรมที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งสามคนจิตใจ
เคลิบเคลิ้มหลงใหล จนตามเข้ามาถึงที่นี่”

รู้อยู่เต็มอกว่าสามคนที่เขาพูดถึงคือผู้ใด มู่เยียนแม้ม
ริมฝีปากอย่างเฉยเมย เขม้นมองไปด้านหน้าด้วยแววตาดุตัน
ในใจแอบคาดเดาว่าผู้ใดที่เป็นคนพามู่ถงมาที่นี่ และเหตุผล
คืออะไร ตัวนางกระนั้นหรือ ตั้งแต่มาที่นี่จนถึงตอนนี้ ผู้ใด
เป็นคนที่มีความเกลียดชังกับนางอย่างสุดซึ้ง หวังยงรี เขาไม่
สามารถต่อต้านนางได้อีกต่อไป หลี่หลินซานรี ต่อให้นางมี
ความกล้ามากเพียงไรก็คงไม่กล้าทำเรื่องเช่นนี้ ดังนั้น...จะเป็น
ผู้ใดได้...

“เยียนเออร์” เอื้อมมือไปสัมผัสร่างของมู่เยียนและหันมา
สบตาเขา เซียอี้เฟิงมีสีหน้าจริงจังไม่เหมือนที่ผ่านมา พูดอย่าง
เหยียดเกรี้ยวว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าต้องการแก้ปัญหานี้ด้วยตัวเอง ดังนั้น
จึงไม่ให้ผู้อื่นตามมาด้วย ส่วนพวกหลั้วอี้เงินสามคนนั้นอยู่เหนือ
ความคาดหมาย อยากทำเช่นไรก็แล้วแต่เจ้า อีกอย่าง...” ดวงตา

ของเขาหม่นแสงลง เชียอี้ฟังพูดต่อ “อย่าคาดหวังมากเกินไป
มู่ถงอาจจะ...”

“พอแล้ว” เชียอี้ฟังถูกขัดจังหวะด้วยน้ำเสียงเย็นชา
ของมู่เยียน นางหลับตาลงเพื่อควบคุมอารมณ์ของตัวเอง หากมี
อะไรเกิดขึ้นกับมู่ถงจริงๆ ทุกคนจะต้องถูกฝังไปพร้อมกับนาง!

มู่เยียนสะบัดแขนเสื้อแล้วมองกลับไปทีหลั้วอี้จินและ
ผู้อื่นที่เพิ่งตามมาทัน พยักหน้าเล็กน้อยแล้วเดินตรงไปยังจวน
หลังเก่าที่อยู่ตรงหน้า แผ่นหลังอันอ้ากว้างท่ามกลางลมหนาว
ทำให้ให้เชียอี้ฟังผู้ซึ่งยืนมองนางอยู่เบื้องหลังรู้สึกหวั่นไหวในใจ

มู่เยียนเตะประตูไม้ที่ลั่นกลอนเอาไว้อย่างแรง ปล่อยจิต
สังหารไปทั่วร่าง จ้องมองไปยังทุกคนที่อยู่ในห้อง เมื่อเห็นสตรี
ที่ยืนอยู่ข้างมู่ถง นัยน์ตาเป็นประกายวาวโรจน์ เป็นนางนั่นเอง!

เชียอี้ฟังรู้เห็นทุกการกระทำของนางตั้งแต่แรกแล้ว
นั่นคือเหตุผลที่เขามาที่นี่ในวันนี้กระนั้นหรือ

คำรามด้วยน้ำเสียงเย็นชา สตรีคนนั้นโยนมีดสั้นที่ชุ่มไปด้วยเลือดในมือลงบนพื้น และหลังจากเตะมู่ถงที่หมดสติไปแล้ว
นางกอดอกและมองไปที่มู่เยียนอย่างเยื่อหยิ่ง “ไม่นึกว่าเจ้า

จะมาเร็วเพียงนี้ แต่ก็ดีเหมือนกัน จะได้เห็นว่านางคนนี้ตาย
ด้วยตาตัวเอง”

“หิ” ยิ้มพร้อมกับก้าวเข้ามาในประตู มู่เยียนชำเลื่องมอง
ไปยังทุกคนในห้อง แล้วพยักหน้าด้วยท่าทางดูดี “ถูกต้อง
ต้องตายอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ว่าผู้ใดจะตาย”

บทที่ 33 เขากลายเป็นนาง

หลังหลงสาวใช้ผู้หยิ่งโสที่เคยอยู่เคียงข้างหลี่หลินชาน ไม่ว่าอย่างไรมู่เยียนก็นึกไม่ถึงว่าคนที่จับมู่ถงจะเป็นนางที่ดูท่าทางธรรมดาคนนี้

มู่เยียนยืนฟังกรอบประตู มองไปที่สภาพแวดล้อมที่เลวร้ายภายในห้อง แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย

พวกนั้นไม่ได้ส่งคนมาเฝ้ามู่ถงมากนัก ดูเหมือนว่าการมาของนางจะเป็นไปตามที่พวกเขาคาดเดาเอาไว้แล้ว เพราะเหตุใดละ มั่นใจในตัวนางมากกระนั้นหรือ

“ผู้ใดส่งเจ้ามาที่นี่”

ดวงตาคู่งามของมู่เยียนเป็นประกายเยือกเย็น ถามอย่างเย็นชา

“เหอะ ยังไม่ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องรู้!” มองมู่เยียนอย่างเหยียดหยาม จากนั้นหลังหลงหันหน้าไปคุยกับชายที่นั่งข้างๆ “พี่หาน ที่นี้ยกให้ท่านจัดการนะ”

อยากไปเช่นนั้นหรือ

มู่เยียนหนีตามองหลังลงเดินอย่างกำแหงมาทางตน เหมือนต้องการที่จะออกไปทางประตู ทันใดนั้นนางก็หัวเราะออกมาเสียงดัง กำแหงรี เป็นเพราะตัวเองยับยั้งชั่งใจเกินไป กระมัง ถึงได้รู้สึกว่ามีสิทธิ์ที่จะกำแหงกับนางเช่นนี้

มู่เยียนหัวเราะเยาะ ทำให้ทุกคนในห้องตกใจ สตรีผู้นี้ มีความผิดปกติทางจิตหรือไม่

มู่เยียนยื่นมือออกไปขวางทางหลังหลง

ทันทีที่ปลายเท้าจรดพื้นหลังหลงก็เห็นมู่เยียนเคลื่อนไหว ร่างมาอยู่ด้านหลังนางอย่างรวดเร็ว เข็มเงินเล่มหนึ่งแทงเข้าไปในขมับของนางโดยไม่ทันตั้งตัว ขณะที่หลังหลงกำลังจะกรี๊ดร้อง ออกมาอีก มือข้างหนึ่งของมู่เยียนก็รีบปิดปากของนางทันที จากนั้นก็ปล่อยตัวไป

“เจ้า...เจ้าทำอะไรซ้ำ!”

หลังหลงผิดกลืนสิ่งที่มู่เยียนโยนเข้าปากโดยบังเอิญ นางมองไปยังเข็มเงินที่มู่เยียนถืออยู่ในมือ ช่วงขณะนั้นก็รู้สึก ขนลุกขนชันไปทั้งตัว

“อย่ากังวลเกินไป ยิ่งเจ้ากระวนกระวายมากเท่าใด เจ้าก็จะตายจากพิษเร็วขึ้นเท่านั้น” นางเตือนหลังหลงอย่างใจดี รอยยิ้มที่น่ากลัวยกขึ้นบนใบหน้าของมู่เยียนทำให้ไม่มีใครใดในห้อง กล้าประเมินนางต่อไป

มู่เยียนสาวเท้าเข้าไปหาบุรุษแซ่หาน โดยไม่สนใจว่า หลังหลงจะพุ่งเข้ามาหาหรือไม่ เพราะนางรู้ว่าสวีจิงอวีและอีกสามคนที่เฝ้าดูเรื่องตั้งแต่ต้นอยู่นอกประตูจะต้องเข้ามาช่วยแน่นอน

มู่เยียนมองไปยังชายที่ยืนอยู่ตรงนั้นเงียบ ๆ แล้วมองมู่ถิงที่ร่างกายเต็มไปด้วยเลือดด้านข้าง เสื้อผ้าอาภรณ์ขาดวินมองไม่เห็นสีเดิมของชุด ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิง เมื่อเห็นบาดแผลที่น่าตกใจจากแขนเสื้ออันขาดวินอยู่เลือนราง นางก็กลืนน้ำลายลงคอ “เป็นฝีมือเจ้ารี”

“หากใช่แล้วจะทำไม ไม่ใช่แล้วจะทำไม”

หานอิงเซวียนเซิดหน้าขึ้นอย่างเย้ยหยัน มองสตรีที่
แต่งตัวเป็นชายตรงหน้า แล้วหันกลับมาเตะมู่งอย่างแรง

“ในเมื่อเจ้าอยากตายมาก ข้าก็จะทำให้เจ้าสมความ
ปรารถนา!” เนื่องจากการเข้าร่วมของสวีฉิงอวี๋ หลิวอีฉิน และ
มู่หรงจื่อเซวียน ทำให้มู่เยียนซึ่งแต่เดิมอยู่คนเดียวได้พลิก
สถานการณ์ไปอย่างสิ้นเชิง ครั้นสังเกตสภาพการณ์ภายใต้
แสงส้ายันท์ นางก็รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย นี่ไม่ถึงว่าลูกผู้ดี
มีเงินทั้งสามคนนี่จะมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้!

สาวเท้าตรงเข้าไปต่อสู้กับหานอิงเซวียนเป็นพัลวัน
ทุกกระบวนท่านั้นรุนแรงและดุเดือดจับใจ สู้กับคู่ต่อสู้ด้วย
นัยน์ตาเรืองแสงระยับ เลือดของมู่เยียนซึ่งเจียบสงบมานาน
เริ่มเดือดพล่านอีกครั้ง ความรู้สึกเหมือนกำลังต่อสู้กับศัตรู
พร้อมกับพี่น้องหลายร้อยคนในกลางดึก

มู่เยียนเหยียบศีรษะหานอิงเซวียน บีบข้อมือของเขา
อย่างแรง ตามอย่างโกรธจัดด้วยเจตนาสังหารที่กระหายเลือด
ในแววตา “เจ้าเป็นผู้ใด! ผู้ใดส่งเจ้ามาที่นี่!”

“เขาเป็นหัวหน้าพรรคเทียนอวีน ชื่อของเขาคือ
หานอิงเซวียน”

เซี่ยอี้เฟิงผู้ซึ่งไม่รู้ว่มาปรากฏตัวที่ประตูตั้งแต่เมื่อใด
เอ่ยขึ้น สวมชุดสีขาวยิ่งกว่าหิมะ เดินเข้าไปในห้องด้วยรอยยิ้ม
บนใบหน้า มองไปที่มู่เยียนอย่างไร้เดียงสา “ฮูหยิน เจ้าอยากจะ
จัดการเขาเช่นไรดี ฆ่าเขา เจ้าก็กลายเป็นศัตรูผู้โด่งดังของพรรค
เทียนอวีนแล้ว!”

คำว่าฮูหยินคำเดียว ทำให้มู่หรงจื่อเซวียนที่ยืนอยู่ตรง
นั้นเกือบหลังเตาะ ในขณะที่สีหน้าของสวีฉิงอวี่กับหลิวอี้เฉิน
ก็ไม่ได้ดีไปกว่ากัน

เขากลายเป็นนางกระนั้นหรือ และนางเป็นภรรยา
ของเซี่ยอี้เฟิง!

บทที่ 34 ใจดำอำมหิต

“เหอะ” มู่เยียนเหยียดยิ้มหลังจากได้ยินคำพูดของเซียอี้เฟิง มองไปยังชายที่อยู่ใต้เท้าด้วยสีหน้าสัพยอก “พรรคเทียนอวี่นรี”

หานอิงเซวียนถูกบังคับให้นอนบนพื้น มองเซียอี้เฟิง ในห้องด้วยความไม่ยากเชื่อ เดิมทีก่อนหน้านี้ยังมีภาพที่ตนเองหลบหนีไปได้อยู่ในสมอง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเซียอี้เฟิง ภาพเหล่านั้นกลับสลายไปทันที ต่อให้มีสามคน ก็อาจจะยังไม่ใช่อุปสรรคของเขาด้วยซ้ำ...

หานอิงเซวียนคิดไม่ออกจริงๆ ว่าเหตุใดชายคนนี้ได้มาปรากฏตัวที่นี่ เขารู้ความจริงของเรื่องนี้แล้วหรือไม่ เป็นไปไม่ได้! หากเขารู้ ด้วยนิสัยของเซียอี้เฟิงแล้ว ยามนี้ ศิษย์น้องหญิงคงจะไม่มีชีวิตอยู่แล้ว!

เมื่อเซียอี้เฟิงสังเกตเห็นว่าหานอิงเซวียนมองมาที่เขา ด้วยสายตาไม่ปกติ รอยยิ้มบนใบหน้าก็ลึกยิ่งขึ้นหลายส่วน เขาเหลือบมองชายสามคนที่ยังคงตกตะลึง ต่างถอยกลับไป

มูมห้องโดยไม่เอ่ยคำใด ที่ปรากฏตัวนี้เพราะเขาแค่อยากรู้ว่า มูเยียนจะจัดการกับชายคนนี้อย่างไร

มูเยียนมองมู๋ถงที่หมดสติไปแล้ว ก็หลับตาแน่นครู่หนึ่ง หายใจเข้าลึกๆ แล้วลืมตาขึ้นช้าๆ คูกเขาลงมองชายที่ไม่กล้า ขยับตัว ก่อนจะยิ้มอย่างสดใสเป็นพิเศษ ทำให้หานอิงเซวียนซึ่ง แต่เดิมไม่มีความกลัวแล้ว จู่ๆ ก็รู้สึกเย็นวาบในใจ

อย่าว่าแต่ชายนิรนามสามคนเลย แค่เซี่ยอี้เฟิงเพียง คนเดียว พวกเขาพี่น้องก็ไม่มี ความหวังจะหลบหนี ในเมื่อคือ ความตาย เช่นนั้นก็ให้เขาหานอิงเซวียนตายเร็วๆเถิด แม้เขา จะตายไปแล้ว ถึงอย่างไรแค่นี้ก็จะมีคนกลับมาล้างแค้นแทน ไม่ช้าก็เร็ว! แม้ศิษย์น้องหญิงอาจไม่เต็มใจลงมือทำร้าย เซี่ยอี้เฟิง แต่มูเยียนสตรีคนนี้ก็จะต้องได้ถูกฝังไปพร้อมกับเขา ในที่สุด!

มูเยียนเอื้อมมือไปจับเส้นผมของหานอิงเซวียน มองเข้าไป ในดวงตาของเขา แล้วเลียริมฝีปากล่าง หยิบมิดสันอันวิจิตร งดงามที่มักจะพกติดตัวไปด้วยออกมาจากแขนเสื้อเจี๋ยบๆ นี่คือนิดสันที่มู๋ถงเตรียมไว้ให้นางโดยเฉพาะ เพราะกลัวว่าเซี่ยอี้เฟิง จะทำอะไรนาง

มูเยียนขยับข้อมือด้วยสีหน้าว่างเปล่า นี่กว่าจะเข้าไป
แต่กลับรวดเร็วกว่าที่คิด เห็นเพียงแสงเงาวิ่งของมิดสัน มูเยียน
กรีดมุมปากของหานอิงเซวียนโดยไม่กะพริบตา การกระทำนี้
ทำให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นตกใจ รวมทั้งเซียอี้เฟิงด้วย เขาอดไม่ได้
ที่จะตกตะลึง

“อยากตายหรือ” มูเยียนหรีดพร้อมกับแสยะยิ้ม ท่าทาง
เหมือนปีศาจร้าย เมื่อนางหัวเราะหานอิงเซวียนก็ตัวสั่นสะท้าน
อย่างอดไม่ได้ เลือดจากมุมปากยังคงไหลไม่หยุด หานอิงเซ
วียนต้องการกัดลิ้นฆ่าตัวตาย แต่มูเยียนกลับชิงยึดอะไร
บางอย่างใส่ปากของเขาก่อน ป้องกันไม่ให้เขาทำเช่นนั้น “ข้าจะ
ปล่อยให้เจ้าตายง่ายๆ อย่างนั้นได้อย่างไร”

แม้จะไม่รู้ว่าด้วยเหตุใด หานอิงเซวียนผู้ซึ่งเต็มไปด้วย
ความมั่นใจ ยามนี้ไม่กล้าแม้แต่จะต่อต้าน มูเยียนส่งสายตา
แลไปยังชายผู้นอนอยู่บนพื้นด้วยดวงตาที่มีดมน นัยน์ตา
เป็นประกายเยือกเย็น ทันใดนั้นก็คว้าข้อมือข้างหนึ่งของ
หานอิงเซวียน และตัดเส้นเอ็นของเขาด้วยมิดสัน เขาหน้าซีด
ด้วยความเจ็บปวดทรมาน กัดของที่อยู่ในปาก แล้วคำรามด้วย
ความเจ็บปวด เส้นเลือดบนหน้าผากก็ยิ่งเต้นตุบๆ ไม่หยุด

“ทำไม เหน่นก็ทนไม่ได้แล้วหรือ”

มู่เยียนลุกขึ้นเดินไปที่เท้าของหานอิงเซวียน พุดคุยกับเขาราวกับว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น นั่งยองๆ แล้วตัดเอ็นร้อยหวายที่เท้าข้างหนึ่งของเขาอย่างไม่สะทกสะท้านอีกครั้ง! สวีฉิงอวีหลิวอี๋เงินและมู่หรงจื่อเซวียนที่เฝ้าดูนางตลอดเวลาต่างก็ขมวดคิ้วมุ่น

เรื่องเช่นนี้แม้แต่คนที่ฝึกวรยุทธ์ตั้งแต่เด็กยังทำอย่างใจเย็นไม่ได้ แต่นางที่เป็นเพียงสตรีจะใจดำอำมหิตเช่นนี้ได้อย่างไร ทำเรื่องเช่นนี้โดยที่หน้าไม่เปลี่ยนสี

ตัดเอ็นร้อยหวายของคนที่อยู่บนพื้นด้วยรอยยิ้มเยือกเย็น ฟังเสียงคร่ำครวญราวกับหมูที่ถูกเชือดของชายผู้นั้น มู่เยียนยังคงตัดเส้นเอ็นที่มือของเขาออก จากนั้นก็ใช้น้ำเกลือที่พวกเขาเตรียมไว้สำหรับสาดใส่มู่ถง เทรดบนบาดแผลของหานอิงเซวียน

“ในฐานะหัวหน้าพรรค เจ้าจะร้องตะโกนอย่างไรศักดิ์ศรีได้อย่างไร” นางมองย้อนกลับไปและยิ้ม ดวงตาของมู่เยียนเต็มไปด้วยเจตนาสังหาร “หานอิงเซวียน วันนี้เจ้าลอบวางแผน

ทำร้ายน้องสาวข้าจนได้รับบาดเจ็บ นับแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ข้า
มู่เยียนจะไม่ปล่อยให้เจ้ามีโอกาสได้เดินอีกแล้ว นี่เรียกว่า
ทำอะไรได้กรรมตามสนองอย่างนั้น”

เมื่อมู่เยียนเห็นน้ำตาที่ไหลออกมาจากหางตาของ
หานอิงเซวียน รอยยิ้มบนใบหน้าของนางดูมีเสน่ห์กว่าเดิม
เล็กน้อย “ชำระแค้นด้วยความแค้น ยุติกรรมใช้หรือไม่”

มู่หรงจื่อเซวียนกัดริมฝีปากล่าง ไม่เคยเห็นสภาพการณ์
เช่นนี้มาก่อน เขาขมวดคิ้ว หันไปมองหลิวอี้เฉินกับสวีฉิงอวี่ที่
อยู่อีกด้านหนึ่ง ทั้งสามมองหน้ากันและไม่มีผู้ใดพูดอะไร แต่ใน
แววตามีความรู้สึกเหมือนกัน ในใจก็มีความคิดเหมือนกัน

มู่เยียน สตรีคนนี้ อันตรายเกินไปแล้ว!

บทที่ 35 เชือดไก่ให้ลิงดู

ยุติธรรมหรือ

เมื่อฟังคำพูดของมู่เยียนแล้ว เชียอี่เฟิงที่อยู่ด้านข้าง ก็ผงะไปชั่วขณะ จากนั้นก็พยักหน้าด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย ไซ้แล้ว จากมุมมองอีกด้านหนึ่ง วิธีการนี้ค่อนข้างยุติธรรมสำหรับนาง

เส้นเอ็นและเอ็นร้อยหวายของหานอิงเซวียนถูกมู่เยียน ตัดออกทั้งหมด เขาอนธาดิกอยู่บนพื้นไม่สามารถเคลื่อนไหว ได้ หายใจหอบหนัก มองมู่เยียนอย่างอาฆาตแค้น ไม่เคยคิดเลยว่าสตรีคนนี้จะโหดร้ายและไร้ความปราณีขนาดนี้ ถึงขนาด ทำเช่นนั้นกับตนได้ แล้วหลังจากนี้ล่ะ นางจะฆ่าเขาให้ตายด้วยวิธีใด

มู่เยียนยืนเงิบ ๆ อยู่ที่เดิม มองหานอิงเซวียนด้วย สายตาเย็นชา จู่ ๆ ก็ส่ายยิ้ม “เจ้าตอนนี้ยังเร็วเกินไปที่จะฆ่า ไม่สุภาพเจ้ากลับไปด้วย เจ้าไม่ยอมเล่นกับข้าหรือ เช่นนั้นข้าจะ เล่นกับเจ้าเอง ค่อย ๆ เล่นกับเจ้า! ดังนั้น...คนแซ่หาน หากเจ้า

เก่งนักก็อย่าตายเร็วเกินไป ไม่เช่นนั้นผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเจ้า อาจลงเอยด้วยจุดจบเช่นเดียวกับเจ้าก็เป็นไปได้”

จิตใจของหานอิงเซวียนจมดิ่งลงในทันใด ดวงตาแดงก่ำ จ้องมู่เยียนราวกับอยากจะฆ่านางแต่ไม่มีแรงมากพอ สตรีผู้นี้ รู้อะไรไปบ้างแล้ว

“พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม” มู่เยียนหันกลับมาและยิ้มอย่างอ่อนหวานให้พวกเขา ใบหน้าของนางงดงามไร้ที่ติ ดวงตาหงส์คู่ นั้นมีเสน่ห์ตามธรรมชาติ แต่ก็น่าครั่นคร้ามเช่นกัน ทำให้ผู้ที่มองนางรู้สึกใจสั่น ราวกับว่าเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นล้วนไม่เกี่ยวอะไรกับคนตรงหน้านั้นเลย “วันนี้ลำบากพวกท่านแล้ว วันหลังน้องสี่...”

ทันทีที่คำพูดมาถึงริมฝีปาก จู่ๆ ก็จำได้ว่าชายसारเลว เชื้อฮี้เฟิงได้เปิดเผยตัวตนของนางแล้ว จึงปรายหางตาคมกริบ มองเขาอย่างดูดนัย “วันหลังค่อยพบกันที่เดิม น้องสี่จะไปขอภัยต่อพี่ชายทุกท่าน!”

ที่เดิม...

ที่เดิมของพวกเขาก็ไม่มีที่ใดอื่นแล้วนอกจากที่นั่น

หลิวอี้เงินกับอีกสองคนขยิบตาให้กัน พยักหน้าอย่าง
เจิบๆ เมื่อเชียวอี้เฟิงอยู่ด้วย ที่นี่ก็ไม่ต้องการพวกเขาแล้ว
เหตุใดมู่เยียนคนนี้จึงปลอมตัวเป็นบุรุษ ทั้งยังสาบานเป็นพี่น้อง
กับพวกเขาทั้งสามคน เรื่องนี้จะต้องถามนางให้กระจ่าง

“ท่านอ๋องเซีย กระหม่อมทูลลา!”

พวกเขาจำลาเชียวอี้เฟิงทีละคน ขณะที่หันหลังกลับ
เพื่อจากไป เฟิงก้าวออกจากกรณีประตู พวกเขาได้ยินเสียงเอ่ย
เป็นเชิงสัพยอกของเชียวอี้เฟิงข้างหลังพวกเขา

“พี่ใหญ่ พี่รอง พี่สาม เดินทางปลอดภัย”

หลังจากพาหานอิงเซวียนกลับไปจวนแล้ว มู่เยียนก็ไม่ได้
กระทำการอย่างเจิบเจิบ แต่เดินเข้าประตูหลักของจวนอ๋องเซีย
อย่างโจ่งแจ้ง นางที่สวมชุดบุรุษกับมู่ถงที่หมดสติ และบุรุษ
อีกหลายคนที่ยาวใจรวยริน เรื่องนี้แพร่กระจายในจวนอ๋องเซีย
อย่างรวดเร็ว และยังแพร่กระจายมากเท่าใดก็ยิ่งถูกใส่สีตีไข่
เพิ่มความชั่วร้ายมากขึ้นเท่านั้น

ครั้นมองใบหน้าซีดเซียวของมู่ถงบนเตียง มู่เยียนพลันนึกถึงการปรากฏตัวของมู่ถงที่เฝ้าอยู่ข้างเตียงนับตั้งแต่วันที่ตนเองมาถึงที่นี่ รอยยิ้มที่พึงพอใจค่อยๆ ปรากฏขึ้นที่มุมปาก ยกมือขึ้นปิดไรผมบนหน้าผากของมู่ถงเบาๆ ริมฝีปากสีชาดเอ่ยขึ้นเบาๆ “วางใจเถิด พี่จะล้างแค้นนี้ให้เจ้าเอง ผู้ใดที่ทำร้ายเจ้า ข้าไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แม้แต่คนเดียว”

ในน้ำเสียงที่เบาบางมีความมุ่งมั่นและจิตสังหารอันแรงกล้าที่ไม่สามารถบรรยายออกมาได้

“เชียวอีเฟิง ท่านไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ หากท่านกลักรบกวนการหาคนร้ายของข้า ท่านก็จะรับผลที่ตามมาเอง”

โธ่

เมื่อเชียวอีเฟิงได้ยินคำขู่จากมู่เยียน ก็เลิกคิ้วขึ้นด้วยความสนใจ ดูเหมือนว่าหลังจากเหตุการณ์นี้จบลง หากขึ้นเขายังไม่บรมภรรยาที่หึงผยองของตนเองคงไม่ได้การแล้ว

“ตกลง ข้าจะไม่เข้าไปยุ่งในเรื่องนี้ หากมีอะไรที่เจ้าต้องการให้ข้าช่วยแค่เอ่ยปากก็พอ” เชียวอีเฟิงมีท่าทางยอมแพ้ยักไหล่และพยักหน้าอย่างว่าง่าย

หลังจากกลอกตาใส่เขาแล้ว มู่เยียนก็ลุกขึ้นและเดินไปที่
เรือนของหลี่หลินซาน หลิงหลงเคยเป็นสาวใช้ของนางมาก่อน
แม้มู่เยียนจะรู้ว่าคนอย่างหลี่หลินซานจะไม่กล้าทำสิ่งนี้ ต่อให้
นางมีความกล้ามากเท่าใดก็ตาม แต่นางโชคไม่ดีที่ได้พบกับ
คนอย่างมู่เยียน ผู้ที่ยอมฆ่าคนผิดพันคนดีกว่าปล่อยให้คนร้าย
เพียงคนเดียวรอด ดังนั้นนางจึงต้องเป็นตัวเอกเรื่อง ‘เชือดไก่
ให้ลิงดู’

มู่เยียนผลักประตูและเดินตรงเข้าไปในห้อง มองตรงไปที่
สตรีที่นั่งอยู่หน้ากระจกทองแดง สายตาที่มองกลับมาเต็มไปด้วย
ความหวาดผวา นางจึงยิ้มอย่างเย็นชา

ยามนี้หลี่หลินซานถูกทำลายโฉม ประกอบกับถูกนาง
จัดการเมื่อไม่กี่วันก่อน ดังนั้นนางจึงไม่หลงเหลือความเยอหยิ่ง
ที่เคยมีมาตั้งนานแล้ว

“เจ้า เจ้ามาทำอะไรที่นี่!”

น้ำเสียงของหลี่หลินซานเจือความกลัว มองไปยังสตรีที่
เข้ามาในห้องด้วยความหวาดผวา ทั้งร่างสั่นเทิ้ม ส่ายหน้าเป็น
กลองปึงปึง กอดร่างตนเองด้วยความหวาดกลัว ก่อนจะลุก

ขึ้นยืนแล้วก้าวเท้าถอยหลังด้วยความตื่นตระหนก แต่ไม่มีทางถอยแล้ว นางเผลอบัดของบนโต๊ะเครื่องประทีปโน้มนลงพื้น

“ไม่เกี่ยวกับข้า ไม่เกี่ยวกับข้าจริงๆ!”

“ข้ายังไม่ได้พูดเลย เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ามาหาเจ้าที่นี่ด้วยเรื่องใด” มู่เยียนบีบคางนางด้วยมือขวา มองไปที่หลี่หลินซานที่หวาดกลัวและพูดจาสะเปะสะปะด้วยสีหน้าสงบ “ถงเอ๋อर्टกเป็นเหยื่อ และผู้บังการคืออดีตสาวใช้ของเจ้า หลิงหลง! และตอนนี้ข้าพาผู้สมรู้ร่วมคิดคนอื่นกลับมาที่จวนแล้ว ตอนนี้พวกเขาอยู่ในสวนเล็ก หากเจ้าไม่ได้ทำจริงๆ ไยจึงไม่ตามข้าไปพบกับพวกเขาเหล่านั้น ฟังคำสารภาพของพวกเขา ต่อหน้า เจ้าว่าอย่างไร”

“ตกลง ตกลง!” พยักหน้าด้วยความตื่นตระหนก หลี่หลินซานเดินโซเซออกจากธรณีประตูและวิ่งไปที่สวนเล็ก แต่นางไม่รู้ว่าตนเองได้ตกหลุมพรางของมู่เยียนแล้ว และการไปคราวนี้เป็นการไปที่ไม่มีวันกลับ!

บทที่ 36 หรือจะเป็นนาง

มู่เยียนเดินตามหลังหลี่หลินซานช้า ๆ มุ่งหน้าไปที่สวน แล้วมองทุกคนที่เดินผ่านไปอย่างครุ่นคิด พลังคาดเดาในใจว่า ผู้ใดมีโอกาสเป็นผู้บงการมากกว่ากัน แม้จะไม่ชัดเจนว่าเหตุผลในการโจมตีของอีกฝ่ายคืออะไร แต่นางก็รู้ว่ามีความเป็นไปได้มากที่สุดที่ฆาตกรจะเป็นคนที่มาจากจวนอ๋องเซี่ย

มู่เยียนเงยหน้าขึ้นมองสวนที่ดูครึกครื้นเป็นพิเศษในวันนี้ ผู้คนเกือบทั้งหมดในจวนอ๋องเซี่ยต่างมารวมตัวกันที่นี่ ไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่เพราะไม่เคยเห็นฉากเช่นนี้ ทั้งยังไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น และอยากรู้ว่าท่านอ๋องจะจัดการอย่างไร

เมื่อมองไปที่ฉากตรงหน้า มู่เยียนก็ผลิยิ้มหวาน เป็นเช่นนี้ยิ่งดีเข้าไปใหญ่!

“พี่สาว เกิดอะไรขึ้นหรือ” เมื่อเห็นมู่เยียนเดินเข้ามาอย่างช้า ๆ หลินเซียวเซียวก็เดินหิ้วชายกระโปรงเข้ามาหานาง หันหน้าไปมองคนที่ถูกมัดอย่างแน่นหนาตรงนั้น นางขมวดคิ้วเล็กน้อย “คนเหล่านี้คือผู้ใด”

“คนที่กำลังจะตายในไม่ช้า” ขณะที่เหลือบมอง หลินเซียวเซียว มู่เยียนยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย “น้องสาวกลับไป ตั้งแต่ตอนนี้จะดีกว่า มิฉะนั้นประเดี๋ยวมีฉากนองเลือด อาจจะ กระทบกระเทือนถึงเด็กในท้องของเจ้า ข้าไม่รับผิดชอบนะ”

คำพูดด้วยเสียงที่ไม่ดังไม่เบาทำให้ทุกคนอ้าปากค้าง ด้วยความตกใจ เกิดอะไรขึ้นกับพระชายาที่เคยอ่อนโยนและ อ่อนแอในอดีต

นางคว่ำข้อมือของหลี่หลินซานเดินไปหาผู้คนที่ถูกมัดไว้ กับเส้า “เจ้ารู้จักคนเหล่านี้บ้างหรือไม่”

“ไม่ ไม่รู้จัก...” เมื่อหลี่หลินซานมองไปที่ผู้คนที่อยู่ ข้างหน้า ก็ส่ายหน้ารัว ทั้งร่างสั่นเทิ้ม แต่เมื่อสายตาหยุดที่ หลิงหลงที่กำลังจะหมดลมหายใจ นางก็ขมวดคิ้วแล้วพยักหน้า เล็กน้อย “รู้...”

“ตกลงว่ารู้จักหรือไม่รู้จัก” มู่เยียนขึ้นเสียงเล็กน้อย ไอเย็นที่แผ่รัศมีออกมาจากนางทำให้ทุกคนที่ยืนอยู่ใกล้ต้อง ถอยร่นอย่างอดไม่ได้ “หลี่หลินซาน เจ้ารู้หรือไม่ว่าสาวใช้ ของเจ้าทำอะไรลงไป มู่ถง แม้นางจะเป็นน้องสาวของข้า แต่ก็

เป็นองค์หญิงแห่งแคว้นขางฉงด้วยเช่นกัน! ยามนี้เจ้าปล่อยให้สาวใช้ทำตามอำเภอใจ จับตัวน้องสาวข้าไปทำร้าย เจ้ารู้หรือไม่ หากข้ารายงานเรื่องนี้ต่อฮ่องเต้ จะเกิดอะไรขึ้น!”

“ข้าไม่ได้! ข้าไม่ได้ทำ! ไม่ใช่ข้า ไม่ใช่ข้า...!”

เมื่อหลี่หลินซานฟังคำพูดนี้ของมู่เยียนแล้ว นางก็ถอยหลังไปหลายก้าว แต่มู่เยียนกลับก้าวตามไปติดๆ ทำให้นางไม่สามารถหลบหนีได้

ด้วยสีหน้าลนลานและใบหน้าที่ถูกทำลายโฉมจนย่อยยับของหลี่หลินซาน ยามนี้จึงดูอัปลักษณ์อย่างยิ่งในสายตาของทุกคน ครั้นนึกถึงวิธีต่างๆ นานาที่นางกดขี่ตนเองในอดีตหลายคนก็แอบสนับสนุนมู่เยียนอยู่ในใจ หวังว่ามู่เยียนจะกำจัดหลี่หลินซานผู้ที่ชอบรังแกผู้อื่น!

“ไม่ใช่เจ้าหรือ” มู่เยียนถามด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นและเจตนาสังหารที่ฉายชัดในดวงตา “เช่นนั้นข้าก็จะถามหลังหลงผู้นี้ ว่าผู้ใดกันแน่ที่เป็นผู้บงการนาง!”

มู่เยียนกระซอกผมของหลี่หลินซานอย่างโหดเหี้ยม ลากเดินไปหยุดอยู่ข้างหน้าหลังหลง ความโหดร้ายและอำนาจที่

แสดงออกโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้ทุกคนไม่สามารถละสายตาจากนางได้

“หลังหลง หากเจ้ายอมบอกความจริง ไม่แน่ว่าบางทีข้าอาจเมตตายอมไว้ชีวิตเจ้า ผู้ใดส่งเจ้ามาทำเช่นนี้ หลีหลินซาน นายหญิงของเจ้าใช่หรือไม่”

เมตตาหรือ เมื่อหลังหลงได้ยินคำพูดนี้ของมู่เยียน ก็ได้แต่ยิ้มอย่างขมขื่นในใจ นางวางยาตนเองไปแล้ว แต่ยามนี้กลับบอกว่าจะไว้ชีวิตหรือ พระชายามู่ผู้แสนเจ้าเล่ห์นี้ เหตุใดพวกนางถึงไม่เคยสังเกตมาก่อน...ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่จะบอกว่าผู้ใดชนะและผู้ใดแพ้

“ทูลพระชายา เป็น...”

หลังหลงเอ่ยอย่างอ่อนแรง หดแรงพูดไปนานแล้ว สายตาของนางเหม่อมองไปไกล ใบหน้าอันซีดเซียวนั้น ไร้ลมหายใจแล้ว

ดีมาก!

มีดสั้นในแขนเสื้อมู่เยียนตกลงสู่มือในทันที ชั่วขณะนั้น
ก็ใช้แรงเหวี่ยงไปยังเป้าหมายทันที เลือดตรงลำคอของ
หลี่หลินซานที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พุ่งกระฉูดออกมาไม่หยุด

หลี่หลินซานเบิกตากว้างในชั่วพริบตา ก่อนจะค่อยๆ
ทรุดกายลงอย่างอ่อนปวกเปียก โบกมืออย่างไม่อยากเชื่อ
มองไปยังหลังหลง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางถึงใส่ร้ายตนด้วย!

มู่เยียนมองที่ดวงตาพร่ามัวของหลี่หลินซานพร้อมกับ
แค้นเสียงเย็นชา แล้วก้าวข้ามร่างของนางอย่างเฉยเมย รอยยิ้ม
ปรากฏในดวงตาที่ไม่มีใครสังเกตเห็น

ก่อนหน้านี้นางคาดเดาว่ามีความเป็นไปได้หลายส่วน
ที่ผู้บังการตัวจริงน่าจะเป็นคนจากจวนนี้ แต่ยามนี้นางแน่ใจแล้ว
ว่าคนผู้นั้นจะต้องซ่อนตัวอยู่ในจวนแน่นอน และต้องเป็นคนที่
หลังหลงรู้จัก

“อ้าวก...!”

หลินเชียวเชียวที่ไม่ได้จากไปเห็นฉากนองเลือดต่อหน้า
ต่อตา ก็หน้าซีด มือกุมท้องอาเจียนลมเสียงดังโ๊กอักไม่หยุด
ทำให้สายตาทุกคู่หันมามองนางเป็นตาเดียว

“พี่สาว” หลังจากอาเจียนอยู่ครู่หนึ่ง หลินเซียวเซียวก็ยึดตัวขึ้นอย่างเชื่องช้า มองมู่เยียนพลงหายใจกระหืดกระหอบ “เซียวเซียวรู้สึกไม่ค่อยสบาย ขอตัวกลับก่อนเจ้าค่ะ”

“เซิฃญ” มู่เยียนพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม ไม่แปลกใจเลยที่ยามนี้หลินเซียวเซียวอยากจะทำจากไป ถึงอย่างไรที่นี้คือยุคโบราณ มีสตรีน้อยคนนักที่เห็นจากเช่นนี้แล้วไม่สะทกสะท้าน

มู่เยียนกวาดสายตามองทุกคนที่อยู่ตรงนั้น ครันเห็นสีหน้าท่าทีของพวกเขาเหล่านั้น นางก็แยมยิ้มอย่างอ่อนหวาน

ก่อนจะหมอกควันก่อนที่จะออกจากจวนอ๋องเซี่ย นับว่านางมาที่นี้โดยไม่เสียเปล่าแล้ว

“ส่งคนพวกนี้ไปที่คุกใต้ดิน หากไม่มีคำสั่งของข้า ผู้ใดก็ห้ามเข้าไปใกล้ที่นั่น!”

เมื่อมู่เยียนหันกลับไปมองด้านหลัง ก็สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติโดยไม่ได้ตั้งใจ พลันหยุดเดิน หลับตาล่ຸนคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเดินอย่างรวดเร็วไปที่เรือนของตน หรือว่าจะเป็นนาง

บทที่ 37 น้าลดตอผุด

พอม่เยียนกลับมาถึงห้อง ก็นั่งเจิบๆ อยู่หน้าเตียง หลับตาลง ภาพในอดีตผุดขึ้นมาในใจ เริ่มเชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างละเอียด ดวงตาของม่เยียนค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้ง ส่องประกายแสงประหลาด

แท้จริงแล้วเป็นเช่นนี้เอง นางตกหลุมพรางของเชยอีเฟิง ตั้งแต่เริ่มต้น ไม่ว่าจะเป็นสตรีคนนั้นก็ดี หานอิ่งเซวียนก็ช่าง หรือพรรคเทียนอวี่นชาติสุนัขนั้น ที่แท้จริงนี่ตนกลายเป็นเบี้ยในมือของเขาอย่างสมบูรณ์

ทว่าคนที่ไปถึงท่านอ๋องเซี่ย เหตุใดเขาจึงมีความขุ่นเคืองใจกับพรรคหรือสำนักต่างๆ ในยุทธภพ และหากเขาต้องการเคลื่อนไหวจริงๆ สตรีคนนั้นคงตายไปนานแล้ว...ทำไมเขามีความรู้สึกกับนางจริงๆ กระนั้นหรือ

เมื่อคิดถึงตรงนี้ มู่เยียนอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขบขันกับความคิดของตนเอง คำว่าความรู้สึกเอาไว้ใช้กับมนุษย์ แต่คนหน้าซื่อใจคดอย่างเชยอีเฟิงจะรู้จักคำนี้ได้อย่างไร

“เยียนเออร์” หลัวอีอีเคาะประตู ครั้นเห็นว่าคนข้างใน
ยังตกอยู่ในภวังค์ ไร้ปฏิกิริยาตอบสนอง จึงเดินตรงไปที่เตียง
หยิบถุงกระดาษเล็กๆ ออกมาจากเอว แล้วหยิบยาลูกกลอน
ในนั้นออกมา “เอายานี้ให้แม่หนูลงกิน นี่เป็นยาที่ได้มาจากหมอ
เทวดาตระกูลโม่ หลังจากกินเข้าไป บางทีแม่หนูนั้นอาจจะเดิน
ได้ภายในไม่กี่วัน”

เอ่ หมอเทวดาตระกูลโม่หรือ

หลังจากรับสิ่งที่หลัวอีอีให้ มู่เยียนก็มองยาลูกกลอน
ในมือ ดวงตาเป็นประกายด้วยความสนใจ เนื่องจากหมอเทวดา
ตระกูลโม่สามารถปรุงยาที่ช่วยชีวิตคนได้ เช่นนั้นก็สามาร
สร้างยาพิษได้ด้วยนะสิ...

ในชีวิตที่แล้วนางตกอยู่ในอันตรายทุกวัน นอกจากอาวุธ
จำเป็นที่ปกป้องร่างกายของนางแล้ว มู่เยียนไม่เคยปล่อยให้
ยาพิษอยู่ห่างจากตัว ดังนั้นจึงสนใจยาพิษอันเป็นยาที่สามารถ
ฆ่าคนได้โดยไม่รู้ตัวมากเป็นที่สุด

มู่เยียนโน้มตัวเพื่อใส่ยาเข้าไปในปากของมู่ถง
ลอบวางแผนในใจว่าวันหน้าหากมีโอกาสเหมาะ นางต้องไปพบ
หมอเทวดาตระกูลโม่ผู้นี้อย่างแน่นอน

เดินไปที่ประตู ยึดเอวและมองไปที่แสงแดดจ้า นางตบ
เสี่ยวไปที่กำลังคลอเคลียอยู่ที่เท้าของนางเบาๆ จู่ๆ ก็หัน
กลับมามองหลัวอี้ที่อยู่ข้างหลัง เอ่ยถามว่า “แล้วหลินเซียว-
เซียวล่ะ เจ้าคิดว่านางเป็นอย่างไร”

หลินเซียวเซียวหรือ

หลัวอี้ยิ้มด้วยแววตาเป็นประกาย “เหตุใดเยียนเอ๋อร์
จึงถามเรื่องนางขึ้นมา”

“แค่สนใจใคร่รู้เท่านั้น เพราะอย่างไรนางก็เป็นสตรีเพียง
คนเดียวที่เซียวอี้เฟิงหลงใหล” มู่เยียนกล่าวด้วยรอยยิ้มประชด
ประชัน เดินนำเสี่ยวไปไปทางทิศทางของคุกไต้ดิน “ข้าจะไปดู
คนพวกนั้น หากเจ้าสนใจก็มาด้วยกันสิ”

สำหรับคำเชิญของมู่เยียน หลัวอี้ค่อนข้างประหลาดใจ
มาก หลังจากมู่ถงได้รับบาดเจ็บ จะเห็นได้ว่ามู่เยียนโกรธมาก

ยังบอกเสียอีกเพื่อง่ายตรงไปตรงมาว่าไม่ต้องการให้เขาเข้าไปแทรกแซงในเรื่องนี้ แต่เหตุใดยามนี้ถึงชวนนางไปด้วย

หลิวอี้ฮั้วไม่สามารถเดาได้ว่ามู่เยียนกำลังคิดอะไรอยู่นางไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเดินตามหลังอีกฝ่ายไป แต่ก็มีความรู้สึกตึงใจ ดูเหมือนว่ามู่เยียนจะค้นพบบางสิ่ง...

แสงสลัว สภาพแวดล้อมที่มืดและชื้น มีบรรยากาศน่าเสียวที่น่าขยะแขยง ลมเย็นพัดเอื่อยๆ ทั้งยังมีกลิ่นคาวเลือดปะปนทำให้มู่เยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย

มู่เยียนก้มหน้าลงแล้วเดินเข้าไปในคุกใต้ดิน เมื่อมาถึงห้องที่ขังหานอิงเซวียนไว้ ก็ผลักประตูเดินเข้าไป เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าของเขา ไข่มือกษัตริษะเขาขึ้นแล้วยิ้ม “หานอิงเซวียน เจ้าอยากตายหรือไม่”

หานอิงเซวียนเงยหน้าขึ้นอย่างอ่อนล้า มองมู่เยียนที่เปลี่ยนเป็นชุดสตรีตรงหน้า ชุดกระโปรงผ้าไหมสีฟ้าอ่อนยาวจรดพื้น คลุมไหล่ด้วยผ้าโปร่งขาวบริสุทธิ์ คาดทับด้วยผ้าแถบสีขาวราวหิมะ และผ้าไหมสีน้ำเงินเป็นเหมือนก้อนเมฆ เครื่องประดับไม่มีไข่มุกและหยกประดับมากมาย มีเพียงปิ่น

หยกธรรมชาติที่ปักบนมวยผม แทรกด้วยปิ่นสีเงินถูกปัก
แนวเฉียง มีพู่หลายอันห้อยลงมา ใบหน้างามลุ่มเมืองอันทำให้
คนตกตะลึงพริ้งเพริด คิ้วดำดวงตาหงส์ รับกับริมฝีปากแดง
ระเรื่อ ดวงตากกลมโตกลอกกลิ้ง เมื่อมองอย่างละเอียดก็เห็นว่า
ดวงตาของนางล้ำลึกเหลือคณา

หานอิงเซวียนยิ้มอย่างเย็นชา ตอนนี้เขาเข้าใจแผนการ
ของมู่เยียนอย่างสมบูรณ์ คำพูดที่ว่าหางตัวต่อมีเข็มพิษ
คำกล่าวที่เปรียบเปรยสตรีจิตใจร้ายกาจเช่นนี้ เกรงว่าไม่มีคำใด
ที่เหมาะสมกับนางมากไปกว่านี้แล้ว

“อยากทำอะไรก็แล้วแต่เจ้า”

“แล้วแต่ข้า? จริงหรือ” สบตาเขาอย่างไร้เดียงสา ความ
ไร้เดียงสาบนใบหน้าของมู่เยียน ทำให้คนไม่อาจนึกเชื่อมโยงได้
ว่าเรื่องอำมหิตที่นางทำก่อนหน้านี้จะเป็นฝีมือนางได้ แต่สิ่งที่
พูดหลังจากนั้นทำให้หานอิงเซวียนหนาวสะท้าน “เช่นนั้นก็ดี
ข้าจะทำตามความปรารถนาของเจ้า ถือโอกาสหาคนไปลงหลุม
พร้อมกับเจ้าเลย อืม...เอาเป็นหลินเซียวเซียวชายารองคนโปรด
ของจวนอ๋องเซี่ยของพวกเรา หานอิงเซวียน เจ้าว่าดีหรือไม่
ข้าดีกับเจ้ามากใช้หรือไม่”

รุม่านตาขยายออกทันที หานอิงเซวียนไม่รู้ว่าจู่ๆ นาง
พูดเรื่องเหล่านี้ออกมาได้อย่างไร

“หากอยากฆ่าก็ฆ่า หยุดพูดไร้สาระ!”

“อะไรนะ แสร้งทำเป็นโง่หรือ” มู่เยียนแหม่มปากแล้ว
ถอนหายใจอย่างจนปัญญา “หานอิงเซวียน ข้าควรจะบอกว่า
เจ้ามีปัญหาทางสมองหรือข้าควรจะบอกว่าเจ้ามีหัวใจที่ยิ่งใหญ่
ดี” มู่เยียนถือจี้หยกที่แตกไว้ในมือ แยมยิ้มสดใส “จี้หยกชิ้นนี้
ดูคุ้นตามาก หากข้าจำไม่ผิด นี่เป็นของที่ชาวยารองหลินพก
ติดตัวไว้ตลอด เหตุใดถึงมาอยู่บนตัวเจ้าได้เล่า”

“ไร้สาระ! นี่เป็นของข้า ไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น!” เขาขยับ
ร่างกายของเขาอย่างตื่นเต้น แต่กลับกระเทือนถึงบาดแผลที่มี
และเท้าของเขา ใบหน้าที่ไร้สีเลือดของหานอิงเซวียน ยิ่งซีด
เขียวและอ่อนแอลงเนื่องจากความเจ็บปวด

“อ๊ย เหตุใดเจ้าตื่นเต้นถึงเพียงนี้” แม่วายร้ายยิ้มอย่าง
มีชัย สีหน้าท่าทางของมู่เยียนทำให้หลิวอี้ที่ยืนเงียบอยู่
ข้างหลังนางมาตลอด กัดฟันกรอดด้วยความโกรธ

มู่เยียนเล่นกับจี้หยกในมือ ดวงตาของมู่เยียนจมดิ่งลง
เปลี่ยนสีหน้าท่าทีเป็นเหมือนที่ผ่านมา

“หานอิงเซวียน เหตุผลที่เจ้าลงเอยเช่นนี้เป็นเพราะเจ้า
ประเมินข้าต่ำเกินไป ข้ารู้ดีว่าผู้ใดเป็นเจ้าของจี้หยกนี้ เพราะ
สิ่งของที่ข้าเคยเห็นครั้งหนึ่ง จะถูกบันทึกไว้ที่นี้ตรงนี้อย่าง
ชัดเจน” ขณะที่พูดมู่เยียนก็ยกนิ้วชี้ขึ้นเคาะตรงขมับไปด้วย
นางมองไปยังหานอิงเซวียนด้วยสายตาเย็นชาเป็นครั้งสุดท้าย
จากนั้นก็สะบัดชายเสื้อเดินออกไป “ดังนั้นคราวนี้เจ้าก็แค่รอลง
นรกไปพร้อมกับหลินเซียวเซียว!”

บทที่ 38 ผู้ใดกล้าแตะต้องนาง!

“เยียนเออร์ เจ้าจะไปที่ใด”

หลิวอี้เดินตามหลังมู่เยียนมาติดๆ นางดูตื่นเต้นมาก ไม่คิดว่าหญิงสาวคนนี้จะสืบสาวราวเรื่องไปถึงหลินเซียวเซียว ได้เร็วถึงเพียงนี้

“ไปฆ่าหลินเซียวเซียวกับเซียวอี้เฟิง”

มู่เยียนหันกลับมาพูดถึงหลินเซียวเซียวอย่างเฉยชา พูดด้วยเสียงเบาหวิวอันทำให้หลิวอี้ตกตะลึง นางพาเสียวไปไปยังเรือนของหลินเซียวเซียว รอยยิ้มแลดูน่ากลัวปรากฏขึ้นที่มุมปาก

ในใจคำรามเสียงเย็น *อยากเล่นลูกไม้กับข้า*
หลินเซียวเซียว เจ้ายังอ่อนต่อโลกนัก

มู่เยียนเดินกรีดกรายไปยังที่พักของหลินเซียวเซียว เดินทางมาถึงอย่างราบรื่น เมื่อเห็นคนที่นั่งอาบแดดอย่างสบายใจ นางก็ยกมุมปากขึ้นและเดินเข้าไปในเรือน

“พี่สาว เหตุใดจึงมาถึงที่นี่ได้เจ้าคะ”

เมื่อเงยหน้าเห็นผู้ที่มาหา หลินเซียวเซียวรีบยืนขึ้น ต้อนรับมู่เยียน แต่หลังจากเห็นเสือดาวหิมะที่อยู่ข้างหลังนาง กลับหยุดกะทันหัน หยุดอยู่ที่เดิม จะเดินหน้าต่อไปก็ไม่ได้ถอยหลังก็ไม่ได้

“เบื่อกว่า อยากมาพบเจ้า” มู่เยียนตบศีรษะของเสียวไปให้นอนอยู่ตรงนั้น มองไปที่หน้าต่างแบบราบของหลินเซียวเซียว และก็งัดใจพูดประโยคหนึ่งขึ้น “กับลูกของเจ้าด้วย”

“ขอบคุณพี่สาวที่เป็นห่วง” หลินเซียวเซียวจับมือมู่เยียนกลับมา นั่งบนเก้าอี้ มองไปยังเสือดาวหิมะที่จ้องมองนาง แล้วขยับตัวอย่างอึดอัด “พี่สาว เติร์จฉานนี่เชื่อฟังท่านจัง”

“เป็นเรื่องธรรมดา” มู่เยียนชักมือกลับโดยไม่แสดงพิรุณ มองไปยังสุราชั้นดีและอาหารบนโต๊ะ ก็ปลิ้นเลิกลิ้ว “ท่านอ๋องกำลังจะมาหรือ”

“ไม่ใช่เจ้าคะ” เมื่อพูดถึงเซียวอ๋อเฟิง ดวงตาของหลินเซียวเซียวก็เป็นประกายเลือนราง “พอดีว่าสหายของข้า

กำลังจะมา ข้าจึงเตรียมไว้ ในเมื่อพี่สาวมาแล้ว เช่นนั้นก็
เจอกันพอดี”

สหายหรือ มู่เยียนพยักหน้าอย่างขอไปที เงยหน้าขึ้น
มองหลิวอี้ที่ซ่อนตัวอยู่ไม่ไกล ฟังเสียงอันไพเราะของ
หลินเชียวเชียว ขณะเดียวกันก็รอสหายคนนั้นของอีกฝ่าย
อย่างใจเย็น ทว่านางกลับปล่อยจิตสังหารไปทั่วร่างกายโดย
ไม่รู้ตัว

“ท่านพี่ นางเป็นผู้ใด”

เสียงใสเจือแววหยิ่งยโสเล็กน้อย ดังมาจากสตรี
แปลกหน้าคนหนึ่ง นางเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าอย่างวางท่า
แล้วกวาดสายตามองสำรวจอย่างไรร่างกายด้วยสายตาที่ไม่เป็น
มิตร มู่เยียนยิ้ม มีเด็กที่ไม่รู้จักชั่วดีเพิ่มมาอีกคนแล้ว

“น้องสาว อย่าพูดไร้สาระ!” หลินเชียวเชียวรีบลุกขึ้น
ปิดปากของสตรีคนนั้นอย่างรวดเร็ว แล้วอธิบายว่า “นี่คือ
พระชายา มิใช่คนที่เจ้าจะไร้เหตุผลด้วยได้”

“พระชายา...หรือ” เมื่อได้ยินคำพูดของหลินเซียวเซียว จู่ๆ สตรีคนนั้นก็ขมวดคิ้ว เข้ดคางขึ้น และมองสตรีตรงหน้า อย่างเหยียดหยาม “มู่เยียน เจ้าคือมู่เยียนหรือ”

“ถูกต้อง ข้าชื่อมู่เยียน แล้วอย่างไร” มู่เยียนตอบคำถาม ของสตรีคนนั้นอย่างขบขัน เมื่อเห็นการเปลี่ยนแปลงของสีหน้า ของนาง ก็รู้สึกสนใจในตัวตนของนางทันที

“โอ้ ที่แท้เจ้าคือสตรีไร้ยางอายุที่ทำทุกวิถีทางให้ เซียวอี้เฟิงพอใจและแต่งงานด้วย!” สตรีคนนั้นบัดมือ หลินเซียวเซียวออกแล้วพูดขึ้น ก้าวไปข้างหน้าสองก้าวแล้ว ยกมือขึ้นจะตบหน้ามู่เยียน แต่ไม่นึกว่าจะถูกมู่เยียนจับมือไว้ อย่างง่ายดาย

มู่เยียนมองไปที่นางด้วยแววตาลึกล้ำยากหยั่งถึง น้ำเสียงเจ็บปวดของนางทำให้สตรีคนนั้นตัวสั่นเทาโดยไม่ได้ ตั้งใจ “บังอาจ!”

มู่เยียนยืนขึ้นและถอยหลังหนึ่งก้าว ไม่คาดคิดว่านาง จะกล้ำกลืนมือกับตนเอง

“บังอาจรี เจ้านะสิบังอาจ! ข้าองค์หญิงผู้นี้กำลังพูดกับเจ้า เจ้ากล้าทำเช่นนี้ได้อย่างไร!” สตรีคนนั้นมองมู่เยียนที่เดินอ้อมตนเอง แล้วรีบเอื้อมมือไปกระชากผมของนาง

มู่เยียนหันกลับมามองคนพูดด้วยสายตาดุตัน กระแทกไหล่หญิงสาวที่อ้างตัวว่าเป็นองค์หญิงที่อยู่ด้านหลังจนล้มลงกับพื้น ก่อนจะก้มมองคนที่กำลังตกตะลึงซึ่งนอนอยู่แทบเท้าของนาง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “กล้ามาก่อเรื่องรุ่มรวยที่นี้ เสด็จพ่อของเจ้าไม่ได้บอกกับเจ้าหรือว่า ต้องมีมารยาทกับผู้อาวุโสกว่า!”

บรรยากาศอันตึงเครียดกระจายไปทั่วอย่างเจียบ ๆ หลินเซียวเซียวมองอินเม้งยวนที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นโดยไม่ส่งเสียงเป็นเวลานาน จากนั้นก็มองไปที่มู่เยียนที่กำลังแสดงความโกรธไปทั่วร่างกาย นางตกตะลึงอยู่เป็นเวลานาน ก่อนที่จะตระหนักว่าเกิดอะไรขึ้น

“องค์หญิง!”

จู่ ๆ ผู้ติดตามที่ถือกระบี่ก็ปรากฏตัวขึ้นที่ลาน มองไปยังอินเม้งยวนที่ถูกโยนลงกับพื้นโดยไม่ไหวติง ต่างรีบเข้าไป

ช่วยพญานางขึ้น ถอยไปตั้งหลักสองก้าวด้วยความตื่นตระหนก มองมู่เยียนอย่างระแວดระวัง “เจ้าบังอาจมาก กล้าไ้มารยาทกับองค์หญิงแคว้นซางหมิงเรา! ใครก็ได้จับตัวนางไว้!”

มองเด็กสาวที่โดนนางกระแทกจนล้มนอนนิ่งๆ ไม่ขยับเขยื้อน ในที่สุดรอยยิ้มชั่วเล่นก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าที่เฉยเมยของมู่เยียน ที่แท้เป็นองค์หญิงจากต่างแคว้นที่ไม่รู้จักความลำบากของโลกนี้ มีนาเล่านางถึงได้หึงผยองเช่นนี้ จากคำที่นางพูดเมื่อครู่ หรือว่านางก็ชอบเซี่ยอี้เฟิง แต่หากนางสนใจเซี่ยอี้เฟิง เหตุใดนางถึงเรียกหลินเซียวเซียวว่าท่านพี่

เมื่อเห็นองครักษ์หลายคนมาล้อมตนเองไว้ มู่เยียนก็ยืนอยู่ตรงนั้นอย่างสงบ โดยไม่คาดคิดว่าจะได้ยินเสียงที่น่ารำคาญดังมาจากไม่ไกล

“ผู้ใดกล้าแตะต้องนาง”

เพียงคำธรรมดาแค่นี้ไม่กี่คำแต่กลับมีแรงกดดันอย่างหาที่เปรียบมิได้ ทุกคนหันหน้าไปมอง แต่เห็นร่างสูงโปร่งของเซี่ยอี้เฟิงกำลังพึงผั่งอย่างสง่างาม คางของเขาเซิดขึ้นเล็กน้อย มองไปที่ดวงอาทิตย์บนท้องฟ้า

เสื้อคลุมเป็นสีขาวราวกับหิมะ เส้นผมสีดำสนิท ยามที่ดวงอาทิตย์ต้องกระทบร่าง เหมือนเขาโดนอาบไปด้วยรัศมีสีทอง สีหน้าของเขาสงบและเยือกเย็น โครงหน้าที่สมบูรณ์แบบทำให้ทุกคนอ้าปากค้าง ช่างเป็นบุรุษที่งดงามยิ่ง

หลังจากขยับร่างกายเล็กน้อย เชียอี้เฟิงก็มีรอยยิ้มอ่อนโยนบนใบหน้าของเขา สายตาจับจ้องไปที่มู่เยียนด้วยความหลงใหลที่อธิบายไม่ได้ ทำให้ฝ่ายหลังกลอกตาอย่างช่วยไม่ได้

เขาแสดงละครเก่งจริงๆ!

“ฮูหยินข้า เจ้ามาที่นี่เพื่อล้างแค้นให้ถงเอ๋อร์มิใช่หรือ แล้วเหตุใดเจ้ายังไม่ฆ่าหลินเชียวเชียว” คำพูดสองคำเรียบๆ ทำให้สีหน้าของคนหลายคนที่ยืนอยู่ในลานนั้นเปลี่ยนไป

หลินเชียวเชียวเบิกตากว้าง มองไปยังเชียอี้เฟิงที่อยู่ไม่ไกลอย่างไม่เชื่อ ถ้ามด้วยเสียงสั่นเล็กน้อย “ท่านต้องท่านพูดว่า...อะไรนะ”

บทที่ 39 ฐานะที่แท้จริง

เชียวอีเฟิงเดินไปหยุดอยู่ข้าง ๆ มู่เยียน มองนางด้วยความรักใคร่ รวากับไม่มีผู้ใดอยู่ในลาน รอยยิ้มที่อ่อนโยนของเขาไม่จางหายไป “สูหยินข้า ต้องการความช่วยเหลือจากข้าหรือไม่”

มู่เยียนบัดมือของเขาที่จับไหล่ตนเองออกอย่างไร้ความปราณี แล้วชำเลืองมองเชียวอีเฟิงที่ยิ้มเหมือนคนโกงเลาซ่าง ๆ นางรู้ว่าที่เขาปรากฏตัวที่นี่ในขณะนี้ แปรในสิบส่วนเพราะอยากดูเรื่องสนุกครั้นแรก แต่นางคิดไม่ตก หากเขาต้องการฆ่าหลินเซียวเซียวและพรรคพวก ก็คงแทบไม่ต้องเปลืองแรงด้วยซ้ำ เหตุใดเขาถึงลำบากใช้ประโยชน์จากตนเองมากเพียงนี้ หรือว่าเรื่องราวยังมีอะไรมากกว่านั้น

มู่เยียนหันมองหลินเซียวเซียวที่กำลังตกตะลึงไร้การตอบสนองเพราะคำพูดของเชียวอีเฟิง จึงพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ในเมื่อท่านอ่องพูดอย่างนี้แล้ว เช่นนั้นข้าจะไม่ปิดบังอีก”

“ท่านอ่อง” หลินเซียวเซียวขมวดคิ้วยับเข้าไปใกล้เชียวอีเฟิงด้วยใบหน้าไร้เดียงสา “เซียวเซียวไม่เข้าใจ พี่สาว

กำลังพูดถึงอะไร” นางเอ๋อมมือไปดึงแขนเสื้อของเชี่ยอี้เฟิง แต่ในขณะที่เดียวกันก็เดินไปด้านหลัง ก่อนจะถูกเขาตบหน้า ฉาดใหญ่ และล้มลงกับพื้น

หลินเชียวเชียวนอนบนพื้นอย่างโง่ม มองท่าทางที่ไม่แยแสของเชี่ยอี้เฟิง ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากยามที่เขาเคยมองตนเองในอดีต จู่ๆ หัวใจของนางก็เจ็บแปลบราวกับโดน เข็มทิ่มหัวใจ “เฟิง...”

“นี่! เกิดอะไรขึ้นกับพวกเจ้า!” อินเม้งยวนมองไปยัง หลินเชียวเชียว จากนั้นมองไปยังมู่เยียนผู้ที่ยุยงให้เกิด เหตุการณ์นี้ รู้สึกโกรธอย่างอดไม่ได้ พวกเขาไม่เห็นนางอยู่ในสายตาใช่หรือไม่! “เชี่ยอี้เฟิง! ข้าเป็นถึงองค์หญิงแคว้น ขางหมิงที่อยู่ตรงนี้ ท่านกล้าได้อย่างไรปล่อยให้สตรีคนนี้กำหนด ถึงเพียงนี้ ท่านไม่กลัวว่าข้าจะไปฟ้องเสด็จพ่อของท่านหรือ!”

เสด็จพ่อหรือ

เมื่อได้ยินคำนี้เชี่ยอี้เฟิงยิ้มอย่างเย็นชา ใบหน้างดงาม ของเขามีแววอึมครึม ก้มหน้ามองอินเม้งยวนที่อยู่ตรงหน้าอย่าง จริงจัง เขาถอนหายใจเบาๆ “องค์หญิงแคว้นขางหมิง เหอะๆ

หากข้าต้องการ ยามนี้เจ้าก็สามารถตายในจวนของข้าได้
เจ้าอยากลองดูหรือไม่”

“เจ้า!” อินเม็งยวนตัวสั่นเทิ้มจากคำพูดของเซียอี้เฟิง
แม้ท่าทีเขาที่มีต่อตนเองจะไม่เป็นมิตรตลอดเวลา แต่วันนี้
เขาพูดคำดังกล่าวต่อหน้าทุกคน น้ำตาของนางไหลพราก
ไม่ขาดสาย “ท่านอย่าหยิ่งผยองเกินไป! สักวันข้าจะทำให้ท่าน
คุกเข่าอ้อนวอนต่อหน้าข้า!”

“อ้อนวอนเจ้าเช่นนั้นหรือ” เซียอี้เฟิงมองไปยัง
อินเม็งยวนที่กำลังจะหันหลังกลับหลังจากพูดจบ แล้วพูดอีกครั้ง
ด้วยความโกรธว่า “อ้อนวอนไม่ให้เจ้ามารบกวนข้าอีกอย่างนั้น
หรือ”

หลังจากหยุดชั่วคราว อินเม็งยวนก็ร้องไห้และวิ่งหนีออก
จากจวนอ๋องเซีย โดยลืมไปเสียสนิทว่าหลินเซียวเซียวที่นาง
เรียกว่า ‘พี่สาว’ ยังคงตกอยู่ในอันตรายอยู่

ในลานเจียบสนิท บรรยากาตตั้งเครียดเจียบงัน
หลินเซียวเซียวหัดกายลูกนั่งอย่างไม่เต็มใจ เธอมีอกุม
หน้าท้อง มองหน้าเซียอี้เฟิง น้ำตาร่วงรินราวกับสายฝน

“เฟิง ไม่ว่าผู้อื่นจะบอกอะไรกับท่าน แต่ท่านต้องเชื่อข้า ข้าโดนใส่ร้าย...ยามนี้ข้าก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน เหตุใดจึงไม่เชื่อข้า...”

“ข้าเชื่อในตัวเจ้าเสมอ” เชียอี้เฟิงเลิกคิ้ว แล้วพยักหน้า “พรรคเทียนอวี่นมาจากทิศประจิม สมาชิกพรรคมีวรยุทธ์ที่ไม่ธรรมดา ที่อยู่ของพวกเขาก็แปลก แต่เมื่อหนึ่งปีที่แล้ว หัวหน้าพรรคเทียนอวี่นตั้งใจที่จะเข้าหาข้า จึงส่งคนมาแต่งงานกับข้า ช่างทำให้ข้าประทับใจจริง ๆ!”

มู่เยียนฟังคำพูดของเชียอี้เฟิงอยู่ที่เดิม ใบหน้าของนางก็มีตม่นขึ้นตามคำพูดของเขา

เมื่อเห็นเชียอี้เฟิงเดินเข้าใกล้หลินเชียวเชียว เดิมที่มู่เยียนต้องการที่จะเอื้อมมือไปจับเขาโดยสัญชาตญาณ แต่คนข้างๆ กลับหายไปจากสายตาในทันที เมื่อเห็นเงาสีขาวเคลื่อนผ่านดวงตาของนางราวกับภูตผี เคลื่อนมาหยุดอยู่ตรงหน้าหลินเชียวเชียวในชั่วพริบตา ยามนั้นเองมู่เยียนจึงเหมือนจะเข้าใจว่าเชียอี้เฟิงต้องการทำอะไร

“หลินเซียวเซียว” ย่อตัวลงและหยิกแก้มของ หลินเซียวเซียว รอยยิ้มหล่อเหลาบนใบหน้าของเซียวอี้เฟิงทำให้ หลินเซียวเซียวรู้สึกหนาวสั่น “ตลอดหนึ่งปีที่ข้าเอาอกเอาใจเจ้า เจ้าคงไม่คิดว่าข้า...รักเจ้าจริงๆ หรอกกระมัง” เขาลูบแก้มของ หลินเซียวเซียวเบาๆ ยังคงพูดความจริงที่ทำให้มู่เยียนตกตะลึง “เจ้าถูกส่งมาลอบสังหารข้าไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงไม่ลงมือ เซียวเซียว ยามนี้เจ้ามีลูกของข้าแล้ว เจ้าจะกลับไปส่งภารกิจ ได้อย่างไร”

บทที่ 40 การตายของหลินเซียวเซียว

“เฟิง...”

“วางใจ ข้าจะทำให้เจ้าตายอย่างสบาย” เซียอี้เฟิงก้มกระซิบข้างหูของหลินเซียวเซียว พูดอย่างใจเย็น ทำให้หลินเซียวเซียวเข้าใจว่าโอกาสรอดชีวิตของนางในวันนี้เป็นศูนย์

ตลอดหนึ่งปีที่อยู่ข้างกายเขา นางรู้ดีว่าผู้ใดว่าเขาทำอะไร นิสัยเขาเป็นอย่างไร และเมื่อใดควรพูดอะไรต่อหน้าเขา นางเข้าใจว่าเมื่อใดที่เซียอี้เฟิงบอกว่าต้องการชีวิตของผู้ใดสักคน คนผู้นั้นจะไม่มีโอกาสมีชีวิตอีก

ตั้งแต่ที่ตนเองได้รับการกักขังลงสังหารจนถึงยามนี้ เซียอี้เฟิงปฏิบัติต่อนางอย่างอ่อนโยนเสมอ แต่สิ่งที่หลินเซียวเซียวไม่คาดคิดกลับกลายเป็นว่าทั้งหมดนี้คือกับดักอันอ่อนโยนของเขา...

“เยียนเออร์ ไปกันเถิด” เซียอี้เฟิงลุกขึ้นยืน หันกลับมาซ่อนร่างมู่เยียนไว้ในอ้อมแขน แล้วเซียอี้เฟิงก็เดินออกไป

ข้างนอก เมื่อเดินผ่านเสี้ยวไปเขาก็ตบหัวเบาๆ รอยยิ้ม
ไร้เดียงสาที่มุมปากของเขา ทำให้มู่เยียนมองแทบหลงใหล
“เสี้ยวไป ได้เวลากินอาหารแล้ว”

ขณะที่เซี่ยอี้เฟิงเดินไกลออกไป ก็ได้ยินเสียงกรีดร้อง
ของหลินเซียวเซียวจากด้านหลัง มู่เยียนอดไม่ได้ที่จะมอง
ย้อนกลับไป จึงเห็นภาพที่น่าตกใจที่นางไม่มีวันลืมในชีวิต

หลินเซียวเซียวที่ถูกเสือดาวหิมะกัดทั้งจนตาย ในที่สุด
ดวงตาทั้งคู่ของนางก็ปิดไม่ลง มู่เยียนสรรหาวิธีที่จะฆ่านาง
มากมาย แต่ไม่เคยคิดมาก่อนว่าท้ายที่สุดแล้วหลินเซียวเซียว
จะตายในลักษณะนี้ เสี้ยวไปซึ่งมักจะเซื่อง เพียงพริบตาเดียว
ก็ดูร้ายขึ้น

“เจ้าไม่กลัวนอนไม่หลับในยามค่ำคืนหรือ”
หลังจากที่มู่เยียนจ้องมอง เซี่ยอี้เฟิงก็ถามเบาๆ ด้วยรอยยิ้ม
บางๆ

“นางมีลูกของท่านจริงๆ หรือ”

“แล้วอย่างไรเล่า” เมื่อเชยอีเฟิงได้ยินคำถามของมู่เยียน ก็ถามกลับด้วยรอยยิ้ม “หากเจ้าต้องการ ข้าก็จะทำให้เจ้า สมปรารถนาเช่นกัน”

“เชยอีเฟิง” มู่เยียนค้อมศีรษะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เงยหน้าขึ้นสบตา กับเชยอีเฟิงด้วยสีหน้าจริงจัง พูดอย่างประชิด ประชันว่า “ท่านจะฆ่าข้าด้วยวิธีใด”

เชยอีเฟิงชะงักงัน ไม่คิดว่ามู่เยียนจะถามคำถามเช่นนั้น เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย นัยน์ตาฉายแววจนปัญญา “มันใจถึงเพียง นั้นเชียวหรือ ว่าข้าจะฆ่าเจ้า”

“เหอะๆ” มู่เยียนหัวเราะเหยียดหยัน พร้อมกับผล่ออก จากอ้อมกอดของเชยอีเฟิง และเดินจากไปเพียงลำพัง ไม่ว่าเขา จะฆ่านางหรือไม่นั้น ตัวเขารู้ดีกว่าผู้ใด เหตุใดต้องสร้างทำเป็น โง่ด้วย

ดวงตามู่เยียนแผ่ประกายขุ่นมัว ไม่เข้าใจ นางไม่เข้าใจ ว่าเหตุใดสตรีอย่างหลินเชียวเชียวต้องทำเพื่อเชยอีเฟิงมากมาย ขนาดนั้น เป็นถึงหัวหน้าพรรคเทียนอวี่น วรยุทธ์ยอดเยี่ยม แต่ตอนนี้นางต้องลงเอยเช่นนี้ หนึ่งศพลสองชีวิต...เมื่อหันกลับมา

มองศพในลานบ้านด้วยแววตาลีกล้ำ มู่เยียนแอบกำหมัดแน่น นางจะไม่อยู่ในจวนอ๋องเซียแห่งนี้อีกต่อไป

มู่เยียนกลับไปห้อง มองมู่ถงที่ยังสลบไสลไม่ได้สติ ก่อนจะหันหลังแล้วเดินออกไปนอกจวน

แต่หลิวอี้ฮั้วยื่นมือออกไปขวางทางนาง “เยียนเอ๋อร์ เจ้าจะไปที่ใด”

“ถอยไป” มู่เยียนปรายตามองหลิวอี้ฮั้วอย่างแน่นิ่ง รู้ว่าเป็นคำสั่งของเซียอี้เฟิง

“เยียนเอ๋อร์...”

“งานใหญ่ของข้าพังทลาย โรงบ่อนตกไปอยู่ในมือของผู้อื่น เจ้าแบกรับความรับผิดชอบใหญ่หลวงนี้ได้หรือไม่” มู่เยียนรู้จักสตรีอย่างหลิวอี้ฮั้วดีกว่าผู้ใด เมื่อเห็นแสงวาบในดวงตาของนาง มู่เยียนก็ยิ้มเล็กน้อย “หากเจ้ากลัวว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้า ก็มากับข้า หากจะให้ข้าอยู่หนึ่งๆ ในจวนอ๋องเซีย ก็อย่าหวังเลย!”

มู่เยียนเดินกริดกรายไปตามถนน เมื่อผ่านหอจู้ยวี่นั้น จากนั้นก็เดินเร็วขึ้นเล็กน้อย หลิวอี้เงินพวกเขาสามคนนั้น

นางยังไม่พร้อมที่จะพบพวกเขา และแม้จะพบกันอีกครั้ง ทุกคนจะไม่พูดคุยกะและหัวเราะอย่างไม่สะทกสะท้านเหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป หยุดอยู่หน้าร้านค้าที่มีผู้คนพลุกพล่าน มองไปหาตึกสูงสี่ชั้นซึ่งโดดเด่นกว่าตึกอื่นบนถนนทั้งสาย และนางก็สามารถมองเห็นได้อย่างรวดเร็ว

มู่เยียนอดไม่ได้ที่จะสนใจเจ้าของที่นี่ จากข้อมูลที่ได้รับจากผิงฝาน โรงบ่อนแห่งนี้เพิ่งสร้างขึ้นเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ถ้าแกเป็นคนประหลาด และที่อยู่ก็ลึกลับ การหาเขาไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แต่มู่เยียนกลับไม่คิดเช่นนั้น มีผู้ใดบ้างที่นางตามหาแล้วจะหาไม่พบ

คำตอบคือไม่มี!

โปรดติดตามเล่มถัดไป

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 1

天价齐妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ 0-2422-4964 ต่อ 9999, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《天价齐妃》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

夜凌祁 Ye Ling Xi.

ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์ เล่ม 1 / 夜凌祁 Ye Ling Xi เขียน : ; ไม้กวานอม จาก แปล : 天价齐妃

.— กรุงเทพฯ คามิลเลีย :อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, .2568

(1) 243 หน้า.

1 . นวนิยายจีน .I. ไม้กวานอม, ผู้แปล .II. ทอดทั้งชายาผู้สูงศักดิ์.

ISBN 978-616-18-7483-4